Dashiell Hammett

FABRICA DE CRIME

Dashiell Hammett

FABRICA DE CRIME

Editor: Lucian Borleanu
Coperta: Grupul DUCOVY
Tehnoredactor: Ela Trandafir

The Dain Curse
Published: 1929 (Alfred A. Knopf)

Copyright © 1998 Editura *Lucman*

Reproducerea integrală sau parțială a textului fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

EDITURA *LUCMAN* - București
Bd. Al. I. Cuza, nr. 91, sectorul 1
Telefon/fax: 01-617 12 55

ISBN: 973-9439-04-7

Dashiell Hammett

FABRICA DE CRIME

Traducere de OTILIA BARCAN

Editura *Lucman*
1999

Partea I
Familia Dain

1

Ceea ce strălucea în iarbă la o depărtare de aproape doi metri de zidul de cărămidă, era într-adevăr un diamant. Era mic, nemontat și nu avea mai mult de un sfert de carat. L-am băgat în buzunar și am continuat să caut în iarbă cât mai atent fără să fiu nevoit să merg în patru labe. Verificasem deja câțiva metri pătrați când s-a deschis ușa intrării principale a casei familiei Leggett. O femeie apăru în prag pe treapta de sus a scării largi de piatră și mă privi cu o curiozitate amuzată. Era cam de aceeași vârstă cu mine (patruzeci de ani), avea părul blond deschis, o față rotofeie și cu gropițe în obrajii rumeni. Purta un halat de casă alb cu flori de levănțică. Am întrerupt căutatul în iarbă și m-am îndreptat spre ea întrebând:

— Domnul Leggett este acasă?

— Da, spuse ea cu o voce fel de calmă ca și chipul. Vreți să-i vorbiți?

Am spus că da și ea a zâmbit oarecum în direcția mea.

— Iar dumneavoastră sunteți detectiv, nu-i așa?

Am recunoscut că da. Mă conduse la etajul doi într-o cameră zugrăvită în verde, portocaliu și maro, unde mă așeză pe un scaun tapițat cu brocart, după care plecă să-și cheme soțul din laborator.

În timp ce așteptam, am privit prin cameră. Covorul portocaliu de sub picioarele mele părea oriental, vechi și autentic, mobila de nuc era în mod cert lucrată manual, iar cel ce alesese tablourile japoneze nu era deloc pudic. Edgar Leggett intră spunând:

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, dar nu m-am putut întrerupe. Ați aflat ceva?

Vocea lui era neașteptat de aspră, în ciuda comportamentului prietenos. Era un tip vânjos, de înălțime medie, cu pielea închisă la culoare. Se ținea bine pentru cei aproximativ patruzeci și cinci de ani ai săi. Ar fi trecut drept chipeș dacă fața lui n-ar fi fost atât de adânc brăzdată de riduri pe frunte și de la nări către colțurile gurii. Părul închis și destul de lung se ondula deasupra frunții cutate și înalte. Ochii săi căprui aveau o strălucire nefirească în spatele ochelarilor cu rame de baga. Avea nasul lung, subțire și coroiat, iar buzele subțiri se mișcau cu nervozitate deasupra unei bărbii înguste și osoase. Hainele sale alb cu negru erau bine croite și îngrijite.

— Nu încă, am răspuns eu. Nu sunt detectiv la poliție, ci la Continental Agency. Lucrez pentru o companie de asigurări. Abia am început cercetările.

— Companie de asigurări?

Păru surprins, iar sprâncenele sale negre se ridicară deasupra ramelor închise la culoare ale ochelarilor.

— Da. Nu ați…

— Desigur, spune el zâmbind și întrerupându-mă cu o ușoară fluturare a mâinii.

Era o mână lungă, îngustă, cu unghii exagerat de bombate, urâtă, ca majoritatea mâinilor muncite.

— Da, de bună seamă că erau asigurate. Nu mă gândisem. Știți, nu erau diamantele mele, erau de la Halstead.

— Halstead și Beauchamp? N-am primit niciun detaliu de la compania de asigurări. Ce făceați cu diamantele?

— Făceam experiențe cu ele. Halstead aflase de progresele mele în ce privește sticla pe care o coloram, sau o vopseam după fabricare. Astfel a devenit interesat de adaptarea procesului la diamante și în special în posibilitatea de a purifica culoarea îndepărtând petele galbene sau maro și accentuând albastrul. Acum câteva săptămâni m-a rugat să încerc și mi-a dat câteva diamante. Erau opt în total, dar niciunul valoros în mod deosebit. Cel

mai mare avea ceva mai mult de jumătate de carat, altele aveau doar un sfert și, în afară de două, celelalte erau impure. Asta e deci ce a furat hoțul.

— Deci nu ați reușit, am întrebat eu.

— Sincer să vă spun, zise el, nu am făcut nici cel mai mic progres. Chestiunea era mai delicată iar materialul mult mai dur.

— Unde le țineați?

— De obicei erau la vedere - în laborator, desigur - dar de câteva zile le țineam încuiate în comodă, mai exact, de la ultima experiență nesatisfăcătoare.

— Cine știa de experiențe?

— Oricine, toată lumea, nu era niciun secret.

— Au fost furate din comodă?

— Da. De dimineață am găsit ușa de la intrare deschisă, sertarul comodei forțat, iar diamantele dispăruseră. Poliția a găsit urme pe ușa din bucătărie. Au spus că hoțul a intrat pe acolo și a ieșit prin față. Nu am auzit nimic noaptea trecută și nimic altceva nu a fost furat.

— Când am coborât de dimineață, ușa de la intrare era întredeschisă, spuse doamna Leggett din prag. Am urcat să-l trezesc pe Edgar și împreună am controlat prin casă, dar diamantele dispăruseră. Poliția crede că omul pe care l-am văzut ar fi hoțul.

Am întrebat-o de omul pe care-l văzuse.

— Era noaptea trecută către miezul nopții, când am deschis geamurile dormitorului înainte să mă culc. Am văzut un om care stătea la colț. Nu pot spune nici acum dacă era ceva suspect cu el. Stătea ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Din când în când privea încoace, dar nu în modul în care să mă facă să bănuiesc că supraveghează casa. Aș spune că avea peste 40 de ani, era mic de înălțime și solid cam în genul dumitale, dar avea o mustață șaten și era palid. Avea o pălărie moale și un pardesiu închis, probabil maron. Poliția crede că e același om pe care l-a văzut Gabrielle.

— Cine?

— Fata mea, Gabrielle, spuse ea. Întorcându-se târziu într-o noapte, cred că sâmbătă, a văzut un om care părea că supraveghează casa, dar nefiind sigură a uitat tot până după furt.

— Aș vrea să-i vorbesc. E acasă?

Doamna Leggett ieși să o caute, iar eu l-am întrebat pe Leggett:

— Diamantele astea erau montate cumva?

— Nu, erau nemontate și puse în plicurile de la Halstead și Beauchamp. Fiecare în plicul lui cu un număr și greutatea pietrei scrise cu stiloul. Au dispărut și plicurile.

Doamna Leggett reveni cu fiica sa, o fată de cel mult douăzeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de mătase albă, fără mâneci. Avea o înălțime medie și părea mai zveltă decât era de fapt.

Părul șaten era mult mai deschis decât al tatălui ei, dar la fel de scurt și de ondulat. Avea bărbia ascuțită și pielea foarte albă și catifelată și, dintre toate trăsăturile, doar ochii verzi spre maro erau mari. Fruntea, gura și dinții erau neașteptat de mici. M-am ridicat să mă prezint și am întrebat-o de omul pe care-l văzuse.

— Nu sunt sigură că venea dinspre casă și nici dinspre peluză, spuse ea plictisită ca și cum nu i-ar fi plăcut să fie luată la întrebări. Așa am crezut la început, dar de fapt l-am văzut doar mergând pe stradă.

— Cum arăta?

— Nu știu. Era întuneric și eram în mașină, iar el mergea pe stradă. Nu l-am văzut prea bine, dar era cam de talia dumitale. Putea fi oricine, chiar și dumneata.

— Nu eram eu. Asta se întâmpla sâmbătă noaptea?

— Da, mai exact duminică dimineață.

— La ce oră?

— Păi, pe la trei sau puțin după, spuse ea nerăbdătoare.

— Erai singură?

— Nu tocmai.

Am întrebat-o cine fusese cu ea și în sfârșit am aflat un nume: Eric Collinsson o condusese acasă în mașină. Am întrebat-o unde aș putea să-l găsesc, iar ea se încruntă, ezită și-mi spuse că era angajat la firma de brokeraj Spear, Camp și Duffy.

Pe urmă acuză o durere de cap teribilă și se scuză, exprimându-și speranța că nu mai am întrebări de pus. Fără să aștepte reacția mea se întoarse și ieși din cameră, moment în care i-am remarcat urechile ciudat de ascuțite în partea de sus și lipsite de lobi.

— Și servitorii ce zic? am întrebat-o pe doamna Leggett.

— N-o avem decât pe Minnie Hershey, o negresă. Nu doarme aici și nu o bănuiesc deloc. E la noi de aproape doi ani și pot să garantez pentru cinstea ei.

Am spus că vreau să vorbesc cu Minnie și doamna Leggett o chemă. Servitoarea era mică de statură, o mulatră cu părul negru, tuns drept iar trăsăturile ciocolatii păreau de indian. Era foarte politicoasă și insista că nu are nimic de a face cu furtul diamantelor, de care nu știuse nimic până în acea dimineață. Îmi dădu adresa ei de acasă, dintr-o suburbie a San Francisco-ului.

Leggett și soția sa mă conduseră sus în laboratorul care ocupa o parte din etajul al doilea.

Hărți navale atârnau între ferestre pe zugrăveala albă, iar podeaua de lemn nu era acoperită. Un aparat cu raze X sau ceva asemănător, patru sau cinci alte instalații, o forjă, un bazin voluminos, o masă mare de zinc, alte câteva mai mici de porțelan, rafturi cu sticlărie de laborator, rezervoare metalice în formă de sifon și alte lucruri de același gen se găseau în cameră. Comoda din care fuseseră furate diamantele era din oțel vopsit verde, cu șase sertare ce se încuiau simultan. Al doilea sertar de sus, unde fuseseră diamantele, era deschis și rama era deformată în locul unde fusese forțată, probabil cu o rangă. Celelalte sertare erau încă încuiate. Leggett spuse că forțarea stricase tot mecanismul de încuiere și a trebuit să cheme

un mecanic ca să le descuie pe celelalte.

Coborând, am trecut printr-o cameră unde mulatra dădea cu aspiratorul și pe urmă am ajuns în bucătărie. Rama ușii negre ce dădea în spatele casei fusese probabil forțată cu aceeași unealtă și, după ce am examinat-o, am scos diamantul din buzunar și l-am întrebat pe Leggett:

— E unul dintre ele?

Leggett mi-l luă din palmă cu două degete, îl privi în lumină pe toate fețele și spuse:

— Da. Are pata asta întunecată la bază. Unde l-ați găsit?

— Afară în iarbă.

— Ah, din grabă hoțul nostru a pierdut o parte din pradă.

Mi-am exprimat îndoiala. Leggett își împreună sprâncenele castanii în spatele ochelarilor, mă privi cu ochi mici și mă întrebă tăios:

— De fapt, ce credeți?

— Cred că a fost pus dinadins acolo. Hoțul știa prea multe, cum ar fi spre exemplu sertarul unde se aflau. N-a pierdut timp cu nimic altceva, iar detectivii numesc asta complicitate internă, căci ai mai puțin de furcă dacă găsești un complice la locul faptei. Nu știu dacă e cazul aici…

Minnie apăru la ușă ținând încă aspiratorul și începu să plângă spunând că este o fată cinstită și nimeni nu are dreptul să o acuze de nimic, că-și pune apartamentul la dispoziție spre a fi percheziționat, iar rasismul nu e un motiv întemeiat ca să fie suspectată ș.a.m.d.

Nu se înțelegea tot ce spunea, căci aspiratorul era încă în funcțiune iar lacrimile care îi curgeau pe obraji o înecau în timp ce vorbea. Doamnă Leggett se apropie de ea și, bătând-o pe umăr, spuse:

— Lasă, lasă, nu plânge, Minnie. Știm că nu ai nimic de-a face cu toate astea.

În scurt timp fata se opri din plâns și plecă sus. Leggett se așeză pe colțul mesei din bucătărie și întrebă:

— Suspectați pe cineva din casă?

— Pe cineva care a fost prin casă, da.

— Pe cine, de exemplu?

— Deocamdată, pe nimeni.

— Atunci vreți să spuneți - zise el surâzând și arătându-și dinții albi și aproape la fel de mici precum ai fiicei sale - pe toată lumea, pe noi toți?

— Haideți să ne uităm la peluză, am sugerat eu. Dacă mai găsim și alte diamante, aș putea să spun că am greșit în ceea ce privește complicitatea internă.

În drum spre ieșirea principală am întâlnit-o pe Minnie Hershey, în pardesiu și cu pălărie violet, care venea să-și ia rămas bun de la stăpân. Nu mai putea, spunea printre lacrimi, să lucreze într-un loc unde era bănuită de furt. Era la fel de cinstită ca oricare altul, ba chiar mai mult, și vroia să fie respectată, căci în puține locuri ar fi putut fi bănuită după doi ani de muncă în care nu furase nici măcar o felie de pâine. Doamna Leggett o rugă, îi explică, după care se răsti la ea, fără niciun rezultat. Mulatra luase deja hotărârea, așa că plecă. Doamna Leggett mă privi cu maximă severitate și-mi spuse cu reproș:

— Ați văzut ce ați făcut.

Mi-am cerut scuze și am ieșit cu soțul ei să examinăm peluza.

N-am găsit alte diamante.

2

Încercând să aflu ceva despre omul pe care doamna și domnișoara Leggett îl văzuseră, am dat o tură prin împrejurimi. N-am avut noroc să-l întâlnesc, dar am cules alte date. O anume doamnă Priestly, o vecină semi-invalidă a familiei Leggett, îmi dădu primele indicii.

Doamna Priestly stătea des la fereastră în nopțile când nu putea dormi și în două ocazii văzuse suspectul.

Îl descrise ca fiind înalt, tânăr și cu bărbia aplecată în față când mergea. Luminația străzii era prea slabă pentru alte detalii și prima dată îl văzuse în urmă cu o săptămână.

În intervale de cincisprezece-douăzeci de minute a traversat strada de cinci-șase ori, părând că urmărește sau caută ceva de ambele părți. Prima dată îl văzuse între orele unsprezece și miezul nopții, iar ultima oară în jurul orei unu, când a stat o jumătate de oră, după care a dispărut. Doamna Priestly cunoștea puțin și doar din vedere familia Leggett, a căror fată se vorbea că ar fi dezmățată. Păreau a fi oameni pașnici și retrași. Leggett se mutase pe strada lor în 1921 singur împreună cu femeia de servici, o anume doamnă Begg, care lucra actualmente la familia Freemander din Berkeley.

Doamna Leggett și Gabrielle au apărut de abia în 1923.

Doamna Priestly nu stătuse la fereastră noaptea precedentă și deci nu putea spune nimic despre persoana văzută de doamna Leggett.

Un anume Warren Daley, care locuia vizavi, aproape de colț, surprinsese duminică noaptea un individ, probabil aceeași persoană, în vestibul, în momentul când voia să încuie ușa.

El lipsea momentan, dar doamna Daley reuși să-l găsească la telefon pentru mine. Se pare că persoana din vestibul ori se ascundea de cineva, ori urmărea pe cineva în stradă. Când Daley a deschis ușa și l-a întrebat ce caută acolo, suspectul a luat-o la fugă, fără să ia în seamă întrebarea lui Daley referitoare la motivul prezenței sale acolo. Daley l-a descris ca pe un bărbat de circa treizeci și doi-treizeci și trei de ani, îmbrăcat destul de bine, într-un costum închis la culoare, având un nas lung, subțire și coroiat.

Asta a fost tot ce am putut afla prin vecini după care m-am dus în strada Montgomery la birourile Spear, Camp și Duffy să-l caut pe Eric Collinsson.

Era tânăr, blond, înalt, bronzat și bine îmbrăcat, cu înfățișarea prezentabilă și neinteligentă a genului de individ care știe o mulțime de chestii despre polo, vânătoare, planorism sau altele asemenea, dar mai nimic despre orice altceva. Ne-am așezat în fotoliile de piele din sala rezervată clienților la bursă, care acum după program era goală, cu excepția unui puști sfrijit care-și încerca îndemânarea cu numerele de pe tabele.

I-am spus lui Collinsson despre ce e vorba și i-am cerut să-mi descrie suspectul pe care el și domnișoara Leggett îl văzuseră sâmbătă noaptea.

— Din câte-am putut să-mi dau seama, era un tip cu înfățișare banală. Pe întunericul ăla, n-am putut observa decât că era mic și îndesat. Credeți că el le-a furat?

— Venea dinspre casa lui Leggett? am întrebat eu.

— Dinspre peluză cred. Părea agitat și m-am gândit că-și băgase nasul unde nu trebuia. Eu am vrut să mă duc după el să-l întreb ce caută pe-acolo, dar Gaby nici n-a vrut s-audă. Putea fi un prieten de-al tatălui ei; acestuia-i plac indivizii ciudați.

— Nu era cam târziu pentru o vizită? Cât era ceasul?

— Aș zice că miezul nopții.

— Miezul nopții?

— Cred că da. Ora aia când morții ies din morminte și devin stafii.

— Domnișoara Leggett mi-a spus că ar fi fost după ora trei.

— Vedeți cum stau lucrurile! exclamă el triumfător, ca și cum ar fi demonstrat un argument deja dezbătut. Ea e pe jumătate oarbă, dar nu poartă ochelari din cochetărie. Întotdeauna face greșeli de genul ăsta. Joacă bridge îngrozitor și confundă cărțile. Era probabil douăsprezece și un sfert, iar ea s-a uitat la ceas și a încurcat limbile.

După ce i-am mulțumit, am plecat la magazinul Halstead and Beauchamp din Geary Street. Watt Halstead era un bărbat afabil, palid, chel și obez, cu ochii albaștri și un guler prea strâmt. I-am explicat cu ce mă ocup și l-am întrebat cât de bine-l cunoaște pe Leggett.

— E un bun client și un savant renumit. Care-i problema?

— Jaful ăsta nu-mi miroase-a bine… pe ici, pe colo.

— Oh, greșești. Cum poți crede că o persoană de talia lui s-ar putea deda la așa ceva? Un servitor da, mai treacă-meargă, se întâmplă des, nu-i așa? Dar Leggett? E totuși un savant, iar cercetările lui în domeniul culorilor sunt remarcabile. Și, dacă departamentul nostru de credite nu a fost greșit informat, e un om cu venituri peste medie. Nu c-ar fi un om bogat, în sensul modern al termenului, dar are destui bani ca să nu facă așa ceva. Și, cu titlu de confidențialitate, pot să-ți spun că în momentul de față are un cont de peste zece mii de dolari la Seaman’s National Bank. Păi, diamantele alea nu valorează mai mult de o mie, hai să zicem, cel mult o mie trei sute de dolari.

— La vânzarea cu amănuntul? Înseamnă că vă costă cam cinci, șase sute?

— Să zicem că șapte sute cincizeci ar fi mai aproape de adevăr.

— Cum se face că i-ați dat diamantele?

— Cum ți-am mai spus, e un client de-al nostru și când

am aflat ce-a reușit să facă cu sticla, m-am gândit că ar fi nemaipomenit să extindem metoda la diamante. Fitzstephan, de la care aflasem de experiențele cu sticla, s-a arătat sceptic, însă mie mi s-a părut că merită încercat - și acum cred același lucru - așa că l-am convins pe Leggett să încerce.

Fitzstephan îmi părea un nume cunoscut, așa că am întrebat:

— Despre care Fitzstephan e vorba?

— Owen, scriitorul. Îl cunoști?

— Da, dar nu știam că e pe coastă. A fost o vreme când beam din aceeași sticlă. Îi știți adresa?

Halstead a găsit adresa în cartea de telefon - era un apartament din Nob Hill.

De la bijutier am plecat spre zona unde locuia Minnie Hershey. Era un cartier de negri, ceea ce reducea la jumătate șansele obținerii unor informații cât de cât exacte. N-am aflat decât că fata venise la San Francisco din Winchester, statul Virginia, în urmă cu vreo patru-cinci ani, iar în ultimele șase luni trăia un negru numit Rhino Tingley. Unul mi-a zis că prenumele lui Rhino ar fi Ed, alții că ar fi Bill, însă toți au fost de acord că era un individ tânăr, solid și negru și putea fi recunoscut ușor după cicatricea de sub bărbie. Mi-au mai spus că Minnie îl întreținea, iar cu excepția momentelor de furie oarbă era un tip de treabă. Putea de altfel fi întâlnit seară de seară, ori la frizeria Bunny Mack, ori la tutungeria Bigfoot Gerber.

Am localizat cele două stabilimente și m-am îndreptat din nou spre centru la departamentul de poliție situat la tribunal.

Nu era nimeni la biroul de amanet așa că am traversat coridorul și l-am întrebat pe locotenentul Duff dacă fusese desemnat cineva pentru cazul Leggett.

— Cred că O’Gar.

Am plecat să-l caut pe O’Gar, întrebându-mă de ce

dăduseră cazul unui detectiv de la criminalistică. Nici O'Gar, nici partenerul lui, Pat Reddy, nu erau în birou. Am fumat o țigară, încercând să ghicesc cine fusese ucis și m-am decis să-l sun pe Leggett.

— Au mai venit alți polițiști de când am plecat? l-am întrebat auzindu-i vocea aspră la telefon.

— Nu, dar au telefonat cu puțin în urmă și le-au rugat pe soția și pe fiica mea să se ducă la o adresă din Golden Gate Avenue ca să încerce să identifice pe cineva. Au plecat acum câteva minute. N-am mers cu ele fiindcă eu nu l-am văzut pe presupusul hoț.

— Unde exact pe Golden Gate Avenue?

Nu-și amintea numărul, dar știa că era pe undeva la intersecția cu Van Ness Avenue. I-am mulțumit și am pornit într-acolo. La locul respectiv am dat peste un polițist în uniformă de la care am aflat că O'Gar se afla în apartamentul 310.

Am urcat cu un lift rahitic și, ajuns la etajul trei, am dat nas în nas cu doamna și domnișoara Leggett, care tocmai plecau.

— Sper că acum v-ați dat seama că Minnie nu are nicio legătură cu toate astea, spuse doamna Leggett pe un ton dojenitor.

— L-a găsit poliția pe suspectul vostru?

— Da.

— Eric Collinsson zice că abia trecuse de miezul nopții când ați ajuns acasă sâmbătă noaptea, i-am spus Gabriellei Leggett.

— Eric, răspunse ea iritată trecând pe lângă mine ca să intre în lift, e un papă-lapte.

Asta i-a atras o mustrare blândă din partea mamei, care a urmat-o în lift:

— Ei, dragă.

M-am îndreptat către ușa unde Pat Reddy vorbea cu câțiva ziariști, l-am salutat și m-am strecurat într-o cameră mobilată sărăcăcios. În patul rabatabil zăcea cadavrul unui

tip.

Phels, de la biroul de identificări al poliției, mă privi peste lupă și, după ce mă salută dând din cap, continuă să examineze muchia unei mese. Când mă văzu, O'Gar nu întârzie să-și arate nemulțumirea:

— Vasăzică, iar ne-ncurcăm de tine?!

La cei cincizeci de ani ai săi, O'Gar era un individ corpolent și vânjos și purta o pălărie neagră cu boruri largi, precum șerifii din filme. Era încăpățânat, dar plin de bun simț, așa că se putea lucra cu el lejer.

Am privit cadavrul, avea cam 40 de ani, o față palidă și anostă, păr scurt grizonat, mustață închisă la culoare și picioare și mâini ciolănoase. Avea o gaură de glonț deasupra buricului și o alta sus în partea stângă a pieptului.

— E bărbat și e mort, zise O'Gar în timp ce așterneam din nou pătura peste cadavru.

— Altceva ce mai știi? l-am întrebat.

— Se pare că el împreună cu alt tip au șterpelit diamantele, după care celălalt n-a mai vrut să-mpartă prada. Plicurile sunt aici - O'Gar le scoase din buzunar și le răsfiră cu degetul mare -, dar diamantele nu. Complicele a scăpat pe scara de incendiu cu puțin timp în urmă. A fost văzut pe când se furișa, dar dup-aia a dispărut pe alee. Era unul înalt și cu nasul mare. Ăsta de aici, continuă arătând spre pat, ocupă camera asta de o săptămână. Îl cheamă Louis Upton și e înregistrat la New York. Nimeni din coșmelia asta n-a zis că l-ar fi văzut vreodată însoțit de cineva. Nimeni nu-l cunoaște pe Nas-lung.

Pat Reddy intră. Era un tânăr înalt, jovial și destul de isteț ca să-și compenseze lipsa de experiență. Le-am spus ce aflasem până în momentul respectiv.

— Nas-lung și cu ăstalalt supravegheau cu schimbul casa lui Leggett? sugeră Reddy.

— Poate, am zis eu, dar mai e ceva care ne scapă. Câte plicuri ai acolo, O'Gar?

— Șapte.

— Deci lipsește plicul în care s-a aflat diamantul „plantat”.

— Cum rămâne cu mulatra? întrebă Reddy.

— Încerc să stau de vorbă cu gagiul ei în seara asta, am spus eu. Voi între timp încercați să aflați de la New York ceva despre tipul ăsta, Upton?

— Îhî, făcu O’Gar.

3

La adresa din Nob Hill pe care mi-o dăduse Halstead l-am rugat pe portar să-i transmită numele meu lui Fitzstephan, pe care mi-l aminteam ca pe un tip la treizeci și doi de ani, înalt, slab, cu părul roșcat, ochi cenușii și somnoroși, o gură largă și comică, îmbrăcat neglijent.

Se prefăcea a fi mai leneș decât era în realitate, îi plăcea la nebunie să trăncănească și avea o mulțime de informații aparent reale și idei originale în legătură cu orice ar fi ieșit la iveală, atâta vreme cât era vorba de ceva neobișnuit. Îl întâlnisem în urmă cu cinci ani la New York, pe când anchetam răpirea văduvei unui negustor de diamante, răpitorii cerând o răscumpărare de o sută de mii de dolari. Fitzstephan se afla în căutare de material literar. Ne-am cunoscut și ne-am unit forțele. Din combinația asta eu am ieșit mai avantajat decât el, care cunoștea lumea escrocilor ca pe propriul buzunar, și cu ajutorul lui mi-am terminat treaba în câteva săptămâni. Ne împrietenisem destul de bine pentru o lună sau două, după care eu am plecat la New York.

— Domnul Fitzstephan spune că puteți urca, zise portarul.

Apartamentul lui era la etajul șase. Mă aștepta la ușă când am ieșit din lift.

— Dumnezeule, zise el întinzându-mi mâna, *tu* ești!

— Nimeni altcineva.

Nu se schimbase. Am intrat într-o cameră unde șase lăzi cu cărți și patru mese lăsau foarte puțin spațiu pentru alte activități. Reviste și cărți în diferite limbi, hârtii și dosare erau răspândite peste tot - exact la fel cum se întâmpla și

la locuința lui din New York.

Ne-am așezat comod cu picioarele sub masă și am început să ne povestim ce-am făcut de când nu ne văzusem.

Locuia la San Francisco de mai mult de un an cu excepția week-end-urilor și a altor două luni de autoexil la țară, unde avusese de terminat un roman. Eu eram aici de cinci ani. Îi plăcea San Francisco, dar nu s-ar fi opus mișcărilor care vroiau să retrocedeze Vestul indienilor.

— Cum îți merge cu literatura? l-am întrebat.

— Păi, n-ai citit ce am scris?

— Nu, cum de ți-a venit ideea asta comică?

— Am sesizat în vocea ta o nuanță posesivă, de parcă tocmai achiziționaseși un scriitor contra sumei de doi dolari. Nu m-am întâlnit prea des cu chestia asta ca să mi se pară ceva banal. Doamne Dumnezeule! Ții minte o dată când ți-am făcut cadou câteva cărți?

Îi plăcea întotdeauna să vorbească așa.

— Da, însă nu te-am învinuit niciodată. Erai beat.

— Cu lichior, lichiorul Elsei Donne. O ții minte pe Elsa? Ne-a arătat un tablou pe care tocmai îl terminase și ai spus că e drăguț. Doamne, ce s-a mai înfuriat! Erai atât de spontan și sincer, încât păreai sigur că o să se bucure, ții minte? Ne-a dat afară, dar deja ne matoliserăm cu lichior. Însă tu nu te-mbătaseși îndeajuns ca să accepți cărțile.

— Mi-a fost teamă că am să le citesc și pe urmă am să le și înțeleg, ceea ce ar fi făcut ca după aia să te simți ofensat.

Un valet chinez ne aduse un vin alb rece.

— Presupun că și acum mai vânezi fantomele răului, zise Fitzstephan.

— Da, așa am dat de tine. Halstead mi-a spus că-l cunoști pe Edgar Leggett.

O sclipire străbătu ochii lui somnoroși și ridicându-se puțin în scaun întrebă:

— Cea făcut Leggett?

— De ce crezi că a făcut ceva?

— Nu cred nimic, întreb. Se așează din nou comod, dar sclipirea nu-i pieri din ochi. Haide, dă-i drumul, nu încerca să fii subtil cu mine, fiule, nu e stilul tău. Zi odată, ce a făcut Leggett?

— Nu procedăm așa, i-am răspuns eu. Tu ești un scriitor și nu pot să am încredere că n-ai să te-apuci să inventezi pornind de la ce-am să-ți spun. Aștept să văd ce zici ca să nu-ți potrivești răspunsurile cu spusele mele. Deci, când l-ai cunoscut?

— Aproape imediat ce am venit aici. Întotdeauna m-a interesat. Are ceva obscur și întunecat care te irită. E, spre exemplu, ascetic pe plan fizic, nu fumează, nu bea, mănâncă puțin și doarme pe sponci - doar trei sau patru ore pe noapte, din câte-am auzit. Pe de altă parte, din punct de vedere mental și spiritual, e un tip senzual până la limita decadenței. Îți spune ceva asta? Ziceai despre mine că am o înclinație anormală pentru fantastic, dar ar trebui să-l cunoști pe Leggett. Prietenii lui, sau mai degrabă cunoștințele lui, căci prieteni nu are, susțin cele mai extravagante idei. Marquard cu imaginile lui demente care nu sunt imagini, ci limitele unor arii într-un spațiu figurativ, Denbar Curt cu teoria lui algebrică, clanul Haldori cu secta lor dedicată Sfântului Graal, nebuna de Laura Joines, Farnharm…

— Alături de tine, cu explicațiile și descrierile tale care nu explică și nu descriu nimic. Sper că nu-ți imaginezi că iau în serios ce mi-ai spus.

— Acum te recunosc. Mereu ai fost așa. Îmi adresă un zâmbet, trecându-și degetele prin părul roșcat. Spune-mi despre este vorba până găsesc cuvintele monosilabice pe care le-ai putea înțelege.

L-am întrebat dacă îl cunoaște pe Eric Collinsson. Mi-a spus că-l cunoaște și că, în afară de faptul că e logodit cu Gabrielle Leggett, nu e nimic altceva interesant în ceea ce-l privește. Tatăl său avea o firmă de cherestea, iar Eric

studiase finanțele la Princeton. Un băiat de treabă.

— Se poate, dar m-a mințit.

— Doamne, te comporți ca un detectiv! zise Fitzstephan clătinând din cap și rânjind. Poate ai confundat persoana cu alta care îi semăna. Cavalerul Bayard[1] minte întotdeauna când e vorba de o femeie, chiar dacă nu e nevoie, și o vâră astfel într-o mulțime de încurcături. E una din convențiile Bayardismului, ceva legat de salvarea onoarei unei femei, sau ceva de genul ăsta. Cine e femeia?

— Gabrielle Leggett, i-am zis eu și i-am povestit de diamante și de cadavrul din Golden Avenue.

Dezamăgirea se accentua pe fața lui în timp ce vorbeam.

— E plictisitor de banal, se plânse el când am terminat. Mă gândeam la Leggett în termenii lui Dumas, iar tu-mi vii cu niște trucuri ieftine, desprinse parcă din O. Henry. M-ai dezamăgit cu jalnicele tale diamante. Dar - și ochii lui se luminară din nou - asta ar putea să ducă la ceva. Leggett poate să nu fie un criminal, dar oricum e mai mult decât un borfaș de duzină…

— Vrei să zici că ar fi un fel de geniu? Deci ai citit ziarele? Și mă rog cine crezi că e? Regele contrabandiștilor? Un magnat al traficului de sclavi? Șeful unei rețele de droguri? Sau regina falsificatorilor în travesti?

— Nu fi tâmpit. E deștept, dar are o parte întunecată. Ceva la care nu vrea să se gândească, dar nici să uite. Cum îți ziceam, e înnebunit după excentricități, dar în același timp e rece și retras. E un nevrotic care se ține în formă, sensibil și pregătit - pentru ce? - drogându-și totodată mintea cu aiureli. Dacă cineva vrea să-și uite trecutul, cel mai simplu e să-și drogheze memoria cu senzualitate, dacă nu cu narcotice. Dar să presupunem că trecutul nu este îngropat și tipul trebuie să fie pregătit pentru amintiri ce s-ar putea reactualiza. Ei bine atunci ar fi mai bine să-și

[1] Pierre Terrail, Seigneur de Bayard (1473-1524), „cavalerul fără de temă și prihană”, soldat francez erou.

anestezieze direct mintea păstrând corpul puternic și pregătit.

— Ce știi despre trecutul ăsta?

Fitzstephan clătină din cap spunând:

— Dacă nu știu - și așa e - nu e vina mea. Până la urmă, ai să vezi cât de greu se obțin informații de la familia asta.

— Tu ai încercat?

— Evident, sunt romancier. Mă ocup de sufletele oamenilor. El are un suflet care mă atrage și m-am simțit întotdeauna frustrat că nu se deschide în fața mea. Mă îndoiesc de fapt că Leggett e numele lui adevărat. Mi-a spus la un moment dat că ar fi din Atlanta, dar e francez după înfățișare și felul de a gândi.

— Dar restul familiei? am întrebat eu. Gabrielle e cam zănatică, nu-i așa?

— M-aș mira, zise Fitzstephan privindu-mă curios. O spui într-o doară, sau vorbești serios?

— Nu știu, e ciudată și dificilă, ca să nu pomenesc de urechile de animal și de lipsa frunții. Ochii ei își schimbă culoarea în permanență, din verde în căprui și pe urmă în negru. Ce-ai aflat despre ea în cercetările tale?

— Detectez cumva o undă de dispreț - tocmai tu, care-ți câștigi existența băgându-ți nasul în treburile altora - la adresa curiozității mele în privința oamenilor și a încercărilor mele de a o satisface?

— E altceva, am zis eu. Cercetările mele bagă lumea la închisoare și sunt plătit pentru asta, chiar dacă nu îndeajuns.

— Păi și la mine e la fel. Cercetările mele urmăresc să bage oamenii în cărți și sunt plătit pentru asta, chiar dacă nu îndeajuns.

— Da, dar la ce folosește asta?

— Naiba știe. Pe de altă parte, la ce folosește să bagi oamenii la pârnaie?

— Descongestionează, am răspuns eu. Dacă îndeajuns de mulți oameni ajung la închisoare, orașele nu vor mai avea

probleme de trafic. Ce știi de fapt despre Gabrielle?

— Își urăște tatăl, iar el o adora.

— De ce îl urăște?

— Nu știu, probabil pentru că el o adoră.

— N-are nicio noimă, m-am plâns eu. E prea multă literatură aici. Dar Doamna Leggett?

— Bănuiesc că n-ai mâncat niciodată o mâncare făcută de ea, nu? N-ai mai fi avut dubii. Numai o persoană senină și sănătoasă la minte poate să gătească așa. M-am întrebat adesea ce crede despre făpturile ciudate care sunt soțul și fiica ei, dar probabil le acceptă așa cum sunt, fără să-și dea seama de ciudățenia lor.

— Totul e minunat, dar încă nu mi-ai zis nimic precis, am remarcat eu.

— Ai dreptate, ți-am spus ce știu și ce-mi imaginez și nimic din toate astea nu e precis, ai ghicit. Tocmai asta-i chestia - într-un an de încercări nu am aflat nimic despre Leggett. Asta ar trebuie să te mulțumească și să te convingă că tipul ascunde ceva și știe bine să o facă.

— Așa să fie oare? Tot ce sunt convins e că nu am aflat nimic ca să bag pe cineva la închisoare. Luăm cina mâine sau poimâine?

— Poimâine. E bine la șapte?

I-am spus că trec să-l iau și am plecat. Era trecut de ora cinci. Cum nu mâncasem nimic am trecut pe la Blanco’s și pe urmă am luat-o spre cartierul de negri ca să îl caut pe Rhino Tingley. L-am găsit în tutungeria Bigfoot Gerber, unde învârtea în gură un trabuc gros și le spunea ceva celorlalți patru negri cu care era.

— …i-am zis: „Cioroiule, te dai mare”, și-am întins mâna spre el și, să mor io, nu mai era acolo, nu mai se vedea decât urmele pașilor pă țiment, îndreptându-se spre casă.

Am cumpărat un pachet de țigări și l-am cântărit o clipă în timp ce vorbea. Avea până în treizeci de ani, era ciocolatiu, înalt de un metru optzeci și cântărea peste nouăzeci de kilograme, cu ochi mari și gălbejiți, un nas

lățăreț, buze vinețiii și gingii asemenea, iar cicatricea mare și neagră cobora de la gură până la gulerul în dungi alb-albastre.

Hainele lui erau destul de noi ca să pară noi și le purta în stilul sportiv. Vocea lui groasă și puternică făcea să vibreze vitrina când râdea cu prietenii. Am ieșit din magazin în timp ce râdeau, am auzit râsul încetând, am rezistat tentației de a privi înapoi și m-am îndreptat pe stradă spre clădirea unde locuiau el și Minnie. M-a ajuns din urmă când abia făcusem jumătate din drum. N-am spus nimic în timpul cât am făcut câțiva pași în paralel, după care el zise:

— Tu ești tipul care întreabă dă mine?

Mirosul acru de vin italian era atât de greu încât aproape că puteai să-l vezi. Cugetând puțin, i-am zis:

— Da.

— Ce vrei de la mine? întrebă el fără agresivitate, ci doar ca și cum ar fi fost curios să știe.

De partea cealaltă a străzii, Gabrielle Leggett în pardesiu maro și pălărie galben cu maro ieșea din clădirea unde locuia Minnie, luând-o spre sud fără să se întoarcă spre noi. Mergea grăbită mușcându-și buza de jos. L-am privit pe negru și el pe mine. Dădea impresia că ori nu o văzuse pe Gabrielle Leggett, ori n-o cunoștea.

— Nu ai nimic de ascuns, nu-i așa, am zis eu, așa că ce-ți pasă dacă cineva se interesează de tine?

— Oricum, dacă te interesezi dă mine e mai bine s-o faci direct. Tu ești tipul din cauza căruia a fost concediată Minnie?

— Nu a fost concediată, ea a hotărât să plece.

— Nimeni n-are voie s-o jignească. Ea…

— Hai să mergem să vorbim cu ea, am propus începând să traversez.

Ajunși la intrare o luă înainte pe holul întunecos și se opri la o ușă pe care o descuie cu una din cele peste douăzeci de chei pe care le avea pe un inel. Îmbrăcată într-

un chimono roz decorat cu niște pene de struț galbene, care semănau cu niște ferigi uscate, Minnie Hershey ieși din dormitor ca să ne întâmpine în living room.

Făcu ochii mari când mă văzu.

— Îl știi pe domnul ăsta, Minnie? zise Rhino.

— D-da, răspunse ea.

— N-ar fi trebuit să pleci de la familia Leggett în felul ăsta, am spus eu. Nimeni nu te bănuia de nimic. Ce căuta domnișoara Leggett aici?

— Dar nu a fost aici, nu știu despre ce vorbiți.

— Tocmai ieșea când noi eram la intrare.

— Ah, *domnișoara* Legget, am crezut că ați spus *doamna***,** iertați-mă. Da, domnule, domnișoara a fost aici. A vrut să știe dacă n-aș vrea să mă întorc. Domnișoara Gabrielle e foarte atașată de mine.

— Asta e exact ce ar trebui să faci. A fost o prostie să pleci așa.

Rhino își scoase trabucul din gură și, îndreptându-l spre fată, zise răspicat:

— Tu ai terminat cu ei și așa rămâne. Nu datorezi nimănui nimic.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un teanc impozant de bani, pe care-l aruncă pe masă.

— De ce să lucrezi pentru alții?

În timp ce vorbea cu fata îmi aruncă un rânjet prin care se întrezăreau dinți de aur. Fata îl privi disprețuitor și zise:

— Condu-l pe domnul, *bețivule*.

Apoi, întorcându-se spre mine cu o expresie încordată, dornică să fie crezută, continuă:

— Rhino a câștigat banii ăștia la zaruri, domnule, să mor eu dacă nu.

— Nu-nteresează pă nimeni dă unde i-am câștigat, zise Rhino. I-am câștigat, și am…

Puse trabucul pe marginea mesei, luă banii și, umezindu-și degetul mare cât un călcâi pe limba cât un preș de baie, începu să numere bancnotă cu bancnotă:

— …douăzeci, treizeci, optzeci, o sută, o sută zece, două sute zece, trei sute zece, trei sute treizeci și cinci, patru sute treizeci și cinci, cinci sute treizeci și cinci, cinci sute optzeci și cinci, șase sute cinci, șase sute zece, șase sute douăzeci, șapte sute douăzeci, șapte sute șaptezeci, opt sute douăzeci, opt sute treizeci, opt sute patruzeci, nouă sute patruzeci, nouă sute șaizeci, nouă sute șaptezeci, nouă sute șaptezeci și cinci, nouă sute nouăzeci și cinci, o mie cinșpe, o mie douăzeci, o mie o sută douăzeci, o mie o sută șaptezeci. Vrea cineva să știe câți parai am? Iote atâția am: o mie o sută șaptezeci de dolari. Vrea cineva să știe dă unde-i am? Poate-i spun, poate nu-i spun. Depinde dă dispoziție!

— I-a câștigat la zaruri, domnule, zise Minnie, la clubul social Ziua Fericită, să mă ia Domnul dacă nu-i așa.

— Poate că da, replică Rhino continuând să rânjească spre mine, sau poate că nu.

— Nu sunt bun la ghicitori, am spus, și după ce am sfătuit-o pe Minnie din nou să se întoarcă la familia Leggett am ieșit din apartament.

Coborând pe scări o auzeam însă vociferând cu Rhino, care râdea în hohote.

Ajungând din nou în centru am intrat într-un drugstore și am găsit în cartea de telefon un singur abonat Freedmander la centrala din Berkeley. Am format numărul și mi-a răspuns doamna Begg, care a acceptat să mă primească dacă veneam cu primul feribot.

Casa Freedmander se afla pe strada care ducea spre Universitatea Californiei, pe coline.

Doamna Begg era o femeie costelivă, ciolănoasă, cu părul albit și rar, bine pieptănat, ochi cenușii duri și mâini aspre și îndemânatice. Era acră și severă, și nu-i plăcea să pălăvrăgească, așa încât am putut trece direct la subiect, fără prea mult formalități.

I-am povestit despre furt și despre părerea mea că hoțul fusese ajutat, măcar cu informații, de cineva care cunoștea

bine casa Leggett, după care am conchis:

— Doamna Priestly mi-a spus că ați fost femeie de serviciu în casa Leggett și s-a gândit că m-ați putea ajuta.

Doamna Begg și-a exprimat îndoiala că ar ști ceva care să justifice vizita mea acolo, dar s-a arătat dispusă să colaboreze, ea fiind o persoană cinstită, care nu avea nimic de ascuns.

Odată pornită, n-a mai putut fi oprită și mi-a împuiat capul cu o mulțime de chestii. Dând la o parte inutilul, am obținut următoarele informații: Doamna Begg fusese angajată ca femeie de serviciu de familia Leggett printr-o agenție de plasament în primăvara anului 1921. La început avea o fată care o ajuta, dar nefiind suficient de muncă, la sugestia doamnei Begg, a fost concediată. Leggett nu era capricios și majoritatea timpului îl petrecea la etaj, în laborator sau în dormitor. Arareori venea în restul casei în afară de momentele când veneau prieteni la cină. Respectivii prieteni nu-i plăceau doamnei Begg, deși nu-i putea acuza de altceva în afara subiectelor de discuție dezgustătoare. Edgar Leggett era în esență un om de treabă și singurul lucru neplăcut era firea lui ascunsă, care provoca un sentiment de neliniște. Nu-i fusese niciodată permis să urce la etajul doi, iar laboratorul era mereu încuiat, dar o dată pe lună un japonez venea să facă curat sub supravegherea lui Leggett. Doamna Begg presupunea că are o mulțime de secrete științifice și poate substanțe chimice periculoase, dar atitudinea lui era oricum stânjenitoare. Nu știa nimic despre problemele personale sau familiale ale patronului ei, și își dădea seama că nu era cazul să pună întrebări. Într-o dimineață ploioasă din august 1923, au venit în casă o femeie însoțită de o fată de cincisprezece ani și foarte multe valize. Când au intrat, au întrebat de domnul Leggett, care a coborât din laborator. Niciodată în viața ei nu văzuse pe cineva așa de surprins precum fusese Leggett în acel moment. S-a albit efectiv la față și părea gata-gata să se prăbușească, atât de tare

tremura. După asta au vorbit într-o limbă străină, cu toate că toți știau engleza foarte bine, mai ales Gabrielle, când a început să înjure. Doamna Begg s-a retras văzându-și de treabă. După o vreme, Leggett a venit în bucătărie și i-a spus că musafirii erau cumnata lui, doamna Dain, cu fiica, pe care nu le văzuse de zece ani, și că urmau să rămână acolo pentru o vreme. Ulterior, doamna Dain i-a spus doamnei Begg că erau englezoaice, dar trăiau la New York de mai mulți ani. După părerea doamnei Begg, doamna Dain era o femeie de treabă și o foarte bună gospodină, dar Gabrielle era un drac.

Doamna Dain făcea totul în casă așa că nu mai era loc și pentru doamna Begg. Au fost foarte generoși, ajutând-o să-și găsească de lucru în altă parte și dându-i o primă consistentă la plecare. Nu-i mai văzuse de atunci, dar, mulțumită atenției cu care citea anunțurile din ziare referitoare la nașteri, decese și căsătorii, a aflat că la o săptămână de la demiterea ei Edgar Leggett și Alice Dain se căsătoriseră.

4

Când am ajuns la agenție a doua zi la nouă dimineața, Eric Collinsson aștepta în anticameră. Fața lui bronzată era palidă, și uitase să-și dea cu briantină pe păr.

— Știți ceva de domnișoara Leggett? mă întrebă sărind și întâmpinându-mă la ușă. Aseară nu era acasă și nici acum n-a ajuns acolo. Tatăl ei nu vrea să recunoască că nu știe unde e, dar sunt sigur că habar n-are. Mi-a spus să nu mă îngrijorez, dar cum aș putea? Știți ceva despre ea?

I-am spus că o văzusem plecând de la Minnie Hershey în seara trecută și, dându-i adresa mulatrei, i-am sugerat să o întrebe pe ea.

Își aruncă pălăria pe cap și plecă grăbit. L-am sunat pe O'Gar și l-am întrebat dacă aflase ceva de la New York.

— Îhm, zise el. Upton - ăsta e numele lui adevărat - era ca și tine detectiv particular și a avut o agenție proprie până în '23, când împreună cu un anume Harry Ruppert au fost arestați pentru încercarea de a mitui juriul în tribunal. Tu cum te-ai descurcat?

— Așa și-așa. Rhino Tingley avea în buzunar o mie și o sută de dolari, iar Minnie zice că i-a câștigat la barbut. Se prea poate să fie așa, fiindcă e o sumă dublă față de cât putea lua pe diamantele lui Leggett. Poți să verifici? E probabil să-i fi câștigat la clubul social Ziua Fericită.

O'Gar mi-a promis că va încerca și a închis telefonul. Am trimis o telegramă filialei noastre din New York, cerând mai multe informații despre Upton și Ruppert, și am plecat la primărie să caut în registrul stării civile căsătoriile din august și septembrie 1923. Cea care mă interesa era datată 26 august și conținea declarația lui Edgar Leggett

conform căreia se născuse la Atlanta, Georgia la 6 martie 1883, și că era la a doua căsătorie. În același timp, Alice Dain declara că se născuse la Londra pe 22 octombrie 1888 și că nu mai fusese măritată.

Când m-am întors la agenție, Eric Collinsson, cu părul și mai dezordonat ca înainte, mă aștepta din nou.

— Am văzut-o pe Minnie, zise el cuprins de surescitare, și n-a putut să-mi spună nimic. Pretinde că Gaby venise doar să o roage să se întoarcă la lucru, și asta a fost tot ce știa despre ea. Însă… poartă la deget unul din inelele de smarald ale lui Gaby, de asta sunt sigur.

— Ai întrebat-o cum de-l are?

— Pe cine? Pe Minnie? Nu știu cum aș fi putut. Ar fi fost… înțelegeți.

— Ai dreptate, l-am aprobat eu gândindu-mă la Cavalerul Bayard al lui Fitzstephan, trebuie să fim mereu politicoși. De ce m-ai mințit în legătură cu ora la care ați ajuns atunci acasă?

Stânjeneala îi făcea fața mai atractivă și mai puțin inteligentă.

— A fost o prostie din partea mea, se bâlbâi el, dar n-am… nu știu cum să zic… mi-a fost frică…

Nu ajungeam nicăieri așa că i-am sugerat:

— Ți se părea foarte târziu și nu vroiai să îmi fac o părere proastă despre ea?

— Da, asta a fost.

L-am condus afară și m-am dus în sala de ședințe unde Mickey Linehan - corpolent, neglijent și cu fața roșie - împreună cu Al Mason - slab, brunet și arătos - își povesteau minciuni despre vremurile când fuseseră răniți, fiecare pretinzând că fusese mai speriat decât celălalt. Le-am povestit în câteva cuvinte cazul Leggett, despre care știam atât de puține, și l-am trimis pe Al să supravegheze casa Leggett, iar pe Mickey să vadă cum se comportă Minnie și Rhino.

Doamna Leggett, cu fața ei plăcută umbrită de neliniște,

mi-a deschis ușa o oră mai târziu când am ajuns acolo. Ne-am dus în camera zugrăvită fistichiu în verde, portocaliu și maro, unde se găsea deja soțul ei. Le-am spus tot ce aflasem de la O'Gar despre Upton și că încercam să aflu mai multe de la New York despre Ruppert:

— Unii dintre vecini, le-am spus eu, au văzut prin preajmă pe cineva care nu seamănă cu Upton, și se pare că aceeași persoană a fugit pe scara de incendiu din camera unde a fost ucis Upton, așa că încerc să aflu cum arăta acest Ruppert.

Îl priveam pe Leggett în față. Nicio schimbare. Ochii lui castanii roșiatici erau plini de interes și de nimic altceva.

— Domnișoara Leggett este acasă? am întrebat eu.

— Nu, mi-a răspuns el.

— Când se întoarce?

— Probabil peste câteva zile. A plecat din oraș.

— Unde o pot găsi? am întrebat întorcându-mă spre doamna Leggett. Trebuie să-i pun câteva întrebări.

Doamna Leggett îmi evită privirea și se uită către soțul ei. Vocea lui metalică îmi răspunse:

— Nu știu. Domnul și doamna Harper, niște prieteni de-ai ei, au venit de la Los Angeles și au luat-o într-o excursie la munte. Nu știu pe ce traseu au apucat și mă îndoiesc că au o destinație precisă.

Am mai întrebat câte ceva despre familia Harper. Leggett admise că știa puține despre ei. Prenumele doamnei Harper era Carmel, iar bărbatului toți îi ziceau Bud, așa că nu putea fi sigur dacă se numea Frank sau Walter. Nu le știa adresa de la Los Angeles. Credea că au o casă undeva în Pasadena, dar nu era sigur. De fapt, auzise că-și vânduseră casa sau aveau intenția să o facă. În timp ce debita prostiile astea, soția lui se uita în podea, iar ochii ei albaștri se ridicară rugători doar în două ocazii spre Leggett.

— Nici dumneavoastră nu știți mai multe despre ei? am întrebat-o eu.

— Nu, zise ea cu glas pierit, privindu-și încă o dată soțul care nu îi dădea nicio atenție.

— Când au plecat?

— Azi-dimineață devreme, răspunse Leggett. Au stat la un hotel - nu știu cum îi zice - iar Gabrielle a rămas la ei peste noapte, ca să poată porni la drum cât mai devreme.

Mi-era de ajuns, așa că am schimbat subiectul.

— Știți ceva, sau ați avut de-a face cu Upton înaintea celor întâmplate?

— Nu, răspunse Leggett.

Mai aveam și alte întrebări, dar felul cum îmi răspundea m-a determinat să mă ridic și să plec. Eram tentat să-i spun ce cred despre el, dar n-ar fi folosit la nimic. S-a ridicat și el, surâzând politicos, și mi-a zis:

— Îmi pare rău că am cauzat necazuri companiei de asigurări, probabil din neglijență, și aș vrea să vă întreb dacă ar trebui să accept responsabilitatea pentru pierderea diamantelor și cu asta basta?

— Așa cum stau lucrurile, probabil că da, dar asta nu ar opri ancheta.

Doamna Leggett își duse repede batista la gură.

— Mulțumesc, zise Leggett cu vocea lui obișnuită și politicoasă, o să mă mai gândesc.

Întorcându-mă la agenție am trecut o jumătate de oră pe la Fitzstephan. Scria un articol pentru *Revista de Psihopatologie* - probabil că n-am reținut corect titlul, dar era ceva de genul ăsta - în care condamna ipoteza potrivit căreia conștientul sau subconștientul era o capcană sau o amăgire pentru cei nepreveniți și o mustață falsă pentru șarlatani, o spărtură în acoperișul psihologiei care făcea imposibil ca savantul adevărat să scape de impostori precum psihanaliștii sau behavioriștii… Continuă așa pentru alte zece minute după care reveni în Statele Unite și întrebă:

— Cum te descurci cu problema diamantelor dispărute?

— Așa și așa, am răspuns eu povestindu-i ce mai

aflasem.

— În mod sigur, mă felicită el, confuzia e cât se poate de mare.

— O să fie și mai rău înainte de a se îmbunătăți situația, am prezis eu. Aș vrea să pot vorbi zece minute între patru ochi cu doamna Leggett, care pare mult mai rezonabilă. Aș vrea să știu măcar de ce și unde a plecat Gabrielle. Poți să mă ajuți?

— O să încerc, zise Fitzstephan binevoitor. Să zicem că mă duc acolo mâine să împrumut o carte. El o să lucreze în laborator, iar eu o să refuz să-l deranjez. Va trebui să acționez la mica inspirație, dar poate scot ceva de la ea.

— Mulțumesc. Atunci ne vedem mâine seară.

Mi-am petrecut mare parte din după-amiază transcriind ce știam și ce bănuiam, încercând să pun faptele într-o oarecare ordine. Eric Collinsson a telefonat de două ori să mă întrebe dacă aflasem ceva de Gabrielle. Nici Mickey Linehan nici Al Mason nu au raportat nimic, așa că la ora șase am închis subiectul pentru ziua în curs.

5

A doua zi au apărut date noi. Devreme dimineața am primit telegrama de la New York care, decodificată, spunea:

> LOUIS UPTON FOST PROPRIETAR AGENȚIE DETECTIVI STOP ARESTAT PE 1 SEPTEMBRIE 1922 PENTRU MITUIREA A 2 JURAȚI ÎN PROCESUL SEXTON STOP A ÎNCERCAT SĂ SE DISCULPE IMPLICÂNDU-L PE HARRY RUPPERT STOP AMÂNDOI AU FOST CONDAMNAȚI ȘI ELIBERAȚI DE LA SING SING LA 6 FEBRUARIE ANUL CURENT STOP RUPPERT SE PARE CĂ L-A AMENINȚAT CU MOARTEA PE UPTON STOP RUPPERT ARE 32 DE ANI, UN METRU OPTZECI, ȘAPTEZECI DE KILOGRAME, PĂR ȘI OCHI CASTANII, TENUL GĂLBEJIT, FAȚA ÎNGUSTĂ, NASUL LUNG ȘI SUBȚIRE, MERGE GÂRBOVIT CU BĂRBIA IEȘITĂ ÎNAINTE STOP TRIMITEM FOTOGRAFII

Ruppert semăna deci destul de bine cu tipul văzut de doamna Priestley și de Daley și de asemenea cu cel care probabil îl omorâse pe Upton.

O’Gar m-a sunat ca să-mi spună:

— Cioroiul ăsta al tău, Rhino Tingley, a fost săltat aseară într-o casă de amanet, unde încerca să plaseze niște bijuterii. Nu s-a găsit niciun diamant nemontat asupra lui. Până acum n-am făcut decât să-l identificăm, n-am reușit să-l facem să vorbească. Am trimis un om cu o parte din

marfa la Leggett, să vadă dacă-i aparține ceva, dar zice că nu.

Asta nu se potrivea cu nimic, așa că am sugerat:

— Încearcă la Halstead și Beauchamp. Spune-le că, după părerea ta, marfa e a lui Leggett, fără să le zici că el nu a confirmat.

Jumătate de oră mai târziu un sergent detectiv îmi telefonă de la Halstead spunându-mi că acesta identificase în mod categoric două piese - un colier de perle și o broșă de topaz - ca fiind niște articole pe care Leggett le cumpărase de la ei pentru fata lui.

— Foarte bine, am zis eu. Acum vrei să faci ceva? Du-te acasă la Rhino și strânge-o cu ușa pe femeia lui, Minnie Hershey. Fă o percheziție și intimideaz-o - cu cât se sperie mai tare, cu atât mai bine. S-ar putea să poarte un inel cu smaralde sau dacă vezi vreo altă bijuterie care ar putea fi a lui Leggett, ia-o. Nu sta prea mult acolo și nu-ți mai bate capul cu ea dup-aia, fiindc-am pus-o sub urmărire. Pune-o pe jăratic și șterge-o.

— Am s-o fac să albească, promise O'Gar.

Dick Foley era în sala de ședințe unde completa un raport în legătură cu o spargere la un depozit care-l ținuse treaz toată noaptea. L-am trimis să-l ajute pe Mickey cu mulatra.

— Urmăriți-o amândoi dacă pleacă după ce a terminat cu poliția și, imediat ce vedeți că intră undeva, telefonați-mi.

M-am întors în birou și m-am pus pe fumat. La a treia țigară, Eric Collinsson telefonă din nou să întrebe dacă i-am găsit-o pe Gabrielle.

— Nu tocmai, dar sunt șanse. Dacă nu ai altceva de făcut, vino aici să mergem împreună - dacă s-o-ntâmpla să avem unde merge.

Mi-a zis că vine, cu foarte mult entuziasm, și după alte câteva minute telefonă Mickey Linehan ca să-mi spună că „mulatra a plecat într-o vizită", și-mi dădu o adresă pe Pacific Avenue. Telefonul sună din nou înainte să-l las din

mână.

— Sunt Watt Halstead, zise o voce. Poți să vii să ne vedem câteva minute?

— Nu acum. Despre ce e vorba?

— Despre Edgar Leggett. Afacerea e destul de complicată. Poliția a adus de dimineață niște bijuterii întrebându-ne dacă știm ale cui sunt. Am remarcat un colier de perle și o broșă pe care Leggett le cumpărase anul trecut de Crăciun, pentru fata lui. După ce poliția a plecat, evident i-am telefonat lui Leggett, care a avut o atitudine foarte ciudată. A așteptat să-i povestesc tot, mi-a mulțumit pentru amestecul în treburile lui și a închis. Ce crezi că se întâmplă?

— Naiba știe. Mulțumesc oricum, dar trebuie să plec și dacă am timp trec pe acolo mai târziu.

Am format numărul lui Owen Fitzstephan care-mi răspunse:

— Alo.

— Ar trebui să te grăbești cu împrumutatul cărții dacă vrei să faci ceva! am zis eu.

— De ce? Încep să se întâmple anumite chestii?

— Cam așa ceva.

— Spre exemplu? întrebă el

— Ba una, ba alta, n-am timp să povestesc tot la telefon ca să-mi faci tu conexiuni psihanalitice.

— Ai dreptate, plec imediat, zise el.

În timp ce vorbeam la telefon cu romancierul, intră Eric Collinsson.

— Hai să mergem, am zis eu îndreptându-mă spre ascensor, s-ar putea să nu fie o alarmă falsă.

— Unde mergem? întrebă el nerăbdător. Ați găsit-o? Cum se simte?

Nu-i puteam răspunde decât la prima întrebare, așa că i-am dat adresa de pe Pacific Avenue pe care o aveam de la Mickey. Părea să însemne ceva pentru el și zise:

— Asta e casa lui Joseph.

Eram în lift cu alte șase persoane, așa că m-am mulțumit să-i arunc un „Da?” nepăsător.

Avea un Chrysler sport parcat după colț. Ne-am urcat și am început să ne târâm prin traficul aglomerat care duce spre Pacific Avenue.

— Cine e Joseph? am întrebat eu.

— Șeful unei secte. Își numește propria locuință Templul Sfântului Graal. E la modă acum. Știți cum apar și dispar în California. Nu mi-ar plăcea s-o găsesc pe Gabrielle acolo… deși ei s-ar putea să fie în regulă. Ăsta e unul dintre prietenii ciudați ai domnului Leggett. Ați aflat că ea ar fi acolo?

— S-ar putea. Face parte din sectă?

— Da, se duce pe-acolo. Am însoțit-o și eu uneori.

— Ce fel de anturaj este?

— Ah, pare să fie în regulă, zise el reticent. Persoane onorabile: doamna Payson Laurence, Ralph Colemans, doamna Livingston Rodman și alții ca ei. Familia Haldorn, adică Joseph și soția lui Aaronia, par să fie în regulă, însă nu-mi place oricum ideea că Gabrielle îi frecventează.

Fu cât pe ce să lovească un tramvai cu aripa din dreapta a automobilului.

— Nu cred că e bine să intre prea mult sub influența lor.

— Dacă ai fost acolo, spune-mi în ce constă scamatoria lor.

— Nu e tocmai o scamatorie, zise el încrețindu-și fruntea. Nu știu nimic despre credința lor, dar am fost cu Gabrielle la câteva ceremonii și păreau la fel de demne și de frumoase precum cele episcopale sau catolice. Nu seamănă cu ce se întâmplă la penticostali sau la Casa lui David. Orice ar fi, e de primă mână. Soții Haldorn sunt oameni… mă rog, mai culți decât mine.

— Atunci ce nu e în regulă cu ei?

Scutură din cap îngrijorat.

— Nu știu, pur și simplu nu-mi plac și nu-mi convine ca Gabrielle să dispară așa, fără ca nimeni să știe unde e.

Credeți că părinții știau ceva?

— Nu.

— Nici eu nu cred, zise el.

Din stradă, Templul Sfântului Graal arăta a ceea ce fusese întotdeauna, un bloc de apartamente din cărămidă galbenă cu șase etaje.

Nimic din exterior nu-l făcea să pară altceva. I-am zis lui Collinsson să conducă mai departe până la colț, unde Mickey Linehan se sprijinea de un zid de piatră.

Când ne-a văzut oprind, a venit lângă mașină și mi-a spus:

— Negresa a plecat acum zece minute, iar Dick o urmărește. Niciunul dintre ceilalți care te interesează nu a ieșit sau a intrat.

— Rămâi în mașină și supraveghează intrarea, i-am zis.

Pe urmă i-am spus lui Collinsson:

— Hai să intrăm și lasă-mă pe mine să vorbesc.

Când am ajuns la ușa Templului, l-am avertizat:

— Încearcă să nu mai gâfâi așa, totul o să fie în regulă.

Am, sunat la sonerie și ușa fu deschisă imediat de către o femeie dolofană, cu umeri lați, care să fi avut vreo cincizeci de ani. Era puțin mai înaltă decât mine, care aveam totuși un metru optzeci. Carnea îi atârna în săculeți pe față, dar nu dădea deloc impresia de moliciune. Deasupra buzei superioare se răsese și purta haine negre, care o acopereau de la urechi până la două degete de podea.

— Vrem s-o vedem pe domnișoara Leggett, am zis eu, dar ea se prefăcu că nu a înțeles.

— Vrem să o vedem pe domnișoara Leggett, am repetat. Domnișoara Gabrielle Leggett.

— Nu știu, dar intrați, zise ea cu voce groasă. Ne conduse fără entuziasm într-o anticameră întunecoasă de cealaltă parte a foaierului, ne spuse să așteptăm acolo și plecă.

— Cine-i matahala asta? l-am întrebat pe Collinsson.

Mi-a spus că nu știe și, neliniștit, dădu un ocol prin încăpere în timp ce eu m-am așezat. Jaluzele lăsate dădeau prea puțină lumină ca să pot vedea tot, însă covorul era moale și gros iar mobila era mai degrabă luxoasă. Am privit către ușă dându-mi seama că eram supravegheați. Un băiețel de doisprezece-treisprezece ani se uita la noi cu ochii mari și negri care păreau fosforescenți în întuneric.

— Salut, puștiule, i-am spun eu în timp ce Collinsson tresări și se întoarse auzindu-mi vocea.

Copilul nu răspunse și mă privi pentru cel puțin încă un minut fără să clipească, cu uitătura atentă de care doar cei mici sunt în stare, iar pe urmă se întoarse și plecă fără zgomot, așa cum venise.

— Ăsta cine e? l-am întrebat pe Collinsson.

— Probabil fiul soților Haldorn, Manual. Nu l-am mai văzut niciodată.

Collinsson se vântura încoace și încolo în vreme ce eu mă uitam la ușă. Pe neașteptate, o femeie ce mergea silențios pe covorul moale își făcu apariția în anticameră. Era înaltă și grațioasă. Ochii ei negri străluceau precum ai băiețelului. Doar atât am apucat să observ înainte de a mă ridica.

— Bună ziua. Dumneavoastră sunteți domnul Collinsson, zise ea cu cea mai muzicală voce pe care o auzisem.

Collinsson bălmăji ceva după care mă prezentă doamnei Haldorn. Ea îmi întinse o mână fermă după care traversă camera și, ridicând o jaluzea, lăsă să intre un dreptunghi consistent de soare post-meridian. În timp ce clipeam orbit de schimbare, ea luă loc și ne invită să luăm loc. I-am văzut mai întâi ochii. Erau enormi și foarte negri, călduroși și încercuiți de gene la fel de negre. Erau singurul lucru viu, real și uman pe chipul ei.

Fața ei măslinie și ovală emana căldură și frumusețe, dar în afara ochilor nimic nu avea de a face cu realitatea. Părea că poartă o mască foarte reușită. Chiar și gura, în timp ce vorbea, nu părea din carne, ci doar o imitație

moale și roșie foarte reală. Deasupra feței, sau mai bine zis a măștii, părul negru strâns cu cărare pe mijloc trecea pe lângă urechi și se înnoda la spate pe gâtul lung și puternic. Hainele închise la culoare și mătăsoase păreau că fac parte din corp.

— Vreau să o vedem pe domnișoara Leggett, doamnă Haldorn, am spus eu.

— De ce credeți că e aici? întrebă ea curioasă.

— Ce importanță are? am replicat rapid înainte ca Eric Collinsson să poată zice vreo prostie. E aici și am vrea să o vedem.

— Nu cred că puteți, zise ea rar. A venit aici să se odihnească, acum se simte bine și nu vrea să vadă pe nimeni o vreme.

— Îmi pare rău, dar e urgent. N-am fi venit până aici dacă nu era important.

— E într-adevăr important?

— Da.

Ea ezită și spuse:

— Ei bine, să vedem.

Se sculă și plecă.

— Nu mi-ar displăcea să locuiesc aici, i-am spus eu lui Collinsson.

Nu mă auzea. Fața lui era roșie și agitată.

— Gabriellei s-ar putea să nu-i placă vizita noastră, zise el, la care eu mi-am exprimat profundele regrete.

Aaronia Haldorn se întoarse.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea din ușă surâzând politicos, dar domnișoara Leggett nu vrea să vă vadă.

— Și mie îmi pare rău, dar trebuie să o vedem.

— Poftim? zise ea în timp ce surâsul îi dispăruse.

— Trebuie să o vedem, am repetat eu amabil, e foarte important, precum am spus.

— Regret.

Nici răceala vocii nu o făcea mai puțin frumoasă.

— Nu o puteți vedea.

— După cum probabil știți, domnișoara Leggett este un martor important într-un caz de furt și crimă. Trebuie să o vedem. Dacă vă convine mai mult, o să așteptăm încă o jumătate de oră până vine poliția cu autoritatea pe care o considerați necesară, așa că oricum o vom vedea.

Collinsson spuse ceva de neînțeles ce părea o scuză. Aaronia Haldorn făcu o ușoară plecăciune.

— Faceți cum credeți, zise ea rece. Eu nu sunt de acord să o deranjați împotriva voinței ei și nu vă dau permisiunea să o faceți. Dacă însă insistați atât, nu pot să vă împiedic.

— Mulțumesc. Unde e?

— Camera ei e la etajul cinci, imediat la stânga, după scări.

Își aplecă capul încă o dată ușor și plecă. Collinsson mă apucă de braț bălmăjind:

— Nu știu dacă… dacă e bine ce facem. Gabriellei nu o să-i placă. N-o să-i…

— Fă cum crezi. Eu mă duc sus. Poate n-o să-i placă, dar nici mie nu-mi plac persoanele care se ascund când vreau să le întreb despre jafuri de diamante.

Eric se încruntă, își mușcă buzele, făcu câteva grimase, dar veni cu mine. Am urcat cu liftul la etajul cinci și pe urmă am urmat covorul roșu spre ușa din stânga la capătul scărilor. Am bătut încet cu dosul mâinii, dar dinăuntru nu a răspuns nimeni. Am bătut din nou mai tare. Se auzi o voce care putea fi a oricui, deși probabil era de femeie.

Era prea slabă și estompată ca să putem înțelege ce zice. I-am tras un cot lui Collinsson și i-am ordonat:

— Cheam-o!

Își slăbi gulerul și strigă cu glas răgușit:

— Gaby, sunt eu, Eric.

Niciun răspuns.

— Deschide ușa, am strigat eu bătând din nou.

Vocea dinăuntru mormăi iarăși ceva iar eu am continuat să bat.

Din capătul celălalt al coridorului se deschise o ușă și un

bătrân slab, palid și cam chel zise:

— Ce se întâmplă?

— Nu e treaba dumitale, i-am zis și am bătut din nou în ușă.

Vocea dinăuntru se auzi de data asta suficient de tare ca să ne dăm seama că se lamenta, fără să deslușim însă cuvintele. Am apăsat pe clanță, descoperind că ușa nu e încuiată, și am întredeschis-o puțin. Vocea era mai clară și se auziră pași moi pe podea. Eric Collinsson scoase un zgomot din gât, care se auzi ca un urlet îngrozitor, dar foarte depărtat.

Gabrielle Leggett stătea lângă pat clătinându-se ușor și ținându-se cu o mână de cadru. Avea fața albă ca varul. Ochii ei căprui aveau o privire pierdută, iar fruntea mică era încrețită. Părea că-și dă seama că e ceva în fața ei, dar nu știa ce. Avea un singur ciorap galben și o fustă roșcată cu care probabil dormise, iar prin cameră erau împrăștiați papucii, celălalt ciorap galben, o bluză maro cu auriu, un pardesiu maro și o pălărie galben cu maro. Restul camerei era albă. Tapetul alb, tavanul alb, scaunele, masa, patul și chiar telefonul erau albe. Mocheta pe jos era albă. Mobila nu era de spital, dar soliditatea și culoarea îi dădeau un astfel de aspect. Erau două ferestre și alte două uși în afară de cea pe care o deschisesem. Ușa din stânga dădea în baie, iar cea din dreapta într-un vestiar.

L-am împins pe Collinsson în încăpere, l-am urmat și am închis ușa care nu avea cheie și nici măcar vreun alt mecanism de încuiat. Collinsson se zgâia la fată cu bărbia căzută și cu ochii la fel de pierduți ca ai ei, însă cu fața mai speriată. Ea se sprijini de pat și privi în gol cu o expresie dezorientată. Am prins-o cu mâna, am așezat-o în pat și i-am zis lui Collinsson:

— Adună-i hainele.

A trebuit să repet ca să reacționeze și să iasă din transă. Mi-a adus hainele și am început să o îmbrac. El mă apucă de umăr și mă mustră de parc-aș fi furat banii unui

cerșetor.

— Nu! Nu puteți…

— Ce dracu'! am zis împingându-l. Fă-o tu dacă vrei.

Transpira. Se înecă și se bâlbâi:

— Nu, nu! N-aș putea…

Se întrerupse și se duse la fereastră.

— Mi-a zis ea că ești un papă-lapte, am spus eu punându-i fetei bluza pe umeri.

Putea la fel de bine să fie o statuie de ceară, dar cel puțin nu s-a împotrivit când am luat-o în brațe și a rămas acolo unde am împins-o. Când am ajuns la pardesiu și pălărie, Collinsson veni de la fereastră și începu să întrebe:

— Ce are? N-ar fi bine să chemăm un doctor? O să-i facă bine să iasă afară?

Când m-am ridicat, a luat-o de lângă mine, susținând-o cu brațele lui lungi și vânjoase, și a început să trăncănească:

— Sunt eu, Eric, nu mă recunoști? Vorbește-mi, ce e cu tine, iubito?

— N-are nimic. S-a îndopat cu droguri, aia s-a întâmplat, l-am liniștit eu. Nu încerca s-o trezești. Așteaptă să ajungem acasă. Eu o iau de un braț și tu de celălalt. O să vezi că merge. Dacă ne iese în cale cineva, nu te opri și lasă-mă pe mine să mă ocup. Haide!

N-am întâlnit pe nimeni, am coborât cu liftul la parter și am ieșit din foaier în stradă fără să vedem pe nimeni. Ne-am îndreptat spre colțul unde-l lăsasem pe Mickey în Chrysler.

— Asta-i tot în ceea ce te privește, i-am spus.

— E în regulă, răspunse el și plecă.

Collinsson și cu mine am înghesuit fata între noi în mașină iar el porni motorul. După ce am traversat câteva intersecții, mă întrebă:

— Sunteți sigur că acasă e locul cel mai potrivit pentru ea?

Am răspuns că da. O vreme n-a mai zis nimic, după care

repetă întrebarea și adăugă ceva despre un spital.

— De ce nu mai bine la sediul unui ziar, m-am răstit eu.

După alte câteva intersecții, reîncepu:

— Știu un doctor care…

— Am multă treabă, i-am retezat-o eu, și, dac-o ducem acasă, domnișoara Leggett, în starea în care e, îmi va fi de folos.

Nemulțumit, mă acuză furios:

— O umiliți și îi puneți viața în pericol, pentru numele…

— Viața ei nu e mai amenințată decât a mea sau a dumitale. A luat doar ceva mai multe droguri decât putea să suporte. Nu i le-am dat eu.

Fata de care vorbeam era vie și respira între noi, ba avea chiar și ochii deschiși, însă înțelegea la fel de puțin din ceea ce se întâmplă ca și cum ar fi fost în Finlanda.

La următoarea intersecție ar fi trebuit să facem la dreapta, dar Collinsson a ținut-o drept, privind drept înainte și mărind viteza la șaptezeci de kilometri pe oră.

— La prima fă la dreapta, i-am ordonat eu.

— Nu, zise el și s-a ținut de cuvânt.

Vitezometrul arăta deja optzeci de kilometri la oră, iar lumea de pe trotuare începea să se uite după noi.

— Ei bine? l-am întrebat desprinzându-mi un braț de pe fată.

— Coborâm spre peninsulă, zise el ferm. Nu poate să meargă acasă în condițiile astea.

— Zău? am mârâit eu, întinzând mâna către comenzi.

Mi-o dădu la o parte, ținând volanul cu o mână și ținând-o pe cealaltă pregătită pentru cazul că aș fi încercat din nou.

— Nu faceți asta, mă avertiză și mări viteza cu zece kilometri pe oră. Știți ce-o să pățim dacă…

L-am înjurat cu năduf și din inimă, și întoarse o mutră indignată către mine, căci presupun că nu era genul de limbaj ce trebuia folosit de față cu o femeie.

Atât a lipsit. O mașină mică albastră ieși dintr-o stradă

secundară înaintea noastră. Collinsson o văzu în ultima clipă și făcu o manevră bruscă de ocol nu foarte abilă. Puțin a lipsit să nu lovească mașina, dar roțile din spate începură să derapeze. Collinsson făcea tot ce putea, însă bordura de la colț n-a vrut să coopereze, rămânând fermă pe poziție. Ne-am urcat pe trotuar și am lovit un felinar pe care l-am culcat la pământ. Mica noastră mașină s-a răsturnat pe o parte împrăștiindu-ne în jurul ei. Gazul de la stâlpul dărâmat vuia la picioarele noastre. Collinsson, julit rău de tot pe o parte a feței, se repezi în patru labe să oprească motorul. M-am ridicat ajutând-o pe fată, care căzuse peste mine. Umărul și brațul meu drept erau scoase din funcțiune, inerte. Fata scotea niște vaiete firave, dar în afară de o vânătaie pe obraz nu părea să aibă nimic. Îi servisem drept pernă, preluând în totalitate șocul. Durerile din piept, stomac și spate, starea jalnică a umărului și a brațului meu îmi dădeau de înțeles de la ce o salvasem pe fată.

Oamenii ne-au ajutat să ne ridicăm. Collinsson o luă pe fată în brațe și o imploră să spună că nu e moartă și așa mai departe. Izbitura o trezise puțin, dar nu-și dădea încă seama dacă fusese un accident sau altceva. L-am ajutat pe Collinsson să o țină - deși niciunul dintre ei nu avea nevoie să fie susținut - spunând în același timp către mulțime:

— Trebuie să o ducem acasă. Cine poate…

Un tip exagerat de mic și de gras își oferi serviciile. Collinsson, eu și fata ne-am urcat în mașina lui pe bancheta din spate. I-am dat adresa Gabriellei. El a menționat ceva despre spital, dar am insistat că acasă e cel mai bine. Collinsson era prea preocupat ca să poată vorbi.

În douăzeci de minute coboram deja cu fata în față casei și nu i-am dat nicio șansă grăsanului să ne urmeze mulțumindu-i foarte amabil.

6

După o oarecare așteptare, căci a trebuit să sun de două ori, ușa fu deschisă de Owen Fitzstephan. Ochii lui nu erau somnoroși, ci aprinși și febrili, ca atunci când viața i se părea interesantă. Știind ce gen de lucruri îl interesau m-am întrebat ce se întâmplase.

— Ce ați făcut? întrebă el privindu-ne hainele, fața însângerată a lui Collinsson și obrazul vânăt al fetei.

— Accident de mașină, am spus eu. Nimic serios. Unde sunt ceilalți?

— Ceilalți, zise el accentuând în mod nefiresc cuvântul, sunt în laborator. Apoi, adăugă numai pentru mine:

— Vino încoace.

L-am urmat prin hol la piciorul scărilor lăsându-i pe Collinsson și pe fată la ușă. Fitzstephan se apropie și-mi șopti la ureche:

— Leggett s-a sinucis.

Eram mai mult iritat decât surprins și am întrebat:

— Unde e acum?

— În laborator. Doamna Leggett împreună cu polițiștii sunt și ei sus. S-a întâmplat doar acum o jumătate de oră.

— Atunci să urcăm cu toții.

— Nu cred că e bine, în special pentru Gabrielle.

— S-ar putea să fie dur pentru ea, am spus iritat, însă e absolut necesar. Oricum e burdușită de droguri și o să-i fie mai ușor să suporte șocul acum decât mai târziu, când efectul va trece. Haideți, urcăm în laborator, am zis întorcându-mă către Collinsson.

Am luat-o înainte, lăsându-l pe Fitzstephan să-l ajute pe Collinsson cu fata. Un polițist masiv în uniformă cu o

mustață roșcată stătea lângă ușă. Doamna Leggett era așezată în colțul îndepărtat al încăperii pe un scaun de lemn cu corpul înclinat înainte și își ținea fața într-o batistă plângând. O'Gar și Reddy erau la fereastră unul lângă celălalt cercetând niște foi pe care sergentul detectiv le ținea în mâna sa mare. Un tip grizonat și elegant, cu haine închise la culoare, înfășură niște ochelari într-o panglică neagră lângă masa de zinc, iar Edgar Leggett, așezat pe scaun alături, era cu capul și mâinile întinse pe masă. O'Gar și Reddy se opriră din citit când am intrat.

Luând-o spre ei și trecând pe lângă masă am văzut sânge, un mic pistol automat negru, alături de una din mâinile lui Leggett și șapte diamante nemontate grupate lângă cap.

— Uită-te puțin, zise O'Gar dându-mi hârtiile care erau în număr de patru, scrise mărunt și regulat de mână, cu cerneală neagră.

Tocmai când să devin interesat de cele scrise, Fitzstephan și cu Collinsson intrară împreună cu Gabrielle. Collinsson privi mortul de la masă și fața i se albi, după care se interpuse între fată și tatăl ei.

— Intrați, am zis eu.

— Domnișoara Leggett nu are ce căuta aici acum, zise el înfierbântat și se întoarse ca să o scoată afară.

— Trebuie să fie cu toții aici, i-am zis lui O'Gar, care aprobă din cap și îi făcu semn polițistului de la ușă. Acesta îi puse lui Collinsson mâna pe umăr și-i zise:

— Trebuie să intrați amândoi.

Fitzstephan puse un scaun lângă fereastră pentru fată. Ea se așeză și privi prin cameră către mort, către doamna Leggett**.**

Și pe urmă către noi cu ochii insensibili, dar mai puțin pierduți ca înainte. Collinsson se așeză lângă ea, torturându-mă cu privirea. Doamna Leggett însă nu ridicase capul din batistă.

— Să citim scrisoarea cu voce tare, i-am zis lui O'Gar

suficient de clar ca să audă și ceilalți. El își învârti ochii și ezită după care, dându-mi și restul fasciculului, zise:

— Corect. Citește-l tu.

Scria așa:

„Către poliție,

Numele meu e Maurice Pierre de Mayenne. M-am născut la Fécamp, departamentul Sena Inferioară, în Franța, la 6 martie 1883 și am făcut școala în Anglia. În 1903 am venit la Paris să studiez pictura și după patru ani le-am cunoscut pe Alice și Lily Dain, fetele orfane ale unui ofițer naval britanic. M-am căsătorit cu Lily în anul următor și în 1909 s-a născut fata noastră, Gabrielle. La puțin timp după căsătorie, mi-am dat seama că făcusem o greșeală îngrozitoare, căci pe Alice o iubeam, și nu pe Lily. Am ținut asta secret până ce copilul a depășit anii dificili ai prunciei și când Gabrielle avea cinci ani i-am spus soției că vreau să divorțez ca să mă căsătoresc cu Alice. Ea m-a refuzat.

La 6 iunie 1913 am ucis-o pe Lily și am fugit cu Alice și cu Gabrielle la Londra, unde am fost pe loc arestat și returnat la Paris pentru proces. Am fost găsit vinovat și am fost condamnat la închisoare pe viață în Insula Diavolului. Alice, care nu participase la crimă și nu știuse nimic până la Londra, unde ne însoțise din dragoste pentru Gabrielle, a fost și ea judecată și achitată. Toate astea sunt înregistrate la Paris.

În 1918 am evadat din insulă împreună cu alt condamnat pe nume Jacques Labaud, cu o plută improvizată. Nu știu, n-am știut niciodată cât am plutit pe ocean fără apă și mâncare. La un moment dat, Labaud, nemairezistând, a murit de foame și de insolație. Nu l-am omorât eu. Eram atât de slăbit, încât nu exista nicio creatură în lume suficient de neajutorată ca să o pot omorî, indiferent de intențiile mele. Când însă Labaud a murit, mi-a rămas hrană suficientă ca supraviețuiesc până ce valurile m-au aruncat pe plaja Golfului Triste.

Dându-mă drept Walter Martin, am găsit de lucru într-o mină de cupru a unei companii britanice la Aroa și, în câteva luni, am devenit secretarul particular al managerului Philip Howart. La puțin timp după promovare, m-am împrietenit cu John Edge, care mi-a explicat planul lui de fraudă cu care puteam să delapidăm câte o sută de lire sterline pe lună. Când am refuzat să iau parte, Edge m-a amenințat că-mi dezvăluie identitatea dacă nu colaborez.

Venezuela nu avea tratat de extrădare cu Franța și nu puteam fi trimis din nou pe insulă, dar pericolul era altul. Cadavrul lui Labaud fusese descoperit pe plajă suficient de nedescompus ca să demonstreze ce se întâmplase, iar eu, un criminal evadat, ar fi trebuit să dovedesc în fața autorităților venezuelene că nu l-am omorât în apele lor teritoriale ca să supraviețuiesc foamei.

Am continuat să refuz planul de fraudă al lui Edge și m-am pregătit să plec. În timpul ăsta el l-a omorât pe Howart și a spart seiful companiei. M-a îndemnat să plec cu el, argumentând că nu puteam face față cercetărilor poliției chiar dacă nu m-ar fi denunțat. Era destul de adevărat așa că am plecat cu el. Două luni mai târziu la Mexico City mi-am dat seama de ce Edge vrusese să vin cu el. Mă strângea cu ușa în legătură cu identitatea și, având o părere exagerat de bună despre capacitățile mele, mă punea să comit delicte pe care el nu era în stare să le facă.

Eram decis orice s-ar fi întâmplat să nu mă întorc în Insula Diavolului, însă nu intenționam să devin un criminal profesionist. Am încercat să fug de Edge la Mexico City, dar m-a găsit. Ne-am bătut și l-am omorât. L-am omorât în legitimă apărare, căci el lovise primul.

În 1920 am venit în Statele Unite la San Francisco, unde mi-am schimbat încă o dată numele în Edgar Leggett și am început să-mi fac un rost în lume cu experiențele legate de culori, pe care le încercasem în tinerețea mea artistică la Paris. În 1923, crezând că Edgar Leggett nu mai poate fi niciodată corelat cu Maurice de Mayenne, le-am chemat pe

Gabrielle și pe Alice care trăiau la New York și m-am căsătorit cu Alice. Trecutul însă nu era mort și legătura dintre Leggett și Mayenne nu era definitiv ruptă.

Nemaiauzind nimic de mine după evadare și neștiind ce mi s-a întâmplat, Alice a angajat un detectiv particular numit Louis Upton.

Upton l-a trimis pe un tip Ruppert în America de Sud, care a reușit să mă localizeze pas ca pas din Golfo Triste până la Mexico City, după moartea lui Edge. Ruppert a aflat desigur și de moartea lui Labaud, a lui Howart și a lui Edge, trei crime de care nu eram vinovat, dar având un cazier ca al meu, ar fi fost suficientă una singură ca să fiu condamnat în caz de proces.

Nu știu cum m-a găsit Upton la San Francisco. Probabil urmărindu-le pe Alice și pe Gabrielle. Sâmbăta trecută noaptea a telefonat cerându-mi bani ca să nu mă denunțe. Neavând bani lichizi, l-am amânat până marți, când i-am dat diamantele ca plată parțială. Eram disperat. Știam că, fiind la mâna lui Upton, se repeta experiența pe care o avusesem cu Edge. M-am hotărât să-l omor.

Am decis să pretind că diamantele fuseseră furate și să chem poliția. Upton, credeam eu, ar fi intrat imediat în contact cu mine.

I-aș fi dat întâlnire și l-aș fi împușcat cu sânge rece, lucru care ar fi părut justificat, el fiind luat drept hoțul asupra căruia s-ar fi găsit diamantele.

Cred că planul ar fi avut succes. Oricum, Ruppert urmărindu-l pe Upton pentru o răfuială personală, l-a omorât înaintea mea. Ruppert, care-mi luase urmele din Insula Diavolului până la Mexico City, îl spionase pe Upton sau aflase de la el că Mayenne era una și aceeași persoană cu Leggett și, fiind urmărit de poliție pentru uciderea lui Upton, a venit aici cerându-mi să-l adăpostesc. Mi-a returnat diamantele, cerându-mi în schimb bani.

L-am omorât. Cadavrul lui e în pivniță. Afară, un detectiv îmi supraveghează casa. Alți detectivi îmi cercetează

afacerile. Nu am fost capabil să explic mulțumitor anumite acțiuni ale mele, nici să evit contradicțiile, așa că acum sunt principalul suspect și există toate șansele ca trecutul să iasă la iveală.

Am știut întotdeauna cu certitudine - chiar dacă nu am vrut să admit - că într-o bună zi asta se va întâmpla.

Nu mă întorc în Insula Diavolului. Soția și cu fiica mea nu știu nimic și sunt nevinovate în legătură cu moartea lui Ruppert.

Maurice de Mayenne.”

7

Câteva minute după ce am terminat de citit nimeni nu a spus nimic. Doamna Leggett își luase batista de la ochi ca să asculte și plângea intermitent. Gabrielle privea aiurea prin cameră luptându-se cu pâcla din ochi, iar buzele îi tremurau ca și cum ar fi vrut să spună ceva dar nu putea. M-am dus spre masă la cadavru și l-am controlat prin buzunare. Se simțea ceva în interiorul hainei.

Era un portofel plin de bani, i-am numărat mai târziu - erau cincisprezece mii de dolari.

Arătând conținutul celorlalți, i-am întrebat:

— A lăsat și alte mesaje în afară de cel pe care l-am citit?

— N-am găsit nimic altceva, zise O'Gar. De ce?

— Doamnă Leggett, știți ceva? am întrebat eu.

Ea dădu din cap că nu.

— De ce? întrebă O'Gar din nou.

— Pentru că nu s-a sinucis, am zis eu. A fost omorât.

Gabrielle Leggett țipă strident și sări din scaun arătând cu un deget alb cu unghia ascuțită către doamna Leggett.

— Ea l-a omorât! urlă Gabrielle. Era aici lângă ușa de la bucătărie cu cuțitul în mână, l-a chemat și când a trecut pe lângă ea i l-a înfipt în spate. Eram dezbrăcată și, când i-am auzit venind, m-am ascuns în oficiu și-am văzut tot. Ea l-a omorât.

Doamna Leggett se ridică în picioare. Se clătină și, dacă Fitzstephan nu ar fi susținut-o, ar fi căzut. Uimirea îi alungase mâhnirea de pe fața buhăită. Tipul elegant de lângă masă, care, am aflat mai târziu, era doctorul Riese, spuse cu o voce rece, încordată:

— Nu e vorba de o înjunghiere. A murit dintr-o

împușcătură în tâmplă trasă de aproape. După părerea mea, e limpede că a fost o sinucidere.

Collinsson o forță pe Gabrielle să se așeze din nou pe scaun încercând să o calmeze. Ea își împreună mâinile gemând.

Nu eram de acord cu ultima afirmație a doctorului și le-am spus-o în timp ce mă gândeam la altceva.

— Avea banii în buzunar și vroia să plece. A scris scrisoarea către poliție ca să-și disculpe soția și fiica de complicitate la crimele lui. Ți se pare, l-am întrebat pe O'Gar, a fi declarația unui sinucigaș? Nu sunt mesaje pentru soția și fata pe care le iubea, totul e pentru poliție.

— Poate ai dreptate, zise O'Gar. Dar, presupunând că voia să fugă, nu le-a lăsat vreo…

— Le-ar fi spus ceva - verbal sau în scris - înainte de a pleca, dacă ar fi apucat să trăiască. Își încheia afacerile și se pregătea să plece. Banii și scrisoarea mă fac să mă îndoiesc în privința sinuciderii. Dar chiar dacă ar fi vrut s-o facă, părerea mea este că a fost omorât înainte să-și termine pregătirile. Poate din cauză că i-a luat prea mult timp. Cum a fost găsit?

— Am auzit, zise doamna Leggett plângând, am auzit împușcătura, am alergat aici și… și l-am găsit așa. Am coborât la telefon. Și soneria - soneria de la ușă - a sunat… era domnul Fitzstephan și i-am spus. N-avea cum… nu mai era nimeni în casă… care să-l omoare.

— Dumneata l-ai omorât, i-am spus eu. El vroia să plece și a scris declarația asumându-și crimele dumitale. Dumneata l-ai omorât pe Ruppert jos în bucătărie. Despre asta vorbea fata. Ți s-a părut că scrisoarea poate fi luată drept mărturisirea unui sinucigaș, așa că l-ai omorât crezând că ștergeți toată afacerea și cercetările se vor opri aici.

Fața ei nu-mi spuse nimic. Era contrariată, dar într-un mod care putea să însemne orice. Am tras aer în piept și am continuat destul de tare:

— Sunt cel puțin șase minciuni în declarația soțului dumitale pe care pot să le identific acum. Nu el v-a căutat pe dumneata și pe fiica dumitale. Dumneata i-ai dat de urmă aici. Doamna Begg spune că era surprins la maxim când v-a văzut venind de la New York. Nu i-a dat diamantele lui Upton. Povestea lui despre motivul pentru care i le-a dat lui Upton și ce intenționa să facă dup-aia e ridicolă. N-a găsit altceva mai bun ca să vă acopere. Leggett i-ar fi dat banii sau nu i-ar fi dat nimic. În orice caz, nu i-ar fi dat niște diamante care nu-i aparțineau, declanșând ancheta asta, nu era așa de prost. Upton v-a urmărit până aici și te-a șantajat pe dumneata, nu pe soț. Dumneata l-ai angajat pe Upton ca să-l găsească pe Leggett, deci pe dumneata te cunoștea. El și Ruppert l-au urmărit pe Leggett, nu numai până la Mexico City, ci până aici. V-ar fi șantajat mai de mult dacă nu ar fi fost trimiși la Sing Sing pentru o altă escrocherie. Când au ieșit, Upton a venit aici și și-a făcut jocul. Dumneata ai înscenat spargerea, dându-i lui Upton diamantele fără să-i spuneți lui Leggett nimic. Astfel, cum ar fi putut un om cu cazierul lui să îl denunțe la poliție? De ce nu i-ați spus de Upton? Nu vroiați să afle că l-ați urmărit pas cu pas din Insula Diavolului până la San Francisco? De ce? Trecutul lui sud-american constituia un util element suplimentar de presiune? N-ați fi vrut să știe că aflaserăți de Labaud, de Howart și de Edge?

Nu i-am dat nicio șansă să răspundă și am continuat:

— Probabil că Ruppert, urmărindu-l pe Upton până aici, a intrat în contact cu dumneata și l-ai pus să-l omoare pe Upton, ceea ce el oricum avea de gând să facă. Probabil după crimă, când a venit aici, te-ai gândit să-l înjunghii în spate la bucătărie. N-ai știut că fata ascunsă în oficiu v-a văzut, dar ți-ai dat seama că-ți depășești limitele. Șansele de a nu fi învinuită de uciderea lui Ruppert erau slabe, așa că ți-ai jucat ultima carte. I-ai povestit soțului tot și l-ai convins să-și asume responsabilitatea. Pe urmă l-ai omorât.

El întotdeauna te-a protejat și te-a acoperit.

Vorbind din ce în ce mai tare am continuat:

— Pe Lily, prima lui soție, tot *dumneata* ai omorât-o, iar el a încasat papara. *Dumneata* l-ai urmat la Londra, unde nu ai fi mers, dacă erai nevinovată, împreună cu criminalul sorei. Pe urmă, *dumneata* ai dat de el aici și *dumneata* te-ai căsătorit cu el. *Dumneata* ai decis că nu se însurase cu cine trebuia și *dumneata* ai omorât-o.

— Așa e! Ea a omorât-o! strigă Gabrielle Leggett din scaun în timp ce Collinsson o ținea. Ea…

Doamna Leggett se ridică țeapănă și surâse, arătându-și dinții galbeni dintr-o parte în alta. Făcu doi pași către mijlocul încăperii. Avea o mână în șold și cealaltă pe lângă corp. Gospodina - întruchiparea sufletului senin a lui Fitzstephan - dispăruse brusc.

Era acum o femeie blondă de vârstă medie, cu corpul împlinit nu de traiul bun și confortabil al unei femei de vârstă mijlocie, ci de musculatura unei feline de pradă. Am luat pistolul de pe masă și l-am băgat în buzunar.

— Vreți să știți cine a omorât-o pe sora mea? întrebă încet doamna Leggett, vorbind printre dinți, cu gura surâzând și privirea arzătoare. Ea, diavolul drogat, Gabrielle. Ea și-a omorât mama. Pe ea o proteja el.

Fata produse niște zgomote neinteligibile.

— Prostii, am spus eu. Era doar un copil.

— Nu sunt prostii, zise femeia. Avea aproape cinci ani, un copil de cinci ani care se joacă cu pistolul găsit în sertar când mama ei doarme. Pistolul s-a descărcat și Lily a murit. Era desigur un accident, dar Maurice era prea sensibil s-o lase să crească cu amintirea că și-ar fi ucis mama. În afară de asta Maurice ar fi fost probabil condamnat oricum. Se știa că suntem amanți și că vrea să scape de Lily și se afla la ușa dormitorului când pistolul s-a descărcat. Asta nu conta pentru el. Tot ce dorea el era să salveze memoria copilului de ceea ce chiar se întâmplase, deși fusese un accident.

Toate acestea păreau deosebit de răutăcioase din cauza tonului suav cu care femeia le spunea surâzând și a grijii aproape scrupuloase cu care-și alegea cuvintele. Ea continuă:

— Gabrielle a fost întotdeauna, chiar și înainte de a începe să se drogheze, un copil handicapat mintal, așa că atunci când ne-a găsit poliția din Londra reușisem deja să o facem să uite aproape complet. Ăsta este, vă asigur, adevărul curat. Și-a omorât mama, iar tatăl a fost pedepsit în locul ei.

— Destul de plauzibil, am recunoscut eu. Faptele nu se leagă însă suficient: Poate că pe Leggett ați reușit să-l convingeți, dar eu mă îndoiesc. Cred că încercați să vă răniți fata vitregă pentru că ne-a povestit că v-a văzut înjunghiindu-l pe Ruppert.

Își dezgoli din nou dinții și făcu un pas scurt și brusc către mine, cu ochii măriți și încordați. Pe urmă se controlă, râse strident și neliniștea îi dispăru în spatele ochilor. Își puse mâinile în șold, surâse jucăuș și-mi spuse zeflemitor, mascându-și ura din ton și din ochi.

— Oare? Atunci am să vă spun ceva ce nu v-aș fi spus dacă n-ar fi adevărat. Eu am învățat-o să-și omoare mama. Pricepeți? Am învățat-o și am antrenat-o să o facă. Lily și cu mine eram două surori bune și nedespărțite, care se urau de moarte. Maurice nu vroia să se însoare ca niciuna din noi (de ce ar fi făcut-o?) cu toate că avea relații intime cu amândouă. Trebuie să înțelegeți asta în sensul cel mai strict al cuvintelor. Noi eram sărace, iar el nu, și de asta Lily a vrut să se mărite cu el. Eu vroiam același lucru pentru că îl vroia ea. Eram surori în toate privințele. Lily l-a prins în capcană prima (asta e crud dar adevărat) și s-au căsătorit. Gabrielle s-a născut șase sau șapte luni mai târziu. Ce familie fericită eram! Eu trăiam cu ei și, de la bun început, Gabrielle m-a iubit mai mult pe mine decât pe mama ei. Am avut grijă să fie așa și n-a existat nimic pe care mătușa Alice să nu-l poată face pentru iubita ei

nepoată. Asta pentru că preferința ei pentru mine o înfuria pe Lily - nu pentru că Lily și-ar fi iubit așa de mult copilul, ci pentru că eram surori. Ce dorea una dintre noi, dorea și cealaltă, nu pentru a împărți, ci exclusiv pentru sine. Nici nu se născuse Gabrielle când plănuiam deja ce voi face la un moment dat. Când avea aproape cinci ani am făcut-o. Pistolul mic al lui Maurice era încuiat în sertarul de sus al șifonierului. Am descuiat sertarul și, cu pistolul descărcat, am invitat-o pe Gabrielle la un joc amuzant. Mă așezam în patul lui Lily prefăcându-mă că dorm. Copilul împingea un scaun lângă șifonier, se urca pe el, lua pistolul din sertar, venea la pat, îmi lipea țeava la tâmplă și apăsa pe trăgaci. Când reușea să facă toate astea bine și fără zgomot, ținând pistolul în mod corect în mâini, o recompensam cu o caramea, avertizând-o să nu-i spună nimic mamei și nimănui altcuiva, ca să-i facem o surpriză. Așa a fost. Surpriza pe care i-am făcut-o a fost totală într-o după-amiază când luase o aspirină și se culcase. Descuiasem sertarul, dar nu descărcasem pistolul. Atunci i-am spus copilului că poate să joace jocul cu mama ei și am plecat în vizită la vecinii de jos ca să nu fiu deloc bănuită de moartea sorei mele. Credeam că Maurice o să lipsească toată după-amiaza. Intenționam ca atunci când s-ar fi auzit împușcătura să urc cu vecinii și să găsim copilul care se juca cu pistolul cu care-și omorâse mama. Nu mi-era teamă că o să vorbească după aceea. Ulterior, așa limitată mintal cum era și cu încrederea și dragostea pe care mi le acorda, eram sigură că pot ușor să o controlez să nu-mi trădeze complicitatea. Maurice însă aproape a stricat totul. Ajuns acasă pe neașteptate, a intrat în dormitor tocmai când Gabrielle apăsa pe trăgaci. O fracțiune de secundă mai devreme și-ar fi salvat nevasta. Ăsta a fost ghinionul pentru care a fost condamnat, dar nu m-a suspectat niciodată. Dorința lui de a șterge din mintea copilului amintirea lăsată m-a scutit de orice efort. L-am urmărit până în țara asta după evadarea lui din Insula Diavolului,

iar la San Francisco Upton l-a găsit pentru mine. M-am folosit de dragostea Gabriellei pentru mine și de ura ei față de el - i-am cultivat aceste sentimente prin tentative stângace de a o convinge că trebuie să-l ierte pentru uciderea mamei sale - și de necesitatea de a nu i se dezvălui fetei adevărul, precum și de atașamentul meu cunoscut față de el și față de copil, ca să-l determin să se căsătorească cu mine, făcându-l să creadă că prin această căsătorie ne vom salva într-un fel viețile ruinate. În ziua când s-a însurat cu Lily am jurat să i-l iau și am făcut-o. Așa că sper că sora mea a aflat acest lucru în iad.

Surâsul îi dispăruse. Ura ei dementă nu se mai ascundea în spatele vocii sau ochilor, era în toată fața și în tot corpul ei, părând singurul lucru viu în cameră. Eram opt persoane care o ascultau, dar nu contam pentru moment. Ea ne simțea prezenta, dar noi între noi nu, căci ea era totul.

Se întoarse și, arătând cu brațul către fata din celălalt colț al camerei, spuse cu o voce guturală încărcată de un triumf sălbatic.

— Tu ești fata ei și ești blestemată să ai același suflet negru și sânge spurcat pe care ea și toți cei din clanul Dain l-au avut. Ești blestemată că ți-ai pătat mâinile cu sângele mamei tale în copilărie. Mintea ta neajutorată și drogurile sunt cadourile mele pentru tine. Viața ta va fi neagră așa cum a fost a mea și a mamei tale și viețile celor pe care îi vei atinge vor fi negre precum a lui Maurice, și…

— Ajunge! țipă Eric Collinsson. Opriți-o!

Gabrielle Leggett, cu mâinile la urechi și fața schimonosită de oroare, scoase un țipăt oribil și căzu înainte din scaun.

Pat Reddy era nou în poziție, dar O’Gar și cu mine nu ar fi trebuit s-o scăpăm din ochi pe doamna Leggett nici măcar pentru o jumătate de secundă, indiferent cât de tare ne-ar fi distras atenția strigătul fetei. Ne-am uitat însă la fată poate mai puțin de jumătate de secundă, dar a fost de-ajuns. Când am privit-o pe doamna Leggett, avea din nou

un pistol în mână și făcuse primul pas spre ușă. Nu era nimeni între ea și ușă, căci polițistul în uniformă venise să-l ajute pe Collinsson s-o ridice pe fată. Nimeni nu se afla în spatele ei. Stătea cu spatele către ușă și întorcându-se îl aduse pe Fitzstephan în câmpul ei vizual. Ne privi pe rând pe deasupra pistolului și cu ochi arzători, apoi, făcând încă un pas înapoi, se răsti la noi:

— Nu mișcă nimeni!

Pat Reddy își mută greutatea pe călcâie. M-am încruntat spre el și am dat din cap. Holul și scările erau locuri mai bune ca să o prindem. Aici putea fi ucis cineva. Ea se dădu înapoi cu spatele spre ușă, scoase un șuierat printre dinți și ieși în hol.

Owen Fitzstephan a ajuns primul la ușă după ea. Eu am fost al doilea. Femeia ajunsese în capătul scărilor de cealaltă parte a holului întunecos, cu Fitzstephan puțin în urma ei și recuperând rapid distanța. O prinse pe palierul dintre etaje chiar când eu ajunsesem în capul scărilor.

Îi imobiliză un braț după corp, dar celălalt braț, cu pistolul, era liber. Încercă să îl prindă, dar îl scăpă. Ea îi îndreptă țeava armei către corp, când, cu capul aplecat, m-am aruncat peste ei. Am ajuns la timp ca să-i trântesc în colț, iar glonțul adresat tipului cu părul roșcat nimeri într-o treaptă.

Eram cu toții pe jos. Am încercat să o prind de mâna cu pistolul, dar mi-a scăpat și am apucat-o de talie. Aproape de bărbia mea, degetele lui Fitzstephan se încleștară pe încheietura mâinii cu pistolul. Brațul meu drept era încă inert în urma accidentului cu Chryslerul. Nu puteam să-l folosesc. Corpul ei greu se ridică întorcându-se peste mine.

Împușcătura mi-a țiuit în urechi și mi-a ars obrazul. Corpul femeii se înmuie. Când O'Gar și Reddy ne-au despărțit, ea nu se mai mișca. Al doilea glonț îi trecuse prin gât.

Am urcat din nou în laborator. Gabrielle Leggett zăcea pe podea, iar doctorul Riese și Collinsson erau lângă ea.

— Du-te și aruncă o privire la doamna Leggett, i-am zis doctorului. E pe scări, probabil moartă, dar uită-te oricum.

Doctorul ieși. Collinsson, frecând ușor mâinile fetei leșinate, mă privi ca pe ceva a cărui existență ar fi trebuit interzisă prin lege și zise:

— Sper că sunteți satisfăcut de felul cum v-ați făcut treaba.

— Asta e, am spus eu.

8

Fitzstephan și cu mine mâncam una din cinele gustoase ale doamnei Schindler la demisolul cu tavan jos și beam berea bună a soțului ei. Romancierul din Fitzstephan era preocupat încercând să descopere ceea ce el numea bazele psihologice ale doamnei Leggett.

— Să-și omoare sora, e destul de explicabil cu caracterul ei așa cum îl știu acum, zise el. La fel uciderea soțului și încercarea de a ruina viața nepoatei când era în pericol sau sinuciderea de pe scări. Restul anilor liniștiți dintre evenimente, însă, nu-i înțeleg deloc.

— Uciderea lui Leggett nu se potrivește, am argumentat eu. Restul se leagă. Alice l-a vrut pentru ea. Și-a omorât sora - sau a pus să fie omorâtă - într-un fel care să-l atașeze de ea. Legea însă i-a despărțit. Ea nu putea face nimic în legătură cu asta, decât să aștepte și să spere că el va fi eliberat într-o bună zi. Nu cunoaștem nicio altă dorință a ei de atunci. Putea deci foarte bine să stea liniștită ținând-o pe Gabrielle prizonieră și să trăiască confortabil, fără îndoială, pe banii lui. Când a auzit de evadare, a venit în America, a pus să fie căutat și imediat ce detectivii l-au localizat a apărut aici la el. El era dispus s-o ia de nevastă, iar ea a obținut ceea ce dorea. În continuare, n-avea decât să stea în banca ei. Nu era genul de om care să caute zâzanie fără motiv. Era pur și simplu o femeie care știa ce vroia și ar fi făcut orice ca să-l obțină, de aici și răbdarea cu care și-a ascuns ura față de fată atâția ani. Dorințele ei nu erau nici măcar extravagante. N-o să găsești explicația comportamentului ei în cine știe ce deranjament mental complicat. Era simplă ca un animal,

ignorând binele sau răul la fel ca orice animal.

Fitzstephan bău din bere și întrebă:

— Vrei să reduci deci „blestemul Dain” la un germene primitiv în sânge?

— La mai puțin de atât chiar, și anume la niște vorbe în gura unei femei furioase.

— Tipii ca tine șterg tot farmecul vieții.

Oftă în spatele fumului de țigară și continuă:

— Faptul că Gabrielle a fost făcută unealta uciderii propriei mame, nu te convinge măcar de necesitatea - fie ea și numai poetică - a blestemului?

— Chiar dacă ea *ar fi fost* unealta, tot n-aș paria pe chestia asta. Aparent, Leggett nu se îndoia. A umplut scrisoarea cu detalii vechi, cu scopul evident de a o acoperi pe ea. Avem însă doar cuvântul doamnei Leggett că ar fi văzut într-adevăr copilul ucigându-și mama. Pe de altă parte, doamna Leggett a spus, de față cu Gabrielle, că aceasta ar fi fost crescută cu convingerea că tatăl ei era criminalul, așa că asta putem să credem. Și e improbabil - deși e posibil - ca el să fi mers așa de departe doar ca să o salveze de conștiința propriei vinovății! Din punctul ăsta mai departe orice presupunere poate fi valabilă. Doamna Leggett l-a vrut și l-a avut. Atunci, de ce dracu’ l-a ucis?

— Devii incoerent, se plânse Fitzstephan. Ai răspuns deja la întrebarea asta în laborator. De ce nu te mulțumești cu acel răspuns? Ai zis că scrisoarea i se părea destul de bună ca să-i justifice sinuciderea și l-a omorât ca să se protejeze.

— Asta era destul de plauzibil în acel moment, am admis eu. Dar acum, judecând cu sânge rece, mai sunt și alte date. Muncise și așteptase ani în șir să-l aibă. Ar fi trebuit să aibă o valoare pentru ea.

— Dar nu îl iubea și nu există niciun argument în favoarea acestei presupuneri. Nu era așa de valoros pentru ea, reprezenta doar un trofeu de vânătoare. Valoarea asta nu e afectată prin moarte, căci trofeul se împăiază și se

așază deasupra ușii.

— Atunci de ce-l ținea pe Upton departe de el? De ce l-a omorât pe Ruppert? De ce a trebuit să ia pe umerii ei această povară? Pericolul era pentru el, nu pentru ea. De ce și l-a asumat dacă Leggett nu avea nicio valoare? De ce a riscat toate astea ca să-l împiedice să afle că trecutul reînviase?

— Cred că înțeleg ce vrei să spui, zise Fitzstephan rar. Crezi că…

— Stai, mai e ceva. Am vorbit cu Leggett și cu nevastă-sa când erau împreună de câteva ori. Niciunul nu s-a adresat celuilalt, cu toate că femeia s-a străduit din greu să mă facă să cred că mi-ar fi spus mai multe despre dispariția Gabriellei dacă el nu ar fi fost prezent.

— Unde ai găsit-o pe Gabrielle?

— După uciderea lui Ruppert, ea a plecat la familia Haldorn, lăsându-i bijuteriile lui Minnie Hershey ca să le vândă. Minnie și-a cumpărat pentru ea câteva cu banii pe care gagiul ei îi câștigase la jocuri în urmă cu o noapte sau două, după care l-a trimis pe tip să le vândă pe celelalte. El a fost arestat într-un magazin oarecare doar pentru că părea suspect.

— Vrei să spui că Gabrielle pleca definitiv de acasă? întrebă el.

— Nu o poți acuza. Credea că tatăl ei e un criminal și acum își surprinsese mama vitregă în delict. Cine ar vrea să trăiască într-o astfel de casă?

— Și crezi că Leggett și nevastă-sa erau certați? Poate că da. Nu i-am văzut des în ultimul timp și nefiind destul de intim cu ei n-aș putea să-mi dau seama. Crezi că el aflase ceva din adevărul despre ea?

— Poate, dar nu de-ajuns ca să-l împiedice a-și asuma responsabilitatea pentru uciderea lui Ruppert. Totodată, ceea ce aflase nu era în legătură cu faptele recente, căci prima dată când l-am văzut chiar credea că diamantele fuseseră furate. Pe de altă parte…

— Ah, taci din gură. Nu ești niciodată mulțumit de amănunte. Nu văd niciun motiv să nu credem povestea doamnei Leggett. Ne-a spus totul fără s-o oblige nimeni și de ce ar trebui să credem că a mințit autoacuzându-se?

— Te referi la moartea surorii ei? Ar fi fost achitată oricum și bănuiesc că și în Franța e ca la noi, adică nu putea fi judecată din nou pentru asta, indiferent ce-ar fi mărturisit. N-a dezvăluit nimic, frățioare.

— Mereu zeflemitor, zise ei. Trebuie să bei mai multă bere ca să-ți lărgești sufletul.

În timpul anchetei Leggett-Ruppert am văzut-o din nou pe Gabrielle, dar nu eram sigur nici măcar dacă mă recunoscuse. Eram împreună cu Madison Andrews, fostul avocat al lui Leggett și actualul executor testamentar. Eric Collinsson era și el acolo, dar în mod ciudat nu împreună cu Gabrielle.

M-a salutat din cap și atât.

Ziarele au descoperit povestea celor întâmplate în 1913 la Paris și câteva zile au făcut tămbălău cu asta. Recuperarea diamantelor de către Halstead și Beauchamp închidea ancheta pentru Continental Detective Agency. Am scris *Întrerupt* pe dosarul lui Leggett și am plecat la munte la o mină de aur, unde proprietarul avea impresia că angajații îl fură. La zece zile de la plecarea mea am primit un telefon de la Bătrânul, șeful meu.

— Îl trimit pe Foley să te înlocuiască, mi-a spus el. Nu-l aștepta. Ia trenul din noaptea asta. Afacerea Leggett e din nou pe tapet.

Partea a II-a
Templul

9

La cei șaizeci de ani ai săi, Madison Andrews era un bărbat înalt, slab și cu părul alb răvășit, iar mustața și sprâncenele exagerau duritatea feței sale osoase. Își purta hainele șleampăt, mesteca tutun, iar în ultimii zece ani fusese de două ori implicat oficial în procese de divorț.

— Trebuie să-ți spun că tânărul Collinsson ți-a spus o mulțime de prostii, zise el. Pare să creadă că am dat în mintea copiilor, și așa mi-a și spus.

— Nu l-am văzut, am zis eu. Sunt în oraș de câteva ore și de la birou am venit direct aici.

— Ei bine, o fi el logodnicul fetei, dar eu sunt tutorele ei legal și am preferat să urmez sfatul doctorului Riese, medicul ei curant, care a spus că Templul e deocamdată locul cel mai bun pentru recuperarea ei mintală. Nu putem să-i ignorăm sfatul. Soții Haldorn sunt probabil niște șarlatani, dar Joseph Haldorn este oricum singura persoană cu care Gabrielle a vrut să vorbească și a cărui companie pare să o liniștească după moartea părinților. Doctorul Riese a zis că, dacă nu o lăsăm să se ducă la Templu, i-am putea agrava starea mintală. Puteam să nu țin cont de asta doar pentru că nu-i plăcea tânărului Collinsson?

— Nu, am spus eu.

— Nu-mi fac iluzii în ceea ce privește secta, continuă el apărându-se. E probabil la fel ca celelalte, însă nu ne interesează aspectul religios. Suntem interesați doar de vindecarea stării psihice a Gabriellei. Deși caracterul apartenenței Gabriellei la sectă e dubios, tot sunt tentat să o las. Refacerea ei psihică este lucrul cel mai important,

după părerea mea, și nimic nu trebuie să afecteze acest lucru.

Era preocupat. L-am aprobat și am tăcut, așteptând să văd ce anume îl preocupă. Treptat, a spus tot, vorbind pe ocolite. La sfatul doctorului Riese și împotriva protestelor lui Collinsson, o lăsase pe Gabrielle Leggett să se ducă la Templul Sfântului Graal pentru o vreme. Ea vroia să meargă, și din moment ce doamna Livingston, o persoană proeminentă și respectabilă, se găsea și ea acolo, iar soții Haldorn fuseseră prietenii lui Edgar Leggett, Andrews a lăsat-o să se ducă. Asta se întâmplase în urmă cu șase zile. Gabrielle o luase pe mulatra Minnie Hershey cu ea, ca servitoare. Doctorul Riese fusese să o vadă în fiecare zi și după patru zile găsea că starea ei se ameliorase. Însă în a cincea zi ceva alarmant se întâmplase. Mintea ei era mai confuză ca oricând și părea într-o stare de șoc. Nu putuse afla nimic de la ea, nici de la Minnie și nici de la soții Haldorn. Nu avea cum să afle ce se întâmplase sau măcar dacă se întâmplase ceva.

Eric Collinsson îi cerea zilnic raportul doctorului Riese, care i-a povestit adevărul în legătură cu ultima lui vizită. Collinsson a sărit ca ars. Vroia să ia fata imediat de la Templu căci, după părerea lui, soții Haldorn se pregăteau să o omoare. El și cu Andrews avuseseră o ceartă. Andrews credea că fata suferise doar o nouă cădere psihică și era de așteptat o însănătoșire rapidă dacă era lăsată acolo unde ea voia să stea. Riese era de acord, dar Collinsson nu. Amenința să facă scandal dacă nu o aduceau înapoi imediat și Andrews era îngrijorat. N-avea să facă o bună impresie pentru el, ca avocat, dacă fetei i s-ar fi întâmplat ceva într-un loc ca acela. Pe de altă parte, credea sincer că e spre binele ei să rămână acolo și n-ar fi vrut să i se întâmple nimic. În cele din urmă ajunsese la un compromis cu Collinsson. Urma ca Gabrielle să mai rămână la Templu pentru câteva zile, dar cineva să rămână cu ea, având grijă ca soții Haldorn să nu facă jocuri necurate. Riese m-a

propus pe mine. Norocul meu în intuirea manierei în care murise Leggett îl impresionase. Collinsson a obiectat spunând că brutalitatea mea este în mare măsură responsabilă pentru starea Gabriellei, dar în cele din urmă a cedat. Știam povestea Gabriellei și nu mă descurcasem chiar așa de rău prima oară. Eficiența mea a compensat brutalitatea, așa încât Andrews i-a telefonat Bătrânului oferindu-i destul de mulți bani ca să se justifice redeschiderea anchetei și aici am apărut eu.

— Soții Haldorn știu că urmează să vii, continuă Andrews, și nu contează părerea lor. Le-am spus că doctorul Riese și cu mine am decis că, până la refacerea completă a Gabriellei, e mai bine să avem o persoană competentă la îndemână. Nu cred că trebuie să-ți dau instrucțiuni, e vorba de a lua toate măsurile de precauție.

— Domnișoara Leggett știe de venirea mea?

— Nu și nu cred că trebuie să-i spunem ceva despre asta. Supravegheaz-o cât mai discret posibil și mă îndoiesc că în starea în care este îți va sesiza prezența. Dacă o va face… ei bine, o să vedem.

Andrews îmi dădu un mesaj pentru Aaronia Haldorn, iar o oră mai târziu mă aflam în anticamera Templului unde aceasta îl citea. Îl puse de-o parte și-mi oferi o țigară lungă rusească dintr-o cutie de jad. M-am scuzat invocând preferințele și mi-am aprins una din țigările mele. În timp ce fumam amândoi, ea zise:

— O să încercăm să vă facem să vă simțiți cât mai confortabil cu putință. Nu suntem nici barbari și nici fanatici. Vă explic asta pentru că foarte multă lume rămâne surprinsă de acest lucru. Aici este un templu, dar asta nu înseamnă că fericirea, confortul sau alți parametri ai vieții civilizate lipsesc. Dumneavoastră nu sunteți dintre ai noștri, dar sper că puteți deveni și oricum vă previn că nu veți fi deranjat. Puteți veni și pleca când vreți, iar dacă doriți puteți participa și la ceremonii. Sunt convinsă că veți răspunde cu aceeași amabilitate și de asemenea că nu vă

veți amesteca în nimic din ceea ce ați putea vedea, indiferent cât de ciudat vi s-ar părea, atâta timp cât nu afectează starea… pacientului dumneavoastră.

— Bineînțeles că nu, am promis eu.

Ea zâmbi, îmi mulțumi, își stinse țigara în scrumieră și se ridică spunând:

— O să vă arăt camera.

Niciunul dintre noi n-a făcut vreo aluzie la vizita mea precedentă. Luându-mi pălăria și valiza și am urmat-o în lift și am urcat la etajul cinci.

— Asta e camera domnișoarei Leggett, zise Aaronia Haldorn indicând ușa la care bătusem împreună cu Collinsson cu câteva săptămâni în urmă, iar asta este a dumneavoastră.

Deschise ușa aflată vizavi de cea a Gabriellei, iar camera era identică cu a fetei, dar fără vestiar și de asemenea lipsea mecanismul de încuiere.

— Unde doarme servitoarea ei? am întrebat eu.

— Într-una din camerele servitorilor, la ultimul etaj. Cred că doctorul Riese e la domnișoara Leggett în momentul ăsta, așa că am să-i spun că ați sosit.

I-am mulțumit, iar ea ieși din cameră închizând ușa. După un sfert de oră doctorul Riese ciocăni la ușă și intră.

— Mă bucur că ați venit, spuse el și îmi strânse mâna.

Avea un mod brusc și precis de a se exprima ajutându-se de gestică în timp ce ținea în mână ochelarii de baga. Niciodată nu-l văzusem cu ochelari.

— Sper să nu avem nevoie de talentele dumneavoastră profesionale, dar mă bucur că ați venit.

— Ce nu merge? am întrebat eu pe un ton care invita la confesiuni.

Mă privi fix, își potrivi ochelarii și spuse:

— Până acum tot ce nu merge aparține sferei mele de competență. Nimic altceva. Sper ca partea dumneavoastră în treaba asta să fie plictisitoare.

— A dumneavoastră nu e? am sugerat eu.

Se opri în timp ce se întorcea spre ușă, se încruntă și, potrivindu-și din nou ochelarii, zise:

— Nu, nu e.

Ezită ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar nu o făcu și se îndreptă spre ușă.

— Am dreptul să știu ce credeți cu adevărat despre situația asta, am spus eu, făcându-l să mă privească fix din nou.

— Nu știu ce să cred cu adevărat. Nu sunt mulțumit.

Într-adevăr, nu părea mulțumit.

— Mă întorc din nou în seara asta.

Ieși și închise ușa, pentru ca, o jumătate de minut mai târziu, să o redeschidă și să spună:

— Domnișoara Leggett e extrem de bolnavă, după care închise ușa din nou și plecă.

„O să fie foarte distractiv”, mi-am spus în sinea mea și m-am dus la fereastră să fumez. O femeie de serviciu îmbrăcată în alb cu negru bătu la ușă și mă întrebă ce vreau să mănânc la prânz. Era o blondă inimoasă și durdulie, cam de douăzeci și cinci de ani, cu niște ochi albaștri, curioși și jucăuși.

Am tras o dușcă din sticla de scotch pe care o adusesem în valiză, am mâncat prânzul adus de blondă și mi-am petrecut restul după-amiezii în cameră. Ascultând atent am auzit-o pe Minnie intrând în camera stăpânei sale puțin după ora patru. Ochii mulatrei se făcură mari când mă văzu în prag.

— Intră, i-am spus. Nu ți-a spus doctorul Riese că sunt aici?

— Nu, domnule, sunteți… Nu sunteți aici cumva din cauza Gabriellei?

— Doar o supraveghez și am grijă să nu pățească nimic. Dacă mă ajuți spunându-mi ce se întâmplă în jur și ce vorbește lumea, o ajuți și pe ea. În felul ăsta n-o să trebuiască să o deranjez.

— Da, da, zise mulatra aparent dispusă să coopereze,

dar din câte îmi puteam da seama de pe fața ei, ideea nu prea îi surâdea.

— Cum se simte în după-amiaza asta? am întrebat eu.

— E bine dispusă, domnule, îi place aici.

— Cum își petrece după-amiaza?

— Păi… Nu știu, domnule. Și-o petrece… liniștit.

Nu aflasem prea multe.

— Doctorul Riese crede că ar fi mai bine să nu știe că sunt aici, deci nu-i spune nimic.

— Nu, domnule. Bineînțeles că n-o să-i spun, promise ea, părând mai degrabă politicoasă decât sinceră.

Înainte să se însereze complet, Aaronia Haldorn veni să mă invite la cină. Sufrageria era lambrisată cu lemn închis la culoare. Eram zece la masă. Joseph Haldorn era înalt, statuar și purta un veșmânt de mătase neagră. Barba lui deasă, atent tunsă, era albă și mătăsoasă. Aaronia Haldorn făcu prezentările și îi spuse „Joseph”, ca și cum n-ar fi avut nume de familie. Toți ceilalți i se adresau la fel. Îmi adresă un surâs alb și-mi strânse vânjos mâna. Fața lui puternică și îmbujorată, lipsită de riduri, era liniștită, în special din cauza ochilor căprui care te făceau să te simți împăcat cu lumea. Vocea de bariton avea aceeași calitate vibrantă.

— Suntem fericiți să vă avem printre noi, spuse el politicos și fără un sens precis, totuși, preț de o clipă, chiar am crezut că era fericit. Începusem să înțeleg dorința Gabriellei Leggett de a veni aici și am răspuns că și eu sunt fericit că mă găsesc acolo, tentat fiind chiar să cred ce spuneam.

În afară de Joseph, nevasta și fiul lui, mai erau la masă doamna Rodman, o femeie înaltă, fragilă, cu ochii șterși și cu vocea șoptită; un tip numit Fleming, tânăr, brunet, foarte slab, cu o mustață neagră și aerul preocupat al unuia absorbit de propriile-i gânduri; maiorul Jeffries, un bărbat bine îmbrăcat, manierat și chel; soția acestuia, foarte alintată ca și cum ar fi avut cu treizeci de ani mai puțin; o anume domnișoară Hillen cu bărbia și vocea

ascuțite și cu o atitudine entuziastă; și doamna Pavlov, care era destul de tânără, cu pomeții înalți și un ten închis și care evita privirea celor din jur. Mâncarea servită de doi băieți filipinezi era bună. Nu se vorbea prea mult și nimic religios nu a avut loc.

Nu era așa de rău.

După cină m-am întors spre camera mea și am ascultat câteva clipe la ușa Gabriellei, dar n-am auzit nimic. Ajuns la mine, am fumat și m-am foit de colo-colo așteptând să sosească doctorul Riese, așa cum promisese. N-a apărut. Probabil că una din urgențele ce apar în activitatea doctorilor îl împiedicase să vină, dar eram oricum iritat. Nimeni nu a intrat sau a ieșit din camera Gabriellei. Mergând pe vârful picioarelor, am ascultat de câteva ori la ușa ei. Prima dată nu am auzit nimic. Altă dată - doar zgomote lipsite de importanță. Puțin după ora zece i-am auzit pe ceilalți locatari trecând pe lângă ușa mea, probabil în drum către dormitoarele lor.

La 11.05 am auzit ușa Gabriellei deschizându-se. Am deschis-o și eu pe a mea.

Minnie Hershey se îndepărta pe hol și am fost tentat să o chem, dar nu am făcut-o. Ultima mea încercare de a scoate ceva de la ea eșuase și acum nu mă simțeam mai în formă ca să pot spera la mai mult noroc.

Pierdusem speranțele de a-l vedea pe Riese până a doua zi. Am stins lumina și am lăsat ușa deschisă rămânând așezat în întuneric, privind ușa fetei și înjurând în gând. Mi-a venit în minte un orb care-și caută pălăria neagră într-o cameră întunecoasă și nu o găsește și m-am gândit cum s-ar putea simți. Cu puțin înainte de miezul nopții, Minnie Hershey, îmbrăcată cu haină și pălărie ca și cum ar fi venit de afară, se întoarse la ușa Gabriellei. Nu păru să mă vadă. M-am ridicat în cot încercând să mă uit pe lângă ea când a deschis ușa, dar n-am avut noroc. Minnie rămase înăuntru până aproape de ora unu când ieși tiptil pe vârfuri și închise ușa foarte încet. Era o precauție inutilă, dat fiind

covorul gros, și din cauza asta am devenit nervos. M-am apropiat de ușa mea și am chemat-o în șoaptă:

— Minnie!

Poate că nu m-a auzit, căci a continuat să meargă pe coridor. Nerăbdarea mi-a crescut. M-am dus după ea și am prins-o de încheietura mâinii. Fața ei era lipsită de expresie.

— Cum se simte? am întrebat eu.

— Domnișoara Gabrielle se simte bine, domnule. Trebuie doar să o lăsați în pace, murmură ea.

— Ba nu se simte de loc bine. Ce face acum?

— Doarme.

— Drogată?

Ea ridică ochii căprui furioși pe care îi lăsă din nou în jos fără să spună nimic.

— Te-a trimis să-i aduci droguri? am întrebat eu strângând-o mai tare de încheietura mâinii.

— M-a trimis… să-i aduc niște doctorii… da, domnule.

— A luat din ele și s-a culcat?

— D… Da, domnule.

— Bine, intrăm din nou și vedem ce face, am zis eu.

Mulatra încercă să-și desprindă mâna, dar am ținut-o strâns.

— Lăsați-mă în pace, domnule, sau am să țip.

— O să te las în pace după ce vedem ce face, așa că dacă vrei să strigi poți să-i dai drumul.

N-avea nicio tragere de inimă să se întoarcă în camera stăpânei, dar n-a fost nevoie să o forțez. Gabrielle Leggett stătea culcată pe o parte și dormea liniștită. Fața ei mică și albă cu bucle șaten părea a unui copil bolnav. I-am dat drumul lui Minnie și m-am întors în camera mea. Stând așa în cameră am înțeles de ce unii își rod unghiile. După o oră și ceva, foarte nemulțumit de mine însumi, mi-am scos pantofii, am ales cel mai confortabil scaun și mi-am întins picioarele pe un al doilea scaun, m-am acoperit cu o pătură și am adormit într-o poziție de unde puteam să văd ușa

Gabriellei prin ușa mea deschisă.

10

Am deschis ochii somnoros, crezând că ațipisem câteva clipe, i-am închis la loc, m-am lăsat furat din nou de somn, după care am hotărât să mă trezesc din nou. Ceva nu era în regulă. Am clipit des de câteva ori și pe urmă m-am forțat să țin ochii deschiși. Ăsta era necazul. Era întuneric și când deschideam ochii și când îi închideam. Nu trebuia să mă surprindă, căci afară era noapte, iar ferestrele mele erau departe de felinarele din stradă. Îmi aminteam totuși că lăsasem ușa deschisă și pe coridor era lumină.

În fața mea nu mai vedeam lumina ce bătea pe ușa Gabriellei. Eram deja prea treaz ca să mai tresar brusc. Mi-am ținut respirația ascultând atent dar nu, nu mi-am auzit decât ceasul. Mișcându-mi brațul încet, m-am uitat la cadranul luminos: era 3.17. Domnisem mai mult decât bănuisem și lumina pe coridor fusese stinsă.

Capul mi se învârtea, corpul îmi era greu și încordat, iar în gură aveam un gust neplăcut. Am ieșit de sub pătură, mișcându-mi neîndemânatic mușchii încăpățânați. M-am îndreptat în ciorapi spre ușă și, lovindu-mă de ea, mi-am dat seama că fusese închisă. Când am deschis-o, becul de pe coridor lumina ca înainte. Aerul care intră păru surprinzător de proaspăt și curat.

M-am întors către întunericul din cameră adulmecând. Am simțit un miros de flori, sau mai degrabă un miros al unul loc închis în care se vestejiseră flori. Lăcrămioare sau panseluțe și încă altceva. Am încercat să disting mirosul în componente, și mi-am amintit vag că visasem o înmormântare. Încercând să-mi amintesc ce visasem, m-am sprijinit de canatul ușii, și m-am lăsat din nou cuprins de

somn. Mișcarea bruscă a capului mă trezi. M-am căznit să deschid ochii, stând în picioarele care nu păreau a fi ale mele și m-am întrebat prostește de ce nu mă culcasem în pat. În timp ce moțăiam gândindu-mă că noaptea e făcută ca să dormi, m-am sprijinit cu o mână de zid. Așa am dat de întrerupător, pe care am avut inspirația să-l apăs. Lumina mă orbi. Cu ochii întredeschiși am recunoscut decorul și mi-am adus aminte că aveam treabă de făcut. M-am dus în baie unde apa rece cu care am început să-mi spăl fața m-a făcut să mă simt stupid și îngălat, dar măcar parțial conștient.

Am stins din nou lumina și m-am apropiat ascultând la ușa Gabriellei. Am deschis-o încet, am intrat și am închis-o la loc. Lanterna mi-a arătat patul gol cu cuverturile aruncate pe jos. Am pus mâna pe urma lăsată de corpul ei în pat și era rece. Nu era nimeni nici în baie, nici în vestiar. Lângă pat era o pereche de papuci verzi fără toc. Un soi de capot atârna pe spatele unui scaun.

M-am întors în cameră să mă încalț și, ajuns la capătul scărilor, eram hotărât să răscolesc în toată casa, de sus până jos, în căutarea fetei. La început aș fi mers încet și, cum probabil nu aș fi găsit nimic, aveam de gând să intru în toate camerele trezind lumea și făcând scandal.

Vroiam să o găsesc cât mai repede cu putință, dar avea un avans prea mare ca să mai conteze acum câteva minute, așa că fără să pierd timp nu am luat-o totuși la fugă.

Eram la jumătatea intervalului dintre primul și al doilea etaj când am văzut ceva mișcându-se jos. Sau mai degrabă am văzut o mișcare fără să-mi dau seama despre ce e vorba. Se mișca dinspre ușa de la intrare către interiorul casei. Priveam liftul în timp ce continuam să cobor. Balustrada îmi tăia perspectiva către ușa de la intrare. Întrevăzusem mișcarea printre bare. Credeam că văzusem o față, dar asta ar fi gândit oricine în locul meu, iar ceea ce de fapt văzusem era mișcarea a ceva diafan. Holul și cât puteam vedea din culoare erau goale când am ajuns la

parter. M-am îndreptat spre partea din dos a locuinței și m-am oprit. Am auzit pentru prima oară de când m-am trezit un zgomot pe care nu-l făcusem eu. Un zgomot de pași se auzi dinspre scările de piatră, de cealaltă parte a ușii de la intrare. Am mers spre ușă, am apucat brusc de clanță și am deschis-o, ținându-mi cealaltă mână aproape de pistol.

Eric Collinsson era pe ultima treaptă la intrare.

— Ce dracu' faci aici? l-am întrebat eu cu năduf.

Povestea era lungă și el era prea agitat ca să mi-o spună acum clar. Atât cât am putut pricepe din bolboroseala lui, am aflat că obișnuia să-i telefoneze zilnic doctorului Riese ca să afle cum se simte Gabrielle. Azi, sau mai degrabă ieri și noaptea trecută, nu mai reușise să dea de doctor, care nu era acasă și nimeni nu știa când se întoarce. După ora două, când îi telefonase ultima oară, Collinsson venise în împrejurimile Templului, cu speranța să mă vadă și să afle ce face fata. Nu a vrut să vină până la ușă până m-a văzut privind afară.

— Până ce? l-am întrebat.

— V-am văzut pe dumneavoastră.

— Când?

— Acum un minut, când v-ați uitat afară.

— Nu eram eu. Ce ai văzut?

— Pe cineva care se uita circumspect afară. Am crezut că sunteți dumneavoastră și am ieșit din mașina pe care am lăsat-o la colț. Gabrielle se simte bine?

— Sigur, am spus eu.

N-avea rost să-i spun că o caut și să mi-l iau pe cap.

— Nu vorbi așa de tare. Familia lui Riese nu știe unde e?

— Nu, și păreau îngrijorați. Dar nu contează dacă Gabrielle se simte bine. Îmi puse o mână pe braț. Aș putea… aș putea să o văd? Doar pentru o secundă. Nu o să spun nimic și nu o să-și dea seama că am venit. Nu vreau să… dar puteți să faceți asta pentru mine?

Individul era tânăr, înalt și puternic și perfect dispus să

se lase tăiat în bucăți pentru Gabrielle Leggett. Știam că ceva nu e în regulă, dar nu știam ce. Nu-mi dădeam seama cum să îndrept lucrurile sau de cât ajutor aș avea nevoie. Oricum, nu-mi puteam permite să-l refuz.

— Intră, i-am spus, făceam o inspecție. Haide și nu face zgomot, pe urmă vedem ce putem face.

Intră, purtându-se ca și cum aș fi fost sfântul Petru care îi dădea voie să intre în Rai. Am închis ușa și l-am condus prin hol către coridorul principal. După toate aparențele, nu mai era nimeni treaz. Deodată însă situația s-a schimbat. Gabrielle Leggett ieși după un colț chiar în fața noastră. Era în picioarele goale. Era îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte din mătase galbenă, plină de pete întunecate. În timp ce mergea, ținea cu mâinile amândouă în fața ei un pumnal uriaș, aproape ca o sabie. Era roșu și umed. Mâinile ei descoperite erau și ele roșii și ude. Avea o picătură de sânge pe unul din obraji.

Avea ochii limpezi, luminoși și calmi. Fruntea îi era netedă, iar gura și bărbia exprimau hotărâre. S-a apropiat de mine, ca și cum s-ar fi așteptat să mă găsească acolo, și mi-a întins pumnalul:

— Ia-l, e o probă. Eu l-am omorât.

— Cum? am zis eu.

— Ești detectiv. Du-mă la spânzurătoare, zise ea privindu-mă drept în ochi.

Era mai ușor să-mi mișc mâna decât să vorbesc așa că i-am luat pumnalul însângerat.

Era o armă latră cu lamă dublă și cu un mâner de bronz în formă de cruce. Eric Collinsson mă dădu la o parte și bâlbâind cuvinte de neînțeles se îndreptă spre fată cu mâinile tremurând.

— Nu-l lăsa să mă atingă, imploră ea.

— Gabrielle, strigă el apropiindu-se.

— Nu, nu, insistă ea.

M-am repezit între ei împingându-l cu o mână în piept și ordonându-i:

— Hei, tu, stai liniștit.

Mă apucă de umeri cu mâinile lui puternice și începu să mă dea la o parte. Eram gata să-l lovesc în bărbie cu mânerul greu al pumnalului, dar nu a fost nevoie să ajung până acolo. Uitându-se la fată peste umerii mei, uită de intenția de a mă înlătura și-mi dădu drumul. Cu mâna încă în pieptul lui, l-am împins la perete și pe urmă m-am așezat în așa fel încât să-i văd pe amândoi deodată.

— Stai liniștit până aflăm care-i treaba.

Apoi, îndreptând pumnalul spre fată, am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat?

Fata își recăpătase calmul.

— Vino, o să-ți arăt. Și nu-l lăsa pe Eric să vină, te rog.

— N-o să te deranjeze, i-am promis eu.

Ea dădu din cap și ne conduse pe coridor, după colț, către o ușă de fier întredeschisă. Gabrielle trecu prima și eu am urmat-o. Collinsson se ținea ca scaiul de mine.

Aerul proaspăt ne lovi când intrarăm. Am privit în sus și am văzut stelele strălucind pe cerul întunecat. Am privit din nou în jos și în lumina care venea de la ușă am văzut că mergeam pe dale de marmură albă pentagonale.

Era întuneric, în afara luminii care venea din spate. Mi-am scos lanterna. Mergând fără grabă pe dalele reci, ea ne conduse către un cavou care se întrevedea în față. Când se opri destul de aproape spuse:

— Acolo.

Am aprins lanterna. Raza strălucea luminând un altar alb de cristal și argint. Pe primele trei trepte ale altarului doctorul Riese zăcea mort pe spate. Fața lui era liniștită ca și cum ar fi dormit, iar brațele erau întinse pe lângă corp. Hainele nu erau în dezordine, cu toate că vesta și haina erau descheiate. Cămașa era plină de sânge.

Avea patru găuri în piept, toate la fel și de aceeași mărime, care se potriveau cu pumnalul pe care mi-l dăduse fata.

Din răni nu mai curgea sânge, dar, când l-am atins pe

frunte, era cald încă. Era sânge pe scări și sub altar, unde se găseau și ochelarii din baga întregi. M-am îndreptat și am pus fasciculul lanternei pe fața fetei. Clipi și se strâmbă, dar fața ei nu arăta nimic altceva decât oboseală fizică.

— Tu l-ai omorât? am întrebat eu.

Tânărul Collinsson ieși din transă și zbieră:

— Nu.

— Taci din gură, i-am spus eu și m-am apropiat de fată ca să-l împiedic în eventualitatea că ar fi vrut să facă ceva.

— Tu l-ai omorât? am întrebat eu din nou.

— Ești surprins? întrebă ea încet. Erai acolo când mama mea vitregă a vorbit de blestemul din sângele familiei Dain și de ceea ce urma să se întâmple cu persoanele de care mă voi apropia. Asta e, zise ea arătând cu degetul omul mort, ceva la care nu te-ai fi așteptat?

— Nu fi proastă, i-am spus încercând să-mi dau seama de unde provenea calmul pe care-l afișa.

O văzusem drogată până în vârful urechilor înainte, dar era ceva diferit, nu știu ce.

— De ce l-ai omorât?

Collinsson mă apucă de braț și mă întoarse cu fața spre el.

— Nu putem sta aici de vorbă, urlă el, trebuie s-o scoatem din locul ăsta. Trebuie să ascundem cadavrul sau să-l punem într-un loc unde s-ar crede că altcineva a făcut-o. Știți cum se fac lucrurile astea. Eu o iau acasă, iar dumneavoastră aranjați totul.

— Zău? am întrebat eu. Și ce-am să fac, mă rog? O să dau vina pe unul din chelnerii filipinezi, care va fi spânzurat în locul ei?

— Da, exact. Știți cum să…

— La dracu'! Da' știu că ai niște idei frumoase.

Fața lui se înroși și mai mult și zise bâlbâindu-se:

— N-am vrut… n-am vrut cu adevărat să fie spânzurat altcineva. N-aș vrea să faceți așa. N-am putea aranja însă

lucrurile în așa fel încât individul să și scape? O să-l răsplătesc regește. Ar putea…

— Las-o moartă, l-am repezit eu. Îți răcești gura de pomană.

— Dar trebuie s-o faceți, insistă el. Ați venit aici ca să aveți grijă de ea și trebuie să mergeți până la capăt.

— Da? Ce băiat deștept ești.

— Știu că cer mult, dar o să plătesc…

— Ajunge!

I-am luat mâinile de pe mine și întorcându-mă din nou spre fată am întrebat:

— Cine mai era aici când s-a întâmplat?

— Nimeni.

Am plimbat lanterna prin jur, pe cadavru, pe altar și pe jos și nu am văzut nimic în plus. Pereții cavoului erau albi și netezi; erau acolo două uși - una prin care intrasem, iar cealaltă în partea opusă. Cei patru pereți drepți, nedecorați urcau către cer până la înălțimea unei clădiri cu șase etaje. Am pus pumnalul alături de corpul lui Riese, am stins lanterna și i-am spus lui Collinsson:

— O s-o ducem pe domnișoara Leggett în camera ei, sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai să o scoatem de aici… din casa asta… acum cât mai e timp.

I-am spus că nu putea să iasă pe stradă în picioarele goale și cu o cămașă de noapte pătată de sânge. Am aprins din nou lanterna când l-am auzit făcând zgomot. Își scotea pardesiul și l-am auzit spunând:

— Am mașina la colț și am s-o duc până acolo.

După care se îndreptă spre ea cu pardesiul desfăcut. Ea fugi spre mine gemând:

— Oh, nu-l lăsa să mă atingă.

Am întins o mână ca să-l opresc, dar nu eram destul de puternic. Fata se trase după mine, Collinsson o urmă și ea ajunse în față.

Mă simțeam ca în centrul unui carusel și nu-mi plăcea deloc. Când Collinsson ajunse în față, l-am împins cu

umărul dezechilibrându-l spre altar.

— Ajunge. Dacă vrei să joci cu noi trebuie să respecți regula și s-o lași în pace. Da sau nu?

Își îndreptă picioarele și începu:

— Dar, omule, nu se poate…

— Las-o în pace, am zis eu. Și pe mine la fel. Data viitoare îți rup gura cu patul pistolului. Dacă vrei s-o fac acum, zi așa. Stai cuminte.

— Bine, mormăi el.

M-am întors să văd ce face fata și umbra ei cenușie alerga către ușă fără să facă zgomot, desculță. Pantofii mei însă au scos un zgomot înfiorător când am luat-o după ea. Chiar lângă ușă am prins-o cu o mână de talie. În momentul următor mâna mi-a fost aruncată într-o parte și am fost proiectat în zid, alunecând într-un genunchi. Collinsson, care părea și mai înalt în întuneric, stătea aplecat peste mine bolborosind cuvinte din care am înțeles doar „naiba să te ia”.

Eram într-o dispoziție grozavă când m-am ridicat. Să fac pe dădaca pentru o fată nebună nu era suficient. Trebuia s-o încasez și de la iubitul ei. Mi-am pus în voce toată ipocrizia posibilă când i-am spus așa, într-o doară:

— N-ar fi trebuit să faci asta, și îndreptându-mă nou spre fata de la ușă i-am spus:

— Acum mergem în camera ta.

— Fără Eric, protestă ea.

— N-o să te deranjeze, am promis din nou sperând că va fi adevărat. Ia-o în față.

Ea ezită și trecu pragul. Collinsson, pe jumătate mielușel, pe jumătate fiară, dar în general nemulțumit, mă urmă. Am închis ușa și am întrebat-o pe fată dacă are cheia.

— Nu, a răspuns ea ca și cum nici nu știa de existența unui astfel de obiect.

Am luat liftul, fata ținându-mă mereu între ea și logodnic, sau ce era Collinsson, care privea în gol. I-am

studiat din nou fața fetei, încercând să-mi dau seama dacă înnebunise de tot sau se însănătoșise complet.

Intuiam că prima impresie era mai probabilă. N-am întâlnit pe nimeni de la altar și până în camera ei, unde am aprins lumina și am intrat. Am închis ușa și m-am proptit cu spatele în ea. Collinsson își puse pardesiul și pălăria pe un scaun și se așeză lângă ele încrucișându-și brațele și privind-o pe Gabrielle. Ea se așeză pe marginea patului și îmi privi picioarele.

— Spune totul foarte repede, i-am poruncit eu.

Mă privi în față și zise:

— Acum aș vrea să mă culc.

Asta îmi elimină dubiile referitoare la sănătatea ei mintală: nu putea fi normală. Dar acum altceva mă îngrijora. Camera nu mai era exact cum fusese. Ceva se schimbase de când intrasem nu cu multe minute în urmă. Am închis ochii încercând să-mi aduc aminte și ea întrebă:

— Pot?

Nu i-am răspuns imediat și am privit din nou prin cameră încercând să identific articolele cât de bine puteam. Singura schimbare evidentă erau pardesiul și pălăria lui Collinsson pe scaun. Niciun mister în asta, altceva mă deranja, și am decis că era vorba de scaun. M-am apropiat și am ridicat pardesiul. Nu era nimic dedesubt. Asta nu era în regulă. Un capot verde sau ceva asemănător fusese acolo înainte și nu mai era, dar nu eram atât de convins ca să încep să îl caut. Papucii verzi erau sub pat.

— Nu acum, i-am spus fetei. Du-te în baie, spală-te de sânge și pe urmă îmbracă-te. Ia-ți hainele cu tine. După ce te îmbraci, dă-i cămașa de noapte lui Collinsson.

Întorcându-mă către acesta i-am spus:

— Bag-o în buzunar și ține-o acolo. Să nu ieși din cameră înainte să mă întorc și nu lăsa pe nimeni să intre. Nu o să lipsesc mult. Ai un pistol?

— Nu, spuse el, dar…

Fata se ridică din pat, veni aproape de mine și îl întrerupse:

— Nu mă lăsa cu el. Nu suport. Nu e suficient că am comis o crimă în noaptea asta? Nu mă forța s-o fac și pe a doua.

Era serioasă, calmă și vorbea cu aparentă responsabilitate

— Trebuie să ies un pic, am zis eu, și nu poți rămâne singură. Fă cum îți spun.

— Știi ce faci? întrebă ea cu o voce subțire și obosită. Nu știi, altfel n-ai proceda astfel.

Era cu spatele la Collinsson. Ridică bărbia spre mine și mai degrabă i-am văzut cuvintele spuse în șoaptă, care abia puteau fi auzite:

— Nu Eric. Lasă-l să plece.

Simțeam că încep s-o iau razna încă puțin și ajungeam la același nivel cu ea. Eram tentat să-i fac pe plac, dar, arătând cu degetul baia, i-am zis:

— Poți să rămâi acolo până mă întorc, dacă vrei, dar el trebuie să rămână aici.

Ea aprobă indiferentă și intră în vestiar. Când a traversat din nou camera spre baie cu hainele în mână, avea lacrimi în ochi. I-am dat pistolul meu lui Collinsson, care-l luă cu mâna tremurândă. Făcea mult zgomot când respira și i-am zis:

— Acum nu fi încăpățânat. Ajută-mă măcar de data asta în loc să mă încurci. Nimeni nu intră și nu iese. Dacă trebuie să tragi, trage.

Încercă să spună ceva, dar nu fu în stare și mă apucă de mână. M-am desprins și am coborât jos, unde fusese omorât doctorul Riese. N-a fost ușor să ajung. Ușa de fier prin care ieșisem în urmă cu câteva minute era acum încuiată.

Încuietoarea părea destul de simplă și, cu briceagul de buzunar, am reușit să o deschid. N-am găsit capotul verde și nici cadavrul lui Riese pe treptele altarului. Orice urmă

de sânge în afară de o pată galbenă dispăruse și pumnalul la fel. Cineva făcuse curat.

11

M-am întors în hol unde văzusem un telefon. Era acolo, dar nu funcționa, așa că am pus receptorul în furcă și am luat-o spre camera lui Minnie Hershey de la etajul 6. Nu scosesem mare lucru de la ea până atunci, dar părea devotată stăpânei și, cu telefonul scos din uz, aveam nevoie de un mesager. Am deschis ușa, neîncuiată precum toate celelalte, și am intrat. Ținând mâna peste lentila lanternei am aprins-o și printre degete ieșea destulă lumină ca să o văd pe mulatră în pat dormind. Ferestrele erau închise iar aerul era încărcat de un miros cunoscut: aceleași flori veștejite. Fata era în pat pe spate, respira cu gura deschisă iar fața ei aducea a indian mai mult ca oricând. Privind-o, mă apucă și pe mine somnul. Aproape că-mi părea rău să o trezesc. Poate visa că… Mi-am scuturat capul ca să-mi limpezesc ideile.

Lăcrimioarele sau panseluțele ofilite erau oare soporifice? Asta părea întrebarea importantă. Lanterna era grea în mâna mea, prea grea. La dracu', am lăsat-o să cadă. M-a lovit la picior și asta m-a nedumerit. Cine mă atinsese pe picior? Gabrielle Leggett care cerea s-o salvez de Eric Collinsson? Nu avea sens, sau avea? Am încercat din nou, cu disperare, să-mi scutur capul. Cântărea o tonă și de abia puteam să-l mișc. Am simțit că-mi pierd echilibrul și am adus un picior în față ca să nu cad. Piciorul și talpa erau slabe și rigide. Trebuia să mai fac un pas ca să nu cad și l-am făcut. Am dat pe spate capul cu ochii deschiși, încercând să văd un loc unde să cad, și am zărit fereastra la câțiva centimetri de fața mea. Geamul nu se deschidea și mâinile mele erau înțepenite. Ținându-mă de

ramă cu o mână, am lovit cu cealaltă palmă deschisă geamul în mijloc. Aerul curat mă plesni și l-am inspirat cu sete pe gură, nas, urechi, ochi și pori, râzând în timp ce-mi dăduseră lacrimile. Am stat așa respirând adânc încercând să-mi recapăt forțele în picioare, privire și gândire până ce am fost mai sigur de mine, dar fără să mă pot bizui pe reflexe. Nu-mi mai puteam permite să aștept. Mi-am pus batista la nas și la gură și am plecat de la fereastră.

La mai puțin de un pas de mine, în camera întunecoasă, ceva ca un corp, dar nu din carne și ușor strălucitor, se zvârcolea în fața mea. Era mare, dar părea mai mic, căci nu stătea cu picioarele pe podea, ci plutea la câteva palme de podea. Picioarele… Avea picioare, dar nu știu ce formă aveau. Nu aveau formă, așa cum nu aveau nici brațele, capul sau corpul, pe care nu le puteam fixa cu privirea. Se întorceau, se răsuceau și se întindeau, nu mult, dar fără pauze. Un braț se desprinse de corp și fu imediat reabsorbit, după care se desprinse din nou. Nasul cobora spre gura deschisă fără formă, se urca din nou printre pometii cărnoși și pe urmă ieșea în relief. Ochii se deschideau gigantici acoperind toată fața și se închideau dispărând complet, după care se redeschideau la loc. Picioarele se uneau într-unul singur, după care deveneau trei. Totul continua să se contorsioneze suficient de clar ca să fie văzut. Arăta a fi un om ce plutea aproape de pardoseală cu o grimasă oribilă verzuie și carnea palidă care în întuneric părea lichidă și agitată ca marea.

Mi-am dat seama atunci că halucinam din cauza parfumului florilor ofilite, dar nu puteam, cu toate că încercam, să-mi spun că nu vedeam lucrurile astea. Era aproape, aproape de mâna mea și aș fi putut să ating arătarea ce plutea între mine și ușă. Nu credeam în supranatural… dar asta ce era? Era acolo. Era și nu era, o iluzie optică, sau cineva îmbrăcat într-un cearceaf. M-am dat bătut și am rămas așa cu batista la gură și nas fără să mă mișc sau să respir, probabil oprindu-mi circulația

sângelui. Eram acolo și lucrul la fel și am rămas unde eram.

Lucrul vorbi fără să pot jura că auzeam cuvintele, le conștientizam doar în tot corpul:

— Jos, dușman al lui Dumnezeu, jos în genunchi.

M-am mișcat atunci încercând să-mi umezesc buzele cu limba și mai uscată.

— Jos, profanator al lui Dumnezeu, jos înainte să vină pedeapsa.

Înțelegeam argumentul și am îndepărtat puțin batista, suficient ca să-i spun:

— Du-te dracu'.

Suna caraghios, în special din cauza vocii mele sparte. Corpul se învârti convulsiv, se ridică și se aplecă spre mine. Am dat drumul la batistă și l-am apucat cu ambele mâini. Era un fel de a zice, căci mâinile mele erau pe el sau în el, la suprafață sau în mijloc, iar arătarea nu avea temperatură, nefiind nici caldă nici rece, era doar umedă. Aceeași umezeală am simțit-o pe față când capul arătării se contopi cu al meu. Am mușcat-o, dar dinții mei s-au închis în gol. În mâinile sau pe mâinile mele arătarea se încolăcea, tremura și se contorsiona, desfăcându-se și refăcându-se nebunește în întuneric. Prin carnea transparentă îmi vedeam mâinile încleștate și umede.

Am deschis degetele și am început să le agit, iar arătarea s-a descompus și s-a refăcut când m-am oprit. Tot ce puteam simți era umezeală.

Am perceput o altă senzație care creștea rapid. O greutate imensă mă presa la podea. Arătarea nu avea soliditate, dar era grea și mă apăsa în jos. Genunchii îmi cedau. Am scuipat-o în față și am lovit-o cu o mână, simțind din nou umezeala. Cu cealaltă mână am încercat din nou să agăț substanța corpului și atunci am văzut și altceva. Sânge închis la culoare și gros îmi acoperea mâna, prelingându-se printre degete. Am râs și am încercat să-mi îndrept spinarea sub greutatea apăsătoare. Am încercat

din nou să-i prind măruntaiele cu mâna, scoțând un horcăit:

— Am să-ți scot mațele.

Degetele îmi erau și mai pline de sânge și am încercat din nou să râd triumfător, dar m-am sufocat. Greutatea lucrului se dublă în schimb și m-am împleticit îndărăt la zid străduindu-mă să nu cad. Aerul curat de la fereastra spartă îmi ajunse la nas, dându-mi de înțeles că nu greutatea arătării, ci aerul înmiresmat din încăpere încerca de fapt să mă pună la podea. Umezeala arătării verzi se împrăștie peste mine. Tușind, m-am împleticit spre ușă deschizând-o și m-am prăbușit pe coridorul acum la fel de întunecos ca și camera.

În căzătură, cineva a căzut peste mine, o ființă omenească de data asta. Genunchii care m-au lovit în spate erau umani și ascuțiți, la fel și geamătul surprins. Brațul pe care l-am prins era uman și subțire. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru subțirimea sa.

Aerul de pe coridor îmi făcea bine, dar eram încă departe de forma necesară unei întreceri atletice. Am strâns cât puteam de tare brațul subțire, trăgându-l sub mine. Întorcându-mă, cu cealaltă mână am dat de corpul slab al unui om și răsucindu-mă am atins cu mâna ceva dur și metalic pe jos. Era pumnalul mare cu care fusese omorât Riese.

Am înțeles că omul pe care-l strângeam de mână mă aștepta să mă înjunghie lângă ușa camerei lui Minnie când aș fi ieșit. Căzătura mă salvase și-l prinsesem în capcană.

Acum dădea din picioare și se zvârcolea cu fața la podea sub presiunea celor optzeci și cinci de kilograme ale mele. Ținând strâns pumnalul, i-am dat drumul la braț și i-am apăsat capul pe covor, fără să mă grăbesc, așteptând să-mi recapăt complet forțele pe care le regăseam cu fiecare nouă respirație, într-un minut sau două aș fi fost deja gata să-l ridic și să-l iau la întrebări. N-am avut însă parte de atâta timp. Ceva dur mă lovi în umăr, în spate, după care

lovi covorul de lângă capetele noastre. Cineva dădea cu o bâtă în mine. M-am rostogolit de pe omul slab, oprindu-mă în picioarele celui care mânuia bâta. Am încercat să le apuc, dar mi-au scăpat și am simțit o fustă. Surprins, am tras mâna înapoi, însă o altă lovitură laterală mi-a amintit că nu era momentul să fiu galant. Am strâns pumnul și am lovit prin fusta care mi s-a înfășurat pe mână. I-am simțit carnea și proprietarul s-a dat înapoi înainte să lovesc din nou.

Împleticindu-mă în mâini și genunchi am dat cu capul de ceva lemnos - o ușă. Cu mâna pe clanță, m-am ridicat. Undeva aproape, în întuneric, bastonul șuieră din nou. Am deschis ușa și am intrat în cameră, practic fără să fac niciun zgomot închizând ușa în urma mea.

În spatele meu, în cameră, o voce zise încet, dar foarte convingător:

— Ieși afară sau te împușc.

Era vocea speriată a servitoarei blonde de mai înainte. M-am întors, aplecându-mă cât mai jos pentru eventualitatea în care ar fi tras. Lumina răsăritului pătrundea în cameră dându-mi posibilitatea să văd în pat o umbră ce ținea în mâna întinsă ceva mic, închis la culoare.

— Sunt eu, am spus în șoaptă.

— Ah, dumneata erai! îmi răspunse, fără să lase jos arma.

— Ești și tu amestecată în afacerea asta? am întrebat eu riscând un pas spre pat.

— Fac ce mi se spune, și-mi țin gura închisă, dar pentru banii pe care-i primesc nu mă bag în complicații fizice.

— Bravo, am spus eu apropiindu-mă cu pași mai rapizi de pat. Pot să ies pe fereastra asta dacă leg cap la cap câteva cearceafuri?

— Nu știu… Ah, stai!

Apucasem pistolul (un .32 automatic) cu mâna dreaptă, iar cu cealaltă îi strângeam încheietura mâinii.

— Dă-i drumul, i-am ordonat și i-a dat.

Am păşit înapoi şi am ridicat pumnalul căruia îi dădusem drumul lângă pat. M-am apropiat tiptil de uşă şi am ascultat. Nu se auzea nimic.

Am deschis uşa, dar nu se vedea nimic în întunericul coridorului. Uşa mulatrei era deschisă aşa cum o lăsasem. Arătarea cu care mă luptasem nu mai era acolo. Am intrat şi am aprins lumina. Minnie Hershey era în pat ca înainte şi dormea adânc. Am băgat pistolul în buzunar, am dat la o parte cuverturile şi am luat-o pe Minnie în braţe, ducând-o în camera blondei.

— Vezi dacă poţi să o trezeşti, i-am spus eu, descărcând-o pe mulatră în pat lângă ea.

— Stai liniştit, o să-şi revină. Toţi fac la fel.

— Serios? am spus eu şi am ieşit coborând la etajul cinci, spre camera Gabriellei.

Încăperea era goală, iar pardesiul şi pălăria lui Collinsson dispăruseră. La fel dispăruseră hainele pe care ea le luase în baie şi cămaşa de noapte pătată de sânge. I-am înjurat pe amândoi în gând, cu imparţialitate, dar concentrându-mă mai mult pe Collinsson.

Am luat-o la fugă în jos pe scări simţindu-mă la fel de violent pe cât probabil că arătam, bătut, răvăşit şi zgâriat, cu un pumnal însângerat într-o mână şi cu pistolul în cealaltă.

La primele patru etaje nu am auzit nimic, dar când am ajuns la etajul doi, mici bubuituri se auzeau de jos. În timp ce continuam să cobor mi-am dat seama că cineva bătea la uşa de la intrare.

Speram că acel cineva să fie în uniformă. Ajuns la uşă am deschis-o. Am dat de Eric Collinsson care avea în ochi o privire disperată şi faţa albă îngrozită.

— Unde-i Gaby? zise el dintr-o suflare.

— Luate-ar naiba! i-am spus şi l-am lovit în faţă cu pistolul.

A căzut înainte oprindu-se cu mâinile în peretele vestibulului, a stat aşa o clipă şi s-a ridicat din nou.

Sângele îi curgea dintr-un colț al gurii.

— Unde-i Gaby? întrebă din nou cu încăpățânare.

— Unde ai lăsat-o?

— Aici. O luasem cu mine. A fost de acord. M-a trimis mai întâi în stradă să văd dacă trece cineva. Pe urmă ușa s-a încuiat.

— Ești deștept ca noaptea, l-am apostrofat eu. Te-a păcălit încercând să te salveze de blestemul ăla nenorocit. De ce dracu' n-ai făcut ce ți-am spus? Haide acum, trebuie să o găsim.

Nu era nici în hol nici în anticameră. Am lăsat luminile aprinse și am luat-o pe coridorul principal. O arătare mică în pijama albă ieși de după o ușă și mi se încolăci la picioare, neagresiv. Spunea ceva de neînțeles și mi-am dat seama că era puștiul Manual. Lacrimile îi brăzdau fața cuprinsă de panică, dar din cauza plânsului nu prea se înțelege ce spunea.

— Ia-o încet, fiule, i-am spus, nu pricep nimic.

— Să nu-l lași s-o omoare… am reușit eu să deslușesc.

— Cine să omoare pe cine? Ia-o încet.

Nu a făcut-o, dar am deslușit cuvintele „mamă" și „tată".

— Tatăl tău încearcă s-o omoare pe maică-ta? am întrebat, asta părând cea mai probabilă combinație.

Capul lui făcu o mișcare de aprobare.

— Unde? am întrebat eu.

Flutură mâna spre ușa de fier din față. Am pornit într-acolo dar m-am oprit.

— Ascultă, băiete, vreau s-o ajut pe mama ta, dar trebuie să știu mai întâi unde e domnișoara Leggett. Știi unde e?

— Înăuntru, cu ei, țipă el, dar grăbiți-vă, grăbiți-vă!

— Bine. Haide, Collinsson.

Am luat-o la fugă spre ușa de fier care era închisă, dar neîncuiată. Am trântit-o de perete. Altarul alb de cristal și argint strălucea într-o imensă rază albăstruie care venea dintr-un colț al acoperișului. De o parte a altarului se afla Gabrielle, care se închina cu fața spre raza de lumină.

Aaronia Haldorn zăcea pe scara altarului în locul unde mai devreme se aflase doctorul Riese. Avea o rană închisă la culoare pe frunte. Picioarele și mâinile erau legate cu niște fâșii late. Majoritatea hainelor îi fuseseră smulse. Joseph, învești mântat în alb, stătea în fața altarului și a soției sale. Ridicase brațele desfăcute și, cu capul dat pe spate, privea cerul. În mâna dreaptă ținea un cuțit obișnuit cu mâner de os și lamă lungă curbată. Vorbea spre cer, dar fiind cu spatele spre noi nu-i puteam distinge cuvintele. Începu să-și lase brațele în jos și să se aplece peste soție. Eram încă la zece metri de el când am strigat:

— Joseph!

Se îndreptă de spate și, întorcându-se, am văzut cuțitul strălucitor, curat încă.

— Cine îl cheamă pe Joseph, un nume care nu mai există? întrebă el și aș fi un mincinos dacă n-aș recunoaște că, stând în apropierea lui - căci mă apropiasem la trei metri de el, cu Collinsson lângă mine - privindu-l și ascultându-l, nu începusem să simt că nimic îngrozitor nu era pe cale să se întâmple.

— Joseph nu mai există, continuă el fără să aștepte să-i răspund. Trebuie să știi, cum în curând va ști toată lumea, că cel care se numea Joseph era de fapt Dumnezeu însuși. Acum. Că ați aflat, puteți pleca.

Ar fi trebuit să zic „La naiba” și să sar pe el. Cu oricine altcineva așa aș fi făcut. Cu el nu.

— Trebuie să le iau pe domnișoara Leggett și pe doamna Haldorn cu mine, am spus eu nehotărât, aproape scuzându-mă.

Se ridică și mai mult și fața lui cu barbă albă era severă.

— Pleacă, porunci el, pleacă de lângă mine înainte ca ignoranța ta să provoace distrugerea.

Aaronia Haldorn îmi vorbi de unde era legată pe trepte:

— Trage, trage acum… repede, trage.

— Nu-mi pasă cum te cheamă, i-am zis eu omului. Facem așa cum am zis. Lasă cuțitul jos.

— Blasfemie, tună el, făcând un pas spre mine. Acum vei muri.

Ar fi fost comic, dar nu era.

— Stai! am țipat eu.

Nu s-a oprit, mi s-a făcut frică și am tras. Glonțul l-a nimerit în obraz și am văzut gaura pe care o făcuse. Niciun mușchi de pe față nu i se mișcă. Nici măcar nu clipi. Continuă să vină cu pași apăsați și fără grabă către mine.

Am descărcat celelalte șase gloanțe ale revolverului în fața și corpul lui și le-am văzut penetrându-l, dar el continuă să se apropie fără să pară că-i pasă.

Ochii și fața lui erau severe, dar nu furioase. Când a ajuns suficient de aproape de mine, a ridicat cuțitul deasupra capului. Nu era o manieră de a ataca cu cuțitul, dar de fapt nu era un atac, ci o pedeapsă, și aparent nu-mi lua în seamă împotrivirea, ca atunci când pedepsești un copil neascultător. Eu însă mă luptam și cu o mână îl țineam de încheietura cu cuțitul, iar cu cealaltă încercam să-i duc pumnalul la gât. Am reușit și i l-am înfipt până la plăsele. Asta a fost de-ajuns.

Nu mi-am dat seama că închisesem ochii până când i-am deschis din nou. Primul pe care l-am văzut a fost Eric Collinsson îngenuncheat lângă Gabrielle, încercând să-i întoarcă fața din raza de lumină și trăgând-o să se ridice. Pe urmă am văzut-o pe Aaronia Haldorn, aparent inconștientă pe treptele altarului, în timp ce băiețelul Manual plângea deasupra ei, zgâlțâind-o cu mânuțele sale nervoase. Între picioarele mele desfăcute, Joseph zăcea mort, cu pumnalul înfipt în gât.

Slavă Domnului că nu era într-adevăr Dumnezeu, mi-am spus eu. Un cap ciocolatiu trecu pe lângă mine și Minnie Hershey, ajungând lângă Gabrielle, i se aruncă la picioare strigând:

— O, domnișoara Gabrielle, credeam că diavolul a înviat și că v-a urmărit din nou.

M-am dus către mulatră și am ridicat-o de umăr

întrebând-o:

— Cum ar fost posibil? Nu l-ai omorât de-a binelea?

— Ba da, domnule, dar…

— Dar credeai că se întoarce sub o altă formă?

— D-da, domnule. Credeam că e…

Se opri și strânse din buze.

— Eu?

Dădu aprobativ din cap, fără să mă privească.

12

Owen Fitzstephan și cu mine luam din nou cina la doamna Schindler în seara aceea, cu toate că eu mai mult vorbeam decât mâncam. Curiozitatea lui mă bombarda cu întrebări și de fiecare dată când încercam să înghit avea de clarificat ceva.

— Puteai să mă iei și pe mine, zise el înainte să soseacă supa. Îi cunoșteam pe Haldorni și îi întâlnisem o dată sau de două ori la familia Leggett. Puteai să folosești asta ca pretext și să mă introduci și pe mine în afacere, ca să-mi pot da astfel seama exact ce s-a întâmplat și de ce. Așa depind de ce-mi spui tu sau de ce-și imaginează ziarele că cititorii vor să afle.

— Am avut destule probleme chiar și cu un singur tip pe care l-am „introdus” în afacere. Mă refer la Eric Collinsson.

— Indiferent ce probleme ai avut cu el, e doar vina ta fiindcă ai ales greșit asistentul, când aveai unul mult mai bun la îndemână. Oricum, băiete, te ascult. Spune-mi întreaga poveste și pe urmă îți zic unde ai greșit.

— Sigur, l-am aprobat eu, evident că o să poți. Ei bine, soții Haldorn erau la origine actori. Tot ce-am să-ți spun am aflat de la ea, așa că rămân în suspans o mulțime de întrebări. Fink n-a vorbit deloc, iar cameristele, băieții filipinezi, bucătarul și ceilalți nu știu nimic care ar fi de folos. Niciunul din ei nu a avut acces la informații privind marea escrocherie. Ca actori, Aaronia Haldorn zice că ea și Joseph erau destul de buni, dar nu atât cât ar fi vrut. Cu un an în urmă a întâlnit o veche cunoștință dintr-o trupă de pe vremuri, care schimbase scena cu amvonul și, de la o

rablă, trecuse la o limuzină Packard. Asta i-a dat de gândit și tot așa pe aceeași idee i-au venit în minte Aimée, Buchman, Jeddu și nu mai știu ce alte somități asemănătoare, în final, a ajuns să-și spună, de ce nu și noi? Ei sau mai degrabă ea - căci Joseph juca la pitici - a înființat un cult care se pretindea reîncarnarea unei biserici vechi galeze, ce data de pe vremea regelui Arthur sau ceva de genul ăsta.

— Da, spuse Fitzstephan, de pe vremea lui Arthur Machen. Dar continuă, te rog.

— Au adus cultul în California pentru că toată lumea face așa și au ales San Francisco unde era mai puțină concurență decât la Los Angeles. Împreună cu ei l-au adus pe un tip scund numit Tom Fink, care se ocupase cândva de partea mecanică a celor mai cunoscute numere de magie sau iluzionism, și pe matahala de nevastă-sa. Nu vroiau o gașcă numeroasă de adepți; aceștia trebuiau să fie puțini, dar înstăriți. Afacerea a pornit greoi, până au dat de doamna Rodman, care s-a lăsat prinsă din plin. Au profitat de ea instalându-se într-o clădire cu apartamente și au convins-o să plătească și transformările. Fink, mecanicul de scenă, era însărcinat cu modificările și a făcut o treabă bună. Nu aveau nevoie de bucătăriile anexate fiecărui apartament și Fink a știut să le transforme în camere secrete. Știa de asemenea cum să adapteze țevile de gaz și de apă cât și partea electrică la scamatoriile necesare. Nu pot să-ți dau datele mecanice acum. Va trebui mai întâi să demontăm totul. O să fie interesant. Am văzut o parte din trucuri, cum ar fi o stafie făcută dintr-un aranjament de lumini ce se reflectau pe vaporii care ieșeau dintr-o țeavă de sub pat. Partea de vapori neluminată era invizibilă în întuneric, dar dădea senzația conturului unui om care tremura și se zvârcolea, însă dacă încercai să-l atingi nu simțeai decât umezeala. Ai cuvântul meu, e un truc formidabil, în special după ce inspirai gazele pe care le pompau în cameră înainte să dea drumul la fantomă.

Mi-am dres glasul și am continuat:

— N-am idee dacă foloseau cloroform sau altceva. Mirosul era plăcut deghizat cu un parfum de flori. Fantoma asta, m-am bătut cu ea de-adevăratelea și chiar am crezut că o făcusem să sângereze, fără să-mi dau seama că mă tăiasem la mână spărgând o fereastră. Cele câteva minute mi-au părut o veșnicie. Până în final, când Haldorn a înnebunit, nu era nimic crud în ceea ce făceau. Serviciile publice erau cât se poate de restrânse cu putință. Hocus-pocusul îl făceau în particular, în dormitorul victimei. Mai întâi intra gazul parfumat. Fantoma de aburi se repezea pe urmă nebunește și o voce care venea din aceeași țeavă sau de altundeva îi dădea respectivului ordine sau orice altceva trebuia. Gazul împiedica victima să vadă clar și o slăbea fizic și volitiv, așa că ajungea să facă ce i se spunea. Șmecheria era destul de bună și îmi imaginez că au făcut o groază de bani așa. Întâmplându-se în camera victimelor când acestea erau singure, viziunile erau foarte autoritare și soții Haldorn accentuau asta prin atitudinea lor. Discuțiile despre viziunile respective nu erau complet interzise, dar erau descurajate. Se presupunea că aceste întâlniri cu fantoma erau ceva strict confidențial între victimă și Dumnezeul ei, așa că nu trebuiau să fie profanate în public. Să-i vorbești despre ele lui Joseph fără un motiv special era considerat de prost gust. Vezi ce drăguț mergea treaba? Soții Haldorn nu păreau să fie interesați de ședințele cu fantoma, și deci erau indiferenți, chipurile, dacă victima urma sau nu ordinele date. Totul se petrecea strict între victimă și Dumnezeul ei.

— Foarte frumos, spuse Fitzstephan surâzând încântat. O netă răsturnare a cultului tradițional în ceea ce privește confesiunea, mărturia publică sau celelalte forme de popularizare a misterelor. Continuă.

Eu tocmai încercam să mănânc și atunci spuse:

— Care erau membrii sau clienții? Ce părere au acum despre cult? Ai vorbit cu câțiva dintre ei, nu-i așa?

— Da, am spus eu, însă ce poți să faci cu astfel de oameni? Jumătate dintre ei simt dispuși în continuare să i se alăture Aaroniei Haldorn. I-am arătat doamnei Rodman țevile din care ieșeau fantomele. Când am insistat, ea s-a oferit să ne ducă la biserică și să ne arate că acolo obiectele de cult, inclusiv crucifixul, erau făcute din materiale mai solide și mai pământești decât aburii. M-a întrebat pe urmă dacă suntem dispuși să-l arestăm pe episcop pornind de la dovada lipsei de carne și de sânge divin din sfintele moaște. Am avut impresia că O'Gar, care e un catolic convins, era gata-gata s-o plesnească.

— Familia Colemans nu era acolo, nu-i așa? Rolf Colemans?

— Nu.

— Păcat. Trebuie să dau de Ralph și să-l iau la întrebări. Acum se ascunde cu siguranță, dar merită a fi găsit. A avut întotdeauna motivele cele mai consistente, logice și credibile ca să facă lucrurile cele mai idioate. Se ocupă - ca și cum asta ar explica ceva - cu publicitatea.

Fitzstephan se încruntă descoperind că mâncam din nou și spuse nerăbdător:

— Vorbește, fiule, vorbește.

— L-ai întâlnit pe Haldorn, am spus eu. Ce crezi despre el?

— Cred că l-am văzut de două ori. Era fără îndoială impresionant.

— Era, într-adevăr, am aprobat eu. Avea ce-i trebuia. I-ai vorbit vreodată?

— Nu, cu excepția câtorva amabilități de genul: Sunt bucuros să vă văd ș.a.m.d.

— Ei bine, când te privea și îți vorbea simțeai ceva înăuntru? Nu sunt cel mai mare fraier din lume, sper, dar m-a dus. Spre sfârșit chiar ajunsesem să cred că e Dumnezeu. Era destul de tânăr, probabil până în patruzeci de ani și își distrusese pigmentul din păr și din barbă ca să îi dea o înfățișare de Taica Joseph. Soția lui mi-a spus că-l

hipnotiza înainte să apară în public, lucru fără de care nu avea același efect. Mai târziu reușea să se hipnotizeze singur, fără ajutor, iar la sfârșit devenise la el o stare permanentă. Ea n-a știut că soțul ei se îndrăgostise de Gabrielle, până ce fata a venit să locuiască la Templu. Până atunci crezuse că Gabrielle era pentru el, ca și pentru ea, doar o altă clientă, care din cauza problemelor recente spera să fie ușor de manevrat. Joseph se îndrăgostise însă și o dorea. Nu știu ce-i făcea, dar îmi imaginez că utiliza scamatoria ca să-i alunge frica cu privire la blestemul Dain. Oricum doctorul Riese în final a descoperit că totul mergea rău în privința ei.

Am luat o îmbucătură și am continuat:

— Ieri dimineața mi-a spus că se întoarce să o vadă seara și s-a întors, dar nu a văzut-o - și nici eu nu l-am văzut, cel puțin nu atunci. S-a dus mai întâi la Joseph și l-a auzit dându-i instrucțiuni lui Fink. Asta putea fi în regulă, dar nu a fost, căci Riese a făcut prostia să-i spună lui Joseph că-l auzise, iar acesta l-a luat prizonier. Pe Minnie au scos-o din joc de la început. Era mulatră, deci susceptibilă la genul ăsta de joc și îi era devotată Gabriellei Leggett. Au speriat-o cu halucinații și voci până ce sărmana fată a amețit. Atunci s-au decis s-o determine pe ea să-l omoare pe Riese, pe care l-au târât pe altar. Pe fată au convins-o că el era Satana - vorbesc serios, chiar au făcut asta - și că venise din iad să o împiedice pe Gabrielle să devină înger. Minnie era coaptă bine sărmana și când spiritul i-a spus că fusese aleasă să-și salveze stăpâna cu arma pe care o va găsi pe masă, a urmat întocmai instrucțiunile. S-a ridicat din pat, a luat pumnalul și s-a dus la altar, unde l-a omorât pe Riese. Ca să fie liniștiți, mi-au pompat niște gaz în cameră și m-au adormit în timp ce Minnie făcea treaba. Din cauză că adormisem foarte incomod pe scaun, departe de țeava de gaz de sub pat, m-am trezit înainte de sfârșitul nopții. În momentul ăla, Aaronia Haldom făcuse deja câteva descoperiri. Mai întâi

că interesul soțului pentru fată nu era exclusiv financiar, iar în al doilea rând realizase că-și pierduse mințile, devenind un maniac periculos. Umblând hipnotizat tot timpul, cu creierul lui care nu era cine știe ce bază de plecare, după spusele ei, rotițele i s-au stricat complet. Succesul pe care-l avea cu parfumul i s-a urcat la cap. Credea că poate să facă orice și să scape. Visa că întreaga lume o să-și dea seama de originea lui divină și nu vedea de ce întreaga umanitate ar fi mai greu de prostit decât gașca lui de nătărăi. Aaronia credea că toată nebunia pleca de aici. Eu însă nu. Cred că-și dădea destul de bine seama că nu era divin, chiar dacă reușea să-i păcălească pe alții. Detaliile nu contează prea mult, ideea e că înnebunise și credea că are puteri nelimitate.

Am mai făcut o pauză înainte de a continua:

— Aaronia Haldorn zice că nu a știut nimic de uciderea lui Riese, decât după ce a fost comisă. Joseph, folosind halucinațiile, a trimis-o jos pe Gabrielle să vadă cadavrul pe treptele altarului. Asta se potrivea cu schema lui potrivit căreia el, datorită divinității, o proteja de blestemul Dain. Aparent urma să vină și el la altar și să joace un alt act, dar Collinsson și cu mine l-am întrerupt. Joseph și Gabrielle ne-au auzit vorbind la ușă așa că el s-a retras iar fata a venit să ne întâmpine. Planul lui Joseph funcționase până aici. Fata era convinsă că blestemul provocase moartea lui Riese, așa că ne-a spus că ea l-a omorât și că trebuie să fie spânzurată pentru asta. Imediat ce am văzut cadavrul lui Riese mi-am dat seama că nu ea îl omorâse. Zăcea într-o poziție foarte ordonată și era clar că fusese drogat înainte de a fi omorât. Pe urmă, ușa care ducea la altar credeam că trebuie să fie încuiată, însă nu era, iar ea nu știa nimic de cheie. Exista o șansă ca ea să fi participat la crimă, dar în niciun caz sigură așa cum susținea. Locul era științific echipat pentru spionaj, așa că soții Haldorn i-au auzit mărturisirea și Aaronia a început să confecționeze dovezile potrivite. A urcat în camera Gabriellei și i-a luat

capotul, după care a luat pumnalul însângerat pe care îl scăpasem lângă cadavru după ce îl luasem de la fată, l-a înfășurat în capot și l-a aruncat într-un colț unde poliția avea să-l găsească cu ușurință. În același timp, Joseph avea și alte preocupări. Nu voia, precum nevastă-sa, ca Gabrielle să intre la închisoare pentru omucidere, căci o dorea. Dorea ca vinovăția și responsabilitatea ei să o lege de el, nimic altceva. Mută deci, rămășițele lui Riese într-una din camerele secrete și-l pune pe Fink să curețe mizeria. Îl auzise pe Collinsson încercând să mă convingă să mușamalizez afacerea, așa că știa că putea conta pe băiat, care rămânea singurul martor rămas dacă avea grijă de mine. Bagă-te într-o groapă și o să vezi că, până la urmă, vine momentul să ieși de-acolo. Pentru nebunul ăsta de Joseph, „să aibă grijă de mine” nu însemna decât o altă crimă. El și cu nevastă-sa - deși nu știu dacă poate, fi dovedit - au început să acționeze din nou cu fantoma asupra lui Minnie. Îl omorâse deja pe Riese destul de docilă, de ce nu și pe mine? Vezi? Handicapul lor era că nu prevăzuseră să fi avut nevoie de atâtea crime deodată. Spre exemplu, în afară de pistolul meu și de cel al unei cameriste, de care habar nu aveau, nu exista nicio altă armă de foc. Pe urmă, mai trebuiau să țină cont și de clienții care dormeau iar doamnei Rodman i-ar fi displăcut probabil să fie trezită de zgomotele mentorilor ei spirituali tăbărând asupra unui detectiv violent. Oricum, ideea era să o facă pe Minnie să mă înjunghie cât mai puțin zgomotos. Găsiseră din nou pumnalul în vestiar unde îl pusese Aaronia și Joseph a început s-o bănuiască pe nevastă-sa de joc dublu. Când a prins-o băgând în camera lui Minnie atât de multe gaze încât aceasta nu ar mai fi fost în stare de nimic, a avut certitudinea trădării și, fiind băgat acum până la gât în treaba, asta a hotărât să o omoare.

— Pe nevastă-sa? întrebă Fitzstephan.

— Da, însă ce importanță are asta? Putea fi oricine

altcineva din punctul de vedere al logicii. Sper că nu o să-ți bagi prostia asta în cap, pentru că știi foarte bine că nu s-a întâmplat.

— Atunci, zise el nemulțumit, ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu știu și cred că nimeni nu știe. Eu îți povestesc ce am văzut și ce se potrivește din cele povestite de Aaronia Haldorn. Pentru ca lucrurile să se lege, trebuie să fi fost cam așa cum i-am zis. Dacă vrei să crezi bine, dacă nu, nu. Eu nu cred. Mai degrabă aș crede că am văzut lucruri care nu erau acolo.

— Nu acum, mă rugă el. După ce termini de povestit, n-ai decât să încurci și să aburești totul cu bănuielile tale dacă vrei. Mai întâi însă zi-mi până la capăt, ca să am originalul înainte să începi să improvizezi.

— Vrei să spui că accepți ce ți-am zis până aici? l-am întrebat eu.

Aprobă surâzând și spuse că-i și place.

— Ce minte copilărească ai, i-am spus eu; hai să-ți spun povestea cu Scutita Roșie, care a plecat..

— Și asta mi-a plăcut întotdeauna, dar mai întâi vreau să aflu ce a făcut Joseph, care se decisese să-și ucidă nevasta.

— Bine. Nu mai e mult. În timp ce o prelucrau pe Minnie, am intrat în camera ei cu gândul s-o trezesc să mă ajute chemând ajutoare. Înainte să apuc să fac ceva, avem eu însumi nevoie să fiu trezit. Am tras câteva respirații din gaz, după care Fink a pus fantoma pe mine, iar între timp Joseph o ducea jos pe nevastă-sa. Probabil că avea o încredere nemărginită în propria-i divinitate, sau înnebunise de-a binelea, dacă i-a dat prin cap s-o ducă jos și s-o lege de altar înainte să-i facă felul. Ori poate, pur și simplu îi plăceau scenariile sângeroase. Oricum a dus-o jos în timp ce eu eram încă în camera lui Minnie, luptându-mă cu fantoma care m-a făcut să transpir cerneală. Când am ieșit din nou pe hol, soții Fink au sărit pe mine. Știu că erau ei, chiar dacă era prea întuneric ca să îi văd. M-am descotorosit de ei, am făcut rost de un pistol și am coborât

scările. Collinsson și Gabrielle nu mai erau unde îi lăsasem; pe Collinsson l-am găsit încuiat pe afară. Copilul soților Haldorn, un puști de vreo treisprezece ani, a venit cu vestea că tata e pe cale s-o omoare pe mama, iar Gabrielle era cu ei. L-am omorât pe Haldorn, dar era cât pe ce să nu fiu în stare. Am tras în el șapte gloanțe de calibrul 32, care în general nu fac mari ravagii, ce-i drept, dar i-au intrat de aproape în față și în cap și nu părea să îi pese deloc. Atât de puternic era efectul hipnozei. În sfârșit, l-am răpus înjunghiindu-l în gât.

M-am oprit și Fitzstephan a întrebat:

— Ei bine?

— Ei bine ce?

— Ce s-a întâmplat după asta?

— Nimic, am spus eu. Așa e povestea, te-am avertizat că nu are sens deloc.

— Dar Gabrielle ce făcea acolo?

— Stătea îngenuncheată lângă altar și privea frumoasa rază de lumină a reflectorului.

— Dar de ce era acolo? Pentru ce motiv? Fusese chemată din nou? Sau era acolo din proprie inițiativă? Ce vroia să facă acolo?

— Nu știu și nici ea nu știe. Am întrebat-o. Nu știe nici măcar că era acolo.

— Dar oricum, nu puteai afla ceva de la ceilalți?

— Ba da, am spus eu. De la Aaronia Haldorn cum ți-am spus la început. Ea și soțul ei conduceau o sectă, el a înnebunit și a început să omoare oameni, iar ea ce putea să facă? Fink nu vorbește. El era mecanic și a instalat utilajele pentru soții Haldorn, făcându-le să funcționeze, în schimb habar nu are ce s-a întâmplat noaptea trecută. A auzit o groază de zgomote, dar nu era treaba lui să-și bage nasul. Doar când a venit poliția și l-a luat la rost zice că și-a dat seama că ceva nu e în regulă. Ceilalți angajați probabil nu știu nimic, cu toate că pariez că ar putea ghici. Manual, băiețelul, e prea speriat ca să vorbească, iar când

o să-i treacă nu își va mai aminti nimic. Iată cum stau lucrurile: dacă Joseph a înnebunit și a comis niște crime de capul lui, ceilalți sunt curați, chiar dacă fără să-și dea seama l-au ajutat într-un fel sau altul. În cel mai rău caz, unul din ei ar putea primi o condamnare ușoară pentru participarea la escrocheria cu secta. Dacă însă vreunul din ei recunoaște că știe mai mult, atunci va fi luat drept complice la crimă. Probabil că nimeni nu o s-o facă.

— Înțeleg, zise rar Fitzstephan. Joseph e mort și deci el a făcut totul. Tu cum te împaci cu chestia asta?

— Ancheta mea s-a terminat, așa mi-a spus Madison Andrews acum câteva ore.

— Da, însă cum văd că nu ești mulțumit din cauză că nu ai descoperit tot adevărul, mă gândeam că…

— Nu, nu e vorba de mine, am spus eu. Sunt încă o mulțime de lucruri pe care aș vrea să le știu, dar am fost angajat de data asta de Andrews să am grijă de fată cât este la Templu. Acum nu mai e acolo, iar Andrews nu crede că mai e nimic de aflat în legătură cu cele întâmplate. În ceea ce privește siguranța ei cred că soțul ar trebui să fie în măsură să o supravegheze.

— Cine?

— Soțul.

Fitzstephan trânti paharul pe masă așa că berea dădu pe afară.

— Asta-i bună, spuse el acuzându-mă. Nu mi-ai spus nimic despre asta. De fapt, Dumnezeu știe câte lucruri nu mi-ai spus.

— Collinsson a profitat de confuzie ca s-o ducă la Reno, unde nu trebuie să aștepți trei zile precum în California ca să te căsătorești. Nu știam nimic până ce Andrews nu m-a luat la rost. Nu prea era de acord și așa a încetat relația noastră de colaborare.

— Nu știam că se opunea căsătoriei cu Collinsson.

— Eu nu pot să spun asta, dar în orice caz nu credea că e momentul și felul potrivit.

— Da, pot să înțeleg, spuse el în timp ce ne ridicam de la masă.

— Andrews ar dori ca lucrurile să se întâmple așa cum vrea el.

Partea a treia
Quesada

13

Eric Collinsson mi-a telegrafiat de la Quesada:

VENIȚI IMEDIAT STOP AM NEVOIE DE DVS STOP ÎNCURCĂTURI PERICOL STOP NE ÎNTÂLNIM LA SUNSET HOTEL STOP NU SPUNEȚI NIMĂNUI STOP GABRIELLE NU TREBUIE SĂ ȘTIE STOP GRĂBIȚI-VĂ.
ERIK CARTER

Telegrama a ajuns la agenție vineri dimineață. Nu eram la San Francisco în dimineața aceea. Eram la Martinez, tratând cu soția divorțată a lui Phil Leach care își dădea o sumedenie de nume. Phil răspândise cecuri false în tot nord-vestul țării și era important să-l găsim. Fosta lui soție, o blondă simpatică, era telefonistă și avea o fotografie recentă a lui Phil pe care vroia să o vândă.

— Nu a avut niciodată suficientă încredere în mine ca să-mi lase din cecurile false, se plânse ea. A trebuit să trăiesc pe propriile-mi picioare, așa că de ce să nu mă aleg cu ceva de pe urma lui, acum când sunt sigură că vreo vampă se alege cu foloasele. Cât îmi dați pentru ea?

Exagerase desigur importanța fotografiei pentru noi, dar la sfârșit am ajuns la un acord cu ea. Era după ora șase când m-am întors în oraș și deci prea târziu ca să iau trenul spre Quesada în acea noapte. Mi-am făcut bagajul, am scos mașina din garaj și am luat-o la drum. Quesada era un orășel cu un singur hotel, pe partea stâncoasă a unui munte ce coboară în Oceanul Pacific, la 80 de mile de San Francisco.

Plaja de la Quesada era abruptă și plină de stânci, așa că vara nu făceau prea mulți bani cu turismul. Odată, fusese un port de trafic, dar acum afacerile muriseră. Traficanții își dăduseră seama că e mai puțin riscant și mai avantajos să transporte băuturi autohtone decât importate. Quesada revenise la starea de somnolență anterioară.

Am ajuns acolo după ora 11, mi-am lăsat mașina într-un garaj și am traversat strada spre clădirea joasă și galbenă a hotelului Sunset. Portarul de noapte, care era singur în hol, era un tip mic și efeminat, trecut de șaizeci de ani, care s-a străduit foarte mult să-mi arate că are unghiile roșii și lucioase. Când mi-a citit numele în registru mi-a dat un plic sigilat care mi-era adresat cu caligrafia lui Eric Collinsson. L-am deschis și l-am citit:

„Nu plecați din hotel până nu ne întâlnim. E.C.”

— De cât timp e mesajul aici? am întrebat eu.

— Cam de la opt. Domnul Carter v-a așteptat mai mult de o oră, până a ajuns aici ultimul autobuz de la gară.

— Nu locuiește aici?

— O, nu. El și mireasa lui sunt la vila Tooker, jos în golf.

Collinsson nu era genul de persoană căruia să-i iau în serios instrucțiunile.

— Cum ajung acolo? am întrebat eu.

— E imposibil pe întuneric, mă asigură portarul, doar dacă o luați pe drumul de la est și nici atunci dacă nu cunoașteți zona.

— Serios? Și ziua cum se ajunge?

— O luați pe strada asta până la capăt, la bifurcație o țineți spre ocean și o luați pe faleza stâncoasă. E mai degrabă o potecă decât un drum, iar până la casă sunt cam trei mile. E o vilă maro pe o colină, ușor de văzut ziua dacă-ți amintești să o ții spre dreapta pe lângă ocean în jos. Nimeni pe lume însă n-ar putea s-o găsească…

— Mersi, i-am spus, nevrând să aud din nou toată povestea.

M-a condus în cameră, mi-a promis că mă trezește la ora

cinci și la miezul nopții adormisem deja.

Dimineața când m-am dat jos din pat și i-am spus portarului la telefon „Bine, mulțumesc” timpul era urât, cețos și rece și nu se îmbunătățise după ce m-am îmbrăcat și am coborât pe scări.

Portarul mi-a spus că în Quesada nu există nicio șansă să mănânc undeva înainte de orele șapte.

Am ieșit din hotel și am luat-o pe strada care devenise noroioasă până la intersecție, unde am făcut la dreapta spre ocean. Ramificația indicată nu fusese niciodată un drum adevărat, iar acum devenise o potecă stâncoasă care șerpuia pe țărm deasupra apei, devenind din ce în ce mai abruptă. Deasupra și în spatele potecii, coasta se înălța până la douăzeci-douăzeci și cinci de metri. Vântul care bătea cam dinspre China împingea ceața pe coastă, iar mai jos oceanul izbea cu furie la baza falezei.

Dând colțul într-unul din locurile cele mai abrupte, m-am oprit văzând o gaură lângă potecă. Avea diametrul cam de cincisprezece centimetri, iar pământul din apropiere era proaspăt dislocat. Nu era prea interesant de privit, dar spunea destule chiar și unuia de la oraș ca mine: aici, un tufiș fusese smuls nu demult. Tufișul nu se vedea în preajmă. Mi-am aruncat țigara și m-am aplecat în patru labe peste faleză privind în jos. Tufișul era căzut la vreo șase metri mai jos, într-un pom chircit care creștea aproape paralel cu cornișa. Următorul obiect care mi-a atras atenția a fost o pălărie maro între două stânci ascuțite, cam la jumătatea distanței care mă despărțea de apă.

Am privit în josul stâncilor și am văzut picioarele. Erau picioarele unui bărbat cu pantofi negri și pantaloni închiși la culoare. Erau trântite lateral și desfăcute spre stânga unei roci ce ieșea din apă. De la genunchi, picioarele dispăreau sub suprafața apei. Asta era tot ce puteam vedea din poziția în care mă aflam.

Am coborât faleza, dar nu până jos, căci devenea prea

abrupt pentru un grăsan de vârstă mijlocie. Cu câteva sute de metri în urmă poteca traversa un șanț ce tăia în diagonală faleza de sus până jos. M-am întors acolo și, împleticindu-mă, alunecând, transpirând și înjurând, am reușit să ajung jos dintr-o bucată fără să pățesc mare lucru. Îmi zdrelisem doar degetele, îmi murdărisem hainele și îmi stricasem pantofii.

Marginea stâncii care era între coastă și ocean nu era făcută să mergi pe ea, așa că m-am târât cea mai mare parte. Când an ajuns în locul unde se găseau picioarele a trebuit să intru până la brâu în Pacific ca să ridic cadavrul trântit pe spate. L-am apucat de subsuori, mi-am încordat picioarele și l-am ridicat Era cadavrul lui Eric Collinsson. Oasele spatelui său zdrobit se vedeau prin carne și îmbrăcăminte. Partea din spate a capului era și ea zdrobită și l-am târât până în locul unde stâncile erai uscate. Buzunarele îmbibate cu apă conțineau 154 de dolari și 82 de cenți, un ceas, un cuțit, un stilou de aur și un pix. Hârtii, câteva scrisori și o agendă. Am întins toate hârtiile și le-am citi ca să-mi dau seama că nimic din ceea ce era scris nu avea de a face cu moartea lui. Nu am putut găsi nimic altceva la el sau aproape de el care să-mi spună mai mult în afară de tufișul smuls și pălăria dintre stânci. L-am lăsat acolo și m-am întors la șanț urcând din nou și întorcându-mă unde crescuse tufișul. Nu am găsit nimic semnificativ precum urme de pantofi sau ceva în genul ăsta. Poteca era din rocă tare. Am renunțat și am luat-o mai departe. Faleza începea să se depărteze de ocean iar după altă jumătate de milă s-a transformat într-o alee cu arbuști.

Nu răsărise încă soarele, pantalonii mi se lipeau neplăcut de picioare, iar din pantofii scâlciați ieșea apă. Nu luasem micul dejun și țigările mi se udaseră, iar genunchiul stâng mă durea de la impactul cu șanțul. Poteca mă purta departe de apă o vreme peste marginea unui luminiș ce lăsa oceanul în spate și am ajuns într-o

mică vale la poalele unei coline. Atunci am văzut casa pe care portarul de noapte mi-o descrisese. Avea două etaje, pereții și acoperișul erau din lemn și domina un mic golf pe care oceanul îl făcuse mușcând din coastă. Casa era cu fața la apă iar eu eram în spatele ei. Nu era nimeni în preajmă. Ferestrele de la parter erau închise cu jaluzelele lăsate, dar la etaj erau deschise. Alături, într-o parte, erau câteva anexe utilitare. Am înconjurat casa și am ajuns în față. Pe verandă erau scaune și o masă împletită. Paravanul ușii de la intrare era zăvorât pe dinăuntru. L-am zgâlțâit zgomotos preț de vreo cinci minute, dar nu a răspuns nimeni. M-am întors din nou în spate, unde era o altă ușă, la care am început să bat, dar s-a deschis singură.

Înăuntru era o bucătărie întunecată și liniște. Am deschis ușa mai larg și am ciocănit cu putere. Și mai multă liniște.

— Doamna Collinsson! am strigat eu.

N-a răspuns nimeni, așa că din bucătărie am trecut prin sufragerie, ajungând la niște scări pe care le-am urcat să mă uit prin camere. Nu era nimeni în casă.

Într-unul din dormitoare un pistol automatic de calibrul .38 era pe jos în mijlocul pardoselii. Alături de el era un cartuș gol, și un altul sub un scaun în cealaltă parte a camerei, iar în aer se simțea miros de praf de pușcă. Tavanul era găurit într-un colț, probabil de unul din gloanțe, și dedesubt căzuseră bucăți de tencuială. Cuverturile patului erau întinse și nedesfăcute. Hainele din dulap și lucrurile de pe masă și birou m-au făcut să cred că mă aflam în dormitorul lui Eric Collinsson. Alături, judecând după același gen de articole, era dormitorul Gabriellei. Nu se dormise nici în patul ei, ori cuverturile fuseseră rearanjate. În dulapul ei am găsit o rochie neagră de satin, o batistă ce fusese cândva albă și o pereche de papuci din piele întoarsă îmbibați și umezi la fel ca batista, murdară de sânge. În baia ei, în cadă, erau două prosoape, unul mic și celălalt de duș, amândouă pătate cu noroi și

sânge și încă umede. Pe toaletă era o coală de hârtie ce fusese împăturită, iar un colț mai susținea încă niște pudră albă. Am atins-o cu vârful limbii - era morfină.

M-am întors la Quesada, mi-am schimbat ciorapii și pantofii, am luat micul dejun și un pachet de țigări ușoare și l-am întrebat pe recepționer (un băiat vioi de data asta) cine răspunde de lege și ordine acolo.

— Șeful poliției e Dick Cotton, mi-a spus el, dar a plecat în oraș noaptea trecută. Ben Rolly e ajutor de șerif. Probabil o să-l găsiți în biroul lui taică-su.

— Unde-i asta?

— Ușa de lângă garaj.

L-am găsit într-o clădire de cărămidă cu un etaj, care avea scris pe ferestre: *J. King Rolly, Imobiliar, Ipotecări, Acțiuni, Asigurări, Agenție de angajări, Notariat public, Transporturi și Depozitări* și altele pe care le-am uitat. Cei doi oameni care erau înăuntru stăteau cu picioarele pe birou în spatele casei de bani.

Unul avea peste cincizeci de ani, cu părul, ochii și pielea nedefinite - un bătrânel amabil și cam dezorientat, îmbrăcat cam șleampăt. Celălalt era cu douăzeci de ani mai tânăr, dar în următorii douăzeci de ani urma să semene leit cu celălalt.

— Îl caut pe ajutorul de șerif.

— Eu, zise tânărul, dându-și jos picioarele de pe birou fără să se ridice.

În schimb trase cu piciorul un scaun de lângă zid și-mi spuse:

— Stai jos. Ăsta-i tata, și arătă cu degetul spre celălalt. Nu trebuie să te deranjeze prezența lui.

— Îl știi pe Eric Carter? am întrebat eu.

— Tipul care își face luna de miere în vila Tooker? Nu știam că-l cheamă Eric.

— Eric Carter, spuse tipul mai în vârstă, ăsta e numele pe care i-am scris factura de închiriere.

— E mort, le-am spus. A căzut de pe faleză noaptea

trecută sau azi-dimineață. Ar fi putut fi un accident.

Tatăl își privi fiul cu ochii rotunzi. Fiul mă privi pe mine cu ochii întrebători și făcu:

— Ț-ț-ț.

I-am dat o carte de vizită. A citit-o atent, a întors-o pe spate să vadă dacă mai conține ceva și i-a dat-o lui taică-su.

— Cobori să-l vezi? am sugerat eu.

— Cred că ar trebui, aprobă ajutorul de șerif ridicându-se din scaun.

Era mai solid decât crezusem (la fel ca Eric Collinsson, băiatul mort) și corpul lui avea mușchi frumos sculptați.

L-am urmat în mașina prăfuită din fața biroului. Rolly cel bătrân n-a venit cu noi.

— Ți-a spus cineva de chestia asta? întrebă ajutorul de șerif în timp ce conducea.

— L-am găsit eu. Știi cine sunt soții Carter?

— Au ceva deosebit?

— Ai auzit de cazul lui Riese, care a fost omorât în Templul de la San Francisco?

— Aha, am citit în ziare.

— Doamna Carter e Gabrielle Leggett, cea amestecată în povestea cu pricina, iar Carter era Eric Collinsson.

— Ț-ț-ț, făcu el.

— Și tatăl ei și mama ei vitregă au fost uciși cu câteva săptămâni înainte?

— Ț-ț-ț, făcu el din nou. Care-i treaba cu ei?

— Un blestem de familie.

— Ești sigur?

Nu știam cât de serios pusese întrebarea căci nu-l „citisem” încă. Oricum, clovn sau nu, era ajutor de șerif la Quesada și ăsta era domeniul lui. Vroia să afle faptele și i le-am povestit în timp ce săltăm cu mașina prin hârtoape, începând de la povestea din Paris în 1913 și terminând cu drumul de faleză din urmă cu câteva ore. Când s-au întors după ce se căsătoriseră la Reno, Collinsson a trecut să mă

vadă. Trebuiau să rămână în zonă pentru procesul găștii lui Haldom și-și dorea un loc liniștit unde să ducă fata care era încă amețită de droguri.

— Îl cunoști pe Owen Fitzstephan?

— Scriitorul care a stat aici o vreme anul trecut? Îhm.

— Ei bine, el a sugerat locul.

— Știu, mi-a zis bătrânul, dar de ce și-au dat nume false?

— Ca să scape de publicitate și într-un fel ca să scape de chestii de genul ăsta.

El se încruntă ușor și zise:

— Vrei să spui că se așteptau la așa ceva?

— E ușor să spui după ce evenimentele au avut loc, iar eu nu am crezut niciodată că am aflat adevărul despre poveștile în care ea e implicată. Și, dacă nu știi adevărul, cum poți ști la ce să te aștepți? Nu m-am gândit prea mult la ei izolați aici, indiferent dacă ea era sau nu în regulă, dar Collinsson se gândea la asta și l-am convins să-mi promită că-mi telegrafiază dacă simte ceva suspect. Ei bine, mi-a telegrafiat.

Rolly aprobă din cap de trei-patru ori și întrebă:

— Ce te face să crezi că nu a căzut accidental de pe faleză?

— M-a chemat. Ceva nu era în regulă și în afară de asta prea multe s-au întâmplat în jurul nevesti-si ca să mai cred în accidente.

— Mai e și blestemul, spuse el.

— Da, am aprobat eu studiindu-i fața nedefinită și încercând să mi-l reprezint mai bine. Necazul este că funcționează prea regulat. E primul de genul ăsta pe care-l întâlnesc.

El rămase încruntat câteva minute, după care opri mașina și spuse:

— Aici trebuie să coborâm, restul drumului nu mai e așa bun.

Nu fusese nici până acolo.

— Din când în când se întâmplă pe lume lucruri care te

fac să crezi că viața e… e greu de înțeles.

Se încruntă din nou și în timp ce o luasem la pas, găsi un cuvânt care-i plăcea.

— E insondabilă, afirmă el victorios.

L-am lăsat să-și savureze triumful lingvistic. Mergea în față pe potecă și se opri singur la tufișul smuls, un detaliu pe care nu îl menționasem. Nu am zis nimic în timp ce el a privit în jos către corpul lui Collinsson. Pe urmă a inspectat din ochi faleza și, după ce s-a învârtit zece minute pe loc, mi-a spus:

— Aici nu găsesc nimic, hai să coborâm.

Nu am luat-o înapoi către șanț, el știind un loc mai bun ceva mai departe în față. Am coborât pe acolo și am ajuns la cadavru.

Rolly îl privi, după care se uită în sus și se plânse:

— Mi-e greu să-mi dau seama cum a făcut să aterizeze aici.

— Nu a fost așa. L-am scos eu din apă, i-am spus arătându-i exact unde fusese.

— Așa e mai plauzibil, decise el.

M-am așezat pe o piatră și mi-am aprins o țigară în timp ce el se învârtea, examina, atingea și mișca pietrele, pietricelele și nisipul. N-a avut prea mult noroc.

14

Ne-am urcat din nou pe potecă și am luat-o spre casa soților Collinsson. I-am arătat lui Rolly prosoapele pătate, batista, rochia și papucii; hârtia cu morfină; pistolul de pe podeaua camerei lui Collinsson, gaura din tavan și cartușele goale.

— Cartușul de sub scaun era acolo, am spus eu, celălalt din colț era aici lângă pistol când l-am văzut mai devreme.

— Vrei să spui că a fost mișcat între timp?

— Da.

— La ce ar folosi asta cuiva? obiectă el.

— Habar n-am, dar a fost mișcat.

Își pierduse interesul și privea tavanul.

— Două cartușe goale și o singură gaură, zise el. Poate că celălalt a fost tras pe fereastră.

Se reîntoarse în camera Gabriellei Collinsson și examină rochia de catifea neagră. Avea câteva găuri în partea de jos, dar nu de glonț. Lăsă rochia și luă hârtia cu morfină de pe toaletă.

— Ce crezi că e cu asta aici? întrebă el.

— O folosește. E unul din lucrurile pe care le-a învățat de la mama ei vitregă.

— Ț-ț-ț, s-ar părea că ea e făptașa.

— Zău?

— Știi că așa e. E o narcomană, nu-i așa? Au avut probleme, el te-a chemat și…

Se întrerupse, strânse din buze și întrebă:

— Pe la ce oră crezi că a fost omorât?

— Nu știu. Poate noaptea trecută în timp ce se întorcea după ce mă așteptase.

— Ai fost în hotel noaptea trecută?

— De la 11 și ceva până la 5 azi-dimineață. Oricum aș fi putut să mă strecor afară și să comit o crimă între orele astea.

— Nu la asta mă refeream, zise el. Doar mă gândeam așa. Cum arată ca femeie doamna Collinsson-Carter asta. N-am văzut-o niciodată.

— Are în jur de douăzeci de ani, un metru șaizeci și doi-șaizeci și cinci înălțime și pare mai slabă decât e în realitate. Părul castaniu deschis, scurt și ondulat; ochi mari, uneori castanii, alteori verzi, piele albă și fruntea foarte îngustă, gura și dinții mici; bărbie ascuțită și urechi fără lob, cu vârfuri ascuțite. A fost bolnavă câteva luni și se cunoaște.

— N-ar fi greu de identificat, zise el și începu să caute prin sertare, dulapuri, cutii etc.

Eu controlasem deja și nu găsisem nimic interesant.

— Nu pare că și-a făcut bagajele sau că a luat ceva cu ea, decise el și veni spre locul unde stăteam, lângă toaletă. Arătă cu degetul cutia de argint cu monogramă de pe masă și întrebă:

— Ce înseamnă inițialele *G.D.L.?*

— Se chema Gabrielle nu mai știu cum Leggett înainte de a se mărita.

— A plecat cu mașina bănuiesc. Eh?

— Aveau mașină aici?

— El conducea o mașină sport Chrysler când nu mergea pe jos. Ea ar fi putut s-o ia pe drumul către Est. Ieșim într-acolo și vedem.

Afară am așteptat în timp ce el a înconjurat de câteva ori casa fără să găsească nimic. În fața parcării unde evident stătuse o mașină, arătă urmele și spuse:

— A plecat azi-dimineață.

L-am crezut pe cuvânt. Am luat-o pe drumul desfundat care la un moment dat a început să aibă pietriș și cam după o milă am ajuns la o casă cenușie cu un grup de

anexe roșii. Un bărbat cu umerii lați, care șchiopăta ușor, ungea cu vaselină o pompă în spatele casei.

Rolly îl strigă Debro.

— Sigur Ben, răspunse el la întrebarea lui Rolly. Azi dimineață, pe la șapte, a trecut pe aici ca din pușcă. Nu mai era nimeni altcineva în mașină.

— Cum era îmbrăcată? am întrebat eu.

— Nu avea pălărie, doar pardesiu.

L-am întrebat dacă știa ceva despre soții Carter. Era cel mai apropiat vecin. Nu știa nimic despre ei. Vorbise cu Carter de două sau trei ori și îl găsea un tânăr agreabil, iar când îl întrebase de nevastă a răspuns că doarme și nu se simte bine, Debro nu o văzuse niciodată decât la distanță în compania soțului.

— Nu cred că e nimeni prin preajmă care să fi vorbit cu ea, încheie el, cu excepția lui Mary Nunez.

— Mary lucrează pentru ei? întrebă ajutorul de șerif.

— Da, dar ce s-a întâmplat, Ben? E ceva în neregulă acolo?

— El a căzut de pe faleză noaptea trecută, iar ea a plecat fără să spună nimănui.

Debro fluieră. Rolly intră în casă să-i telefoneze șerifului iar eu am rămas afară încercând să aflu mai multe de la Debro, chiar dacă era vorba doar de niște păreri. Tot ce am reușit să scot au fost exclamațiile sale de uimire.

— O să mergem s-o vedem pe Mary, zise ajutorul de șerif când se întoarse de la telefon și după ce ne-am despărțit de Debro am traversat strada îndreptându-ne spre un pâlc de copaci.

— Ciudat că nu era acolo.

— Cine e asta?

— O mexicancă. Trăiește dincolo jos împreună cu ceilalți. Bărbatu-său, Pedro Nunez, e închis pe viață la Folsom pentru că l-a omorât pe un traficant numit Dunne acum doi-trei ani, într-o răfuială.

— Crimă locală?

— Îhm. S-a întâmplat jos, în fața vilei Tooker.

Am trecut printre copaci și am luat-o în jos pe pantă de unde se vedeau șase barăci roșii ca niște boxe aliniate în șir cu grădini de legume în spate. În fața uneia din barăci, o mexicancă fără formă, cu o rochie roz, stătea pe o cutie goală de ambalaj, fumând o pipă făcută dintr-un știulete de porumb și îngrijind un copil ciocolatiu. Copii zdrențuiți și murdari se jucau cu câini vagabonzi, la fel de zdrențuiți, făcând o gălăgie infernală. Într-una din livezi, un bărbat ciocolatiu într-o salopetă care cândva fusese albastră se căznea să mânuiască o sapă. Copiii se opriră din toacă să ne privească pe mine și pe Rolly care traversam micul pârâu de lângă gospodărie pășind cu grijă pe pietrele potrivite. Câinii veniră spre noi lătrând, mârâind și agitându-se până când unul din băieți îi alungă. Ne-am oprit în fața femeii cu copilul. Ajutorul de șerif rânji în jos către copil și spuse:

— Ei bine, o să se facă un flăcău pe cinste când o crească!

Femeia își scoase pipa din gură atât cât să se plângă prozaic:

— Are colită tot timpul.

— Ț-ț-ț. Unde-i Mary Nunez?

Femeia arătă cu pipa spre baraca alăturată.

— Credeam că lucrează pentru oamenii ăia de la vila Tooker, spuse el.

— Câteodată, replică femeia indiferentă.

Ne-am dus la baraca alăturată, unde o bătrână cu un șorț gri apăruse în ușă și ne privea în timp ce amesteca ceva într-o cratiță galbenă.

— Unde-i Mary? întrebă ajutorul de șerif.

Ea vorbi peste umăr spre interiorul barăcii și se dădu la o parte, lăsând-o pe o altă femeie să-i ia locul în prag. Era o femeie cam la treizeci de ani, mică de înălțime și robustă, cu ochii inteligenți închiși la culoare și cu față lătăreață. Pe după gât avea înfășurată o pătură care ajungea până la

podea.

— Ce mai faci, Mary? o salută Rolly. De ce nu ești la Carteri?

— Sunt bolnavă, domnule Rolly, vorbi ea fără accent. Frisoane… Așa că am rămas acasă azi.

— Ț-ț-ț. Păcat. Ai fost la doctor?

Ea spuse că nu, iar Rolly zise că ar fi trebuit. Ea răspunse că nu era cazul, avea frisoane des. Rolly zise că ăsta e un motiv în plus, chestiile astea e mai bine să fie tratate. Ea îi dădu dreptate, însă doctorii iau o mulțime de bani și nu era așa bolnavă ca să plătească consultații. Credeam că o să continue așa toată ziua când Rolly reveni la subiectul Carter întrebând-o despre munca ei acolo.

Ne răspunse că fusese angajată în urmă cu două săptămâni când au închiriat casa. Se ducea acolo în fiecare dimineață la nouă (ei nu se trezeau înainte de zece) le gătea, făcea curat și pleca (după ce spăla eventual farfuriile rămase de peste noapte) cam pe la șapte și jumătate. S-a arătat surprinsă la vestea că Collinsson-Carter fusese omorât iar nevastă-sa fugise. Ne spuse de Collinsson că a ieșit singur la plimbare după cină seara trecută. Era cam pe la șase și jumătate, căci cina fusese servită, fără vreun motiv special, ceva mai devreme.

Când a plecat acasă, la șapte și câteva minute, doamna Carter citea o carte în camera din față de la etaj. Mary Nunez nu vroia sau nu putea să ne spună nimic din care să reușesc să ghicesc motivul pentru care mă chemase Collinsson. Nu știa nimic, insista ea, în afară de faptul că doamna Carter nu părea… nu era fericită. Ea (Mary Nunez) avea propria ei părere; doamna Carter iubea pe altcineva, însă părinții o obligaseră să se mărite cu Carter; în felul acesta, bineînțeles Carter fusese omorât de celălalt bărbat, împreună cu care soția fugise acum. N-am putut s-o determin să spună că are alte motive să creadă așa, în afară de intuiția ei feminină, așa că am întrebat-o cine venea în vizită. Răspunse că nu văzuse niciodată pe

nimeni. Rolly întrebă dacă soții Carter se certau. Ea începuse să spună nu, însă brusc zise că da, se certau des și nu se înțelegeau bine. Doamnei Carter nu-i plăcea să-și vadă soțul prin preajmă, îi spusese de câteva ori aceasta și îl amenințase că-l omoară dacă nu pleacă. Am încercat să aflu și alte detalii în legătură cu amenințările, însă ea rezistă pe poziții. Asta era tot ce-și amintea. Doamna Carter își amenințase soțul cu moartea dacă nu o lăsa în pace.

— Asta clarifică lucrurile, spuse Rolly mulțumit în timp ce traversam pârâul din nou și urcam către locuința lui Debro.

— Ce clarifică?

— Că nevastă-sa l-a omorât.

— Crezi că așa a fost?

— Așa crezi și tu.

— Nu, am spus eu.

Rolly se opri din mers și mă privi ușor îngrijorat.

— Acum de ce spui asta? Nu e ea o narcomană? Nu e ea cea care a fugit? Nu erau lucrurile ei în casă murdare de sânge? Nu l-a amenințat ea că-l omoară, iar el, speriat, te-a chemat?

— Ce a auzit Mary Nunez nu erau amenințări, erau avertismente cu privire la blestem. Gabrielle Collinsson chiar credea în asta și ținea la el măcar atât ca să-l prevină alungându-l. Am mai trecut prin asta cu ea o dată. Din cauza asta nu s-ar fi măritat cu el, dacă Collinsson nu ar fi grăbit lucrurile într-un moment când ea nu știa ce face. Ei îi era frică de ce va urma.

— Dar cine o să creadă că…

— Nu cer nimănui să creadă nimic, am zis eu continuând să merg. Îți spun doar ce cred și în același timp sunt de părere că Mary Nunez a mințit când a negat că ar fi fost la vilă azi dimineață. Poate că ea nu are nimic de a face cu moartea lui Collinsson. Poate pur și simplu ajungând acolo și văzând că Collinsson nu e, a dat peste lucrurile pătate

de sânge și a mișcat cartușul gol fără să-și dea seama, după care s-a întors în fugă acasă speriată și a pregătit povestea așa cum a spus-o ca să se țină în afara oricărui necaz, având deja precedentul cu soțul la pușcărie. Sau poate că nu. Oricum, nouă femei din zece în locul ei ar fi făcut așa. Vreau mai multe dovezi înainte de a o crede că frisoanele au pocnit-o din senin de dimineață.

— Ei bine, zise ajutorul de șerif, dacă ea nu e implicată, oricum, ce mai contează.

Răspunsurile mele ar fi fost jignitoare, așa că m-am abținut.

Ajunși la Debro am împrumutat un jeep dezmembrat și cu piese de la cel puțin trei mărci de mașină și am luat-o pe drumul de est încercând s-a găsim pe fata cu Chryslerul. Prima dată ne-am oprit la ușa unui tip numit Claude Baker, care avea o față colțuroasă, nerasă de câteva zile. Nevastă-sa era probabil mai tânără decât el, dar părea mai în vârstă din cauza oboselii și a slăbiciunii. Cândva se prea poate să fi arătat mai bine.

Cel mai mare din cei șase copii ai lor era o fată de zece ani, cu picioarele crăcănate. Cel mai mic era un prunc gălăgios și gras, care nu împlinise încă un an. Restul erau în parte fete, în parte băieți, însă toți aveau o înfățișare deprimantă. Întreaga familie Baker ieșise pe verandă să ne întâmpine. Ziseră că nu o văzuseră. Nu se trezeau niciodată așa de devreme. Îi știau pe Carteri din vedere, dar n-am scos de la ei nimic altceva și au pus mai multe întrebări decât noi doi.

Puțin după casa Baker drumul trecea de la pietriș la asfalt și din câte puteam să vedem din urmele Chryslerului părea să fi fost ultima mașină care trecuse. După alte două mile ne-am oprit în fața unei case mici verzi înconjurată de tufe de trandafiri.

— Harve, hei, Harve, strigă Rollly.

Un tip osos de vreo treizeci și cinci de ani răspunse „Salve, Ben”, și ieși printre tufele de trandafiri către

mașina noastră. Trăsăturile lui erau greoaie și se mișca și vorbea cu multă băgare de seamă. Numele lui era Whidden.

Rolly îl întrebă dacă văzuse Chryslerul.

— Da, Ben, l-am văzut, spuse el. Au trecut pe aici în mare viteză pe la șapte și un sfert.

— Câți erau? am întrebat eu și Rolly deodată.

— Un bărbat și o femeie, sau mai degrabă o fată. Nu i-am văzut bine, căci goneau tare. Ea era la volan și arăta de prin partea locului, mică, cu părul șaten.

— Și bărbatul cum arăta?

— Oh, avea vreo patruzeci de ani și nici el nu părea foarte înalt. O față rozulie, iar haina și pălăria erau gri.

— Ai văzut-o vreodată pe doamna Carter? am întrebat eu.

— Mireasa care stă jos, în golfuleț? Nu. L-am văzut pe el, dar pe ea nu. De ce, ea era?

I-am spus că așa credeam.

— Bărbatul nu era el, era unul pe care nu-l mai văzusem niciodată zise el.

— L-ai recunoaște dacă l-ai vedea din nou?

— Nu știu.. Au trecut așa de repede.

La patru mile de casa lui Whidden am găsit Chryslerul. Era la vreun metru afară din stradă pe partea stângă, proptit cu radiatorul într-un eucalipt. Pe drum erau dâre de frâne și lângă mașină am văzut urme de pași, dar care se pierdeau. Am continuat drumul cu mașina împrumutată punând tuturor celor pe care îi întâlneam întrebări, dar nimeni nu îi văzuse.

— Ce părere ai de tipul ăsta, Baker? l-am întrebat eu pe Rolly în timp ce ne întorceam. Debro a văzut-o singură, iar pe urmă a apărut un bărbat în mașină când a trecut pe lângă casa lui Whidden. Trebuie că s-a urcat pe terenul Bakerilor.

— Ei bine, zise el, ar fi putut să fie așa, nu?

— Da, însă n-ar fi o idee rea să mai vorbim cu ei.

— Dacă vrei tu, consimți el fără entuziasm, dar nu mă face să mă iau la ceartă cu ei, fiindcă e fratele neveste-mi.

Asta schimba lucrurile.

— Ce fel de om e? l-am întrebat eu.

— Claude e cam leneș. Cum zice bătrânul, nu reușește să crească decât copii pe ferma asta a lui, însă nu a făcut rău niciodată nimănui.

— Dacă tu spui că e în regulă, eu sunt mulțumit, am mințit eu. N-o să-l deranjăm.

15

Șeriful Feeney, un tip gras și rumen la față, cu o mustață mare castanie, împreună cu procurorul districtual Vernon, un tip agresiv și însetat de glorie, au venit din capitala districtului. După ce au cercetat terenul, au fost de acord cu Rolly că Gabrielle Collinsson își omorâse soțul. Când șeful poliției, Dick Cotton, un tip stupid și țanțoș la vreo patruzeci de ani, se întoarse de la San Francisco, votă și el cu ceilalți. Ancheta parchetului a ajuns la aceeași concluzie, sintetizată prin obișnuita formulă „persoană sau persoane necunoscute”, cu referire expresă la fata dispărută. Ora morții lui Collinsson a fost plasată între opt și nouă și în seara zilei de vineri. Nicio altă urmă în afară de cele făcute de căzătură nu fusese descoperită. Pistolul găsit în cameră a fost identificat ca aparținându-i. Nu avea amprente. Aveam o vagă idee că oficialii mă suspectau într-un fel, dar nimeni nu a spus nimic. Mary Nunez s-a ținut cu dinții de povestea ei cu frisoanele din cauza cărora rămăsese acasă.

Avea un fel de a mărturisi, mexican, impenetrabil și nu am putut să găsesc nicio fisură. N-am mai dat de nicio altă urmă a bărbatului pe care îl văzuse Whidden. Am încercat din nou să vorbesc cu soții Baker pe cont propriu, dar fără succes. Nevasta șefului poliției, o femeie tânără, plăpândă, cu o față drăguță și purtări timide, care lucra la biroul de telegrafieri, a declarat că Collinsson mi-a trimis un mesaj devreme vineri dimineață. Era palid și nesigur, cu ochii congestionați, își amintea ea și presupunea că ar fi fost beat, cu toate că nu simțise miros de alcool.

Tatăl și fratele lui Collinsson veniră de la San Francisco.

Tatăl (Hubert Collinsson) era un tip calm și solid care părea capabil să mai extragă oricâte milioane ar fi vrut din cheresteaua de pe coasta Pacificului. Laurence Collinsson era cu un an sau cu doi mai mare decât fratele mort și aparent îi semăna. Niciunul din ei nu a spus nimic care să lase să creadă că ar fi suspectat-o pe Gabrielle de moartea lui Eric, însă era evident că așa gândeau.

— Dă-i drumul, pune-te pe treabă, îmi spuse Hubert Collinsson, devenind astfel al patrulea client care mă angaja cu privire la Gabrielle.

Madison Andrews veni și el de la San Francisco. Am vorbit cu el în camera mea de la hotel. S-a așezat pe un scaun de la fereastră, și-a tăiat un cub de tutun dintr-un pachet galben, l-a băgat în gură și a decis: Collinsson se sinucisese.

M-am așezat pe marginea patului, mi-am aprins o țigară Fatima și l-am contrazis:

— Nu ar fi smuls tufa dacă s-ar fi aruncat de bunăvoie.

— Atunci a fost un accident. Drumul era periculos noaptea.

— Nu mai cred în accidente, am spus eu. Îmi trimisese un S.O.S., iar în camera lui era un pistol cu care s-a tras.

El se aplecă în față pe scaun. Ochii lui erau atenți și încordați, precum ai unui avocat care interoghează martorul.

— Crezi că Gabrielle este responsabilă?

— N-aș ajunge până într-acolo, am răspuns eu. A fost omorât. A fost omorât de... ți-am spus că acum două săptămâni n-am înțeles nimic din povestea cu blestemul ăla nenorocit și că singurul mod de a afla ceva era de a cerceta afacerea cu Templul până la capăt.

— Da, îmi amintesc, spuse el cu un surâs vag. Ai avansat teoria că ar exista o legătură între moartea părinților ei și ce s-a întâmplat la soții Haldorn, dar îmi amintesc de asemenea că nu știai care e această legătură. Nu crezi cumva că superficialitatea are tendința să-ți facă teoriile -

să spunem așa - vaporoase?

— Oare? Tatăl ei, mama ei vitregă, doctorul și soțul au fost omorâți unul după celălalt în mai puțin de două luni, iar camerista ei a fost închisă pentru crimă. Toate, persoane foarte apropiate. Nu arată puțin ca un program? Și, ce te face să crezi că nu o să continue? Iar dacă da, nu ești tu persoana cea mai apropiată de ea acum?

— Absurd! spuse el evident nemulțumit. Știu totul despre moartea părinților și a lui Riese și nu există nicio legătură între ei. Cei responsabili pentru uciderea lui Riese sunt ori în închisoare, ori morți acum. Să nu ne pierdem timpul de pomană. E absurd să susții că există legături între cele două cazuri, când știi bine că nu e așa.

— Ba nu știu deloc, am insistat eu. Tot ce știu e că nu am găsit legăturile. Cine profită sau speră să profite de ceea ce s-a întâmplat?

— Nimeni, din câte știu eu.

— Să presupunem că ea moare. Cine moștenește averea?

— Nu știu, cred că există rude îndepărtate în Franța sau în Anglia.

— Nu ajungem nicăieri așa, am zis eu. Oricum, nimeni nu a încercat s-o omoare. Necazul pică pe prietenii ei.

Avocatul îmi aminti cu acreală că nu putem spune că nimeni nu a încercat să o omoare până nu o vom fi dovedit. Nu puteam să mă cert cu el pe chestia asta. Urmele ei se sfârșeau acolo unde Chryslerul se oprise în eucalipt. I-am dat un sfat înainte să plece:

— Orice ai crede, să nu-ți asumi riscuri inutile. Adu-ți aminte că ar putea exista un program, iar tu ești următorul.

El mi-a sugerat răutăcios că poate m-am gândit că ar fi fost cazul să-și angajeze un detectiv particular ca să-l protejeze.

Madison Andrews oferise o mie de dolari recompensă pentru informații ce ar fi condus la găsirea fetei. Hubert Collinsson oferea o altă mie cu un supliment de două mii

cinci sute pentru arestarea celui care-i omorâse fiul. Jumătate din cetățenii ținutului au devenit vânători de recompense.

Oriunde te duceai găseai bărbați mergând sau alergând în jur, căutând pe câmp, pe coline sau prin văi indicii, iar în pădure erau mai mulți vânători de recompense decât pomi. Fotografiile ei fuseseră publicate și larg răspândite. Ziarele de la San Diego până la Vancouver ne țineau informați umflând totul și colorând cu cerneala pe care o avea fiecare. Toți detectivii de la San Francisco și Los Angeles verificau ieșirile de la Quesada punând întrebări fără să afle nimic. Transmisiunile radio își aduceau și ele contribuția iar poliția era în alertă. Până luni, toată agitația asta nu a condus la nimic. Luni după-amiaza m-am întors la San Francisco și i-am povestit toate necazurile Bătrânului. M-a ascultat politicos cu un interes moderat pentru povestea care nu îl privea personal, mi-a zâmbit imparțial și în loc să-mi dea un om ajutor își exprimă părerea că spera să ajung la o concluzie satisfăcătoare. Pe urmă mi-a spus că Fitzstephan telefonase, încercând să dea de mine.

— S-ar putea să fie important. Ar fi venit la Quesada să te caute dacă nu i-aș fi spus că te întorci.

I-am telefonat lui Fitzstephan.

— Vino încoace, zise el. Am ceva. Nu știu dacă e o enigmă nouă sau e cheia unei enigme mai vechi, dar e ceva.

Am luat tramvaiul spre Nob Hill și în cincisprezece minute eram în apartamentul lui.

— Bine, dă-i drumul, am zis eu așezându-mă în biroul lui plin de ziare, reviste și cărți.

— Ai dat de Gabrielle? întrebă el.

— Nu. Zi-mi despre ce e vorba și nu face pe scriitorul cu mine, pregătind puncte culminante și alte chestii de genul ăsta. Sunt prea obosit pentru asta și o să mă doară stomacul. Fii cât mai explicit.

— N-ai să te schimbi niciodată, spuse el încercând să

pară dezamăgit și dezgustat, dar fără să reușească, fiind prea agitat. Cineva, un bărbat, m-a sunat vineri noaptea, pe la unu și jumătate, și m-a întrebat: „Tu ești Fitzstephan?” I-am răspuns că da și pe urmă vocea a zis: „Ei bine, eu l-am omorât”. A spus exact așa, sunt sigur de cuvinte, chiar dacă nu se auzea prea clar. Erau o sumedenie de paraziți pe linie și vocea părea îndepărtată. Nu știam cine e și despre cine ce vorbește așa că l-am întrebat: „Pe cine ai omorât? Cine-i la telefon?” N-am înțeles nimic din răspunsul lui în afara cuvântului „bani”. A zis ceva despre bani, repetând de mai multe ori, dar n-am înțeles decât acest cuvânt. Aveam câțiva invitați și eram în mijlocul unei conversații interesante pe care nu voiam s-o pierd, așa că l-am lăsat în pace pe bețivul ăsta glumeț, sau cine naiba o fi fost, și am închis telefonul. Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că această conversație ar putea avea vreo semnificație până ieri-dimineață, când am citit despre moartea lui Collinsson. Eram la familia Coleman unde m-am dus de sâmbătă dimineața, ca să-mi petrec week-end-ul acolo, reușind până la urmă să-l aduc pe Ralph cu picioarele pe pământ. Și i-am făcut o mare bucurie plecând de acolo azi-dimineață. Chiar și după ce-am auzit de moartea lui Collinsson n-am fost convins că respectiva convorbire avea vreo importanță, vreo semnificație. Era o chestie caraghioasă. Dar firește că ți-aș fi spus despre ea. Numai că, uite ce-am găsit în corespondență când am ajuns acasă.

A scos din buzunar un plic pe care mi l-a înmânat. Era un plic ieftin, alb și lucios, din cele care se pot cumpăra de oriunde. Avea colțurile înnegrite și îndoite, de parc-ar fi fost purtat în buzunar o vreme. Numele și adresa lui Fitzstephan erau scrise pe plic cu un creion tare, de către cineva care avea un scris oribil sau dorea să creeze o astfel de impresie. Ștampila poștei indica: San Francisco, sâmbătă ora 9 dimineața. Înăuntru era o bucată de hârtie maro de ambalaj ruptă neglijent care conținea o singură

propoziție scrisă la fel de neîndemânatic: „Cine o vrea pe doamna Carter, poate să o aibă plătind 10 000 de dolari.”

Nu avea dată, formule de politețe sau semnătură.

— A fost văzută conducând singură sâmbătă dimineața la ora șapte, am spus eu. Asta a fost expediată de aici, deci de la o distanță de optzeci de mile, la timp pentru a primi ștampila poștei la ora nouă. Ăsta ar fi primul lucru care trebuie să ne dea de gândit. Oricum cel mai comic e că a ajuns la tine, în loc să ajungă la Andrews, care răspunde de afacerile fetei, sau la socrul ei, care e plin de bani.

— E comic și nu e, replică Fitzstephan, foarte pe față. S-ar putea să fie o sursă de lumină aici. Știi că i-am recomandat Quesada lui Collinsson, căci petrecusem câteva luni acolo primăvara trecută ca să-mi termin ultimul roman; l-am trimis cu cartea mea de vizită la un agent imobiliar care se numește Rolly - tatăl ajutorului de șerif - dându-l drept Eric Carter. Un localnic de la Quesada s-ar putea să nu știe că ea era Gabrielle Collinsson, născută Leggett. În cazul ăsta nu ar fi știut pe cine să contacteze în afară de mine, care-i trimisesem acolo. Așa că mi-a trimis scrisoarea mie începând cu: „Cine vrea” ca să fie transmisă mai departe persoanelor interesate.

— Un localnic ar fi făcut așa, i-am spus eu lent, sau un răpitor care vroia să ne facă să credem că e localnic și că nu-i cunoaște pe soții Collinsson.

— Exact, și din câte știu eu niciun localnic nu cunoaște adresa mea de aici.

— Nici Rolly?

— Nu, doar dacă nu cumva i-a dat-o Collinsson. Cartea mea de vizită nu conținea adresa.

— Ai spus altcuiva ceva despre telefonul primit sau despre scrisoare?

— Convorbirea telefonică le-am povestit-o celor care erau aici vineri noapte, când am luat-o drept o glumă sau o greșeală. Scrisoarea nu am arătat-o nimănui. Nici acum nu sunt hotărât dacă să o arăt altcuiva. Crezi că ar putea să-

mi producă necazuri?

— Da, sunt sigur. Dar nu trebuie să-ți pese. Credeam că-ți plac senzațiile tari. Dă-mi mai bine numele și adresele invitaților tăi. Dacă ei și Coleman îți susțin alibiul de vineri și de sâmbătă, n-o să ți se întâmple nimic, cu toate că va trebui să te duci la Quesada ca să le dai posibilitatea celor în drept să te interogheze.

— Crezi că ar trebui să mergem acum?

— Eu mă întorc la noapte. Hai să ne întâlnim la hotelul Sunset dimineața. Asta o să-mi mai dea un răgaz să-i prelucrez pe reprezentanții autorității, atât cât să-i conving să nu te aresteze la prima vedere.

M-am întors la agenție și am telefonat la Quesada.

N-am putut da de Vernon sau de șerif, dar Cotton era disponibil. I-am dat știrile pe care le aflasem de la Fitzstephan promițând că îl voi aduce pe romancier pentru interogatoriu a doua zi de dimineață. Cotton m-a anunțat că acțiunea de căutare a fetei continua fără rezultate. Veniseră rapoarte din care reieșea că fusese văzută la Los Angeles, Eureka, Carson City, Denver, Portland, Tijuana, Ogden, San Jose, Vancouver, Porterville și Hawaii. Toate rapoartele, în afară de cele foarte ridicole, erau cercetate.

Compania de telefoane mi-a spus că telefonul primit de Fitzstephan sâmbătă dimineața nu fusese interurban și că nimeni de la Quesada nu formase numărul nici vineri, nici sâmbătă.

Înainte să plec de la agenție am trecut din nou pe la Bătrânul, rugându-l să încerce să-l convingă pe procuror să-i elibereze pe Tom Fink și pe Aaronia Haldorn pe cauțiune.

— Nu ne folosesc la nimic dacă sunt în închisoare, am explicat eu. Liberi fiind însă, am putea să le urmărim mișcările și să dăm de ceva. Procurorul n-ar trebui să se împotrivească: știe că nu are nicio șansă să-i acuze de crimă așa cum stau lucrurile acum.

Bătrânul îmi promise că o să încerce și că o să pună pe

cineva pe urmele lor dacă vor fi eliberați.

Am plecat spre biroul lui Madison Andrews care, după ce i-am spus de mesajul pe care-l primise Fitzstephan și i-am dat explicațiile noastre, aprobă din cap și zise:

— Indiferent dacă e adevărat sau nu, acum autoritățile locale vor trebui să-și abandoneze teoria absurdă în virtutea căruia Gabrielle și-a ucis soțul.

Am dat din cap că nu.

— Ce? întrebă el gata-gata să explodeze.

— O să creadă că mesajul a fost confecționat ca să o disculpe.

— Așa crezi?

Fălcile i se înmuiară iar sprâncenele lui stufoase coborâră spre ochi.

— Sper că nu, am continuat eu, căci, dacă e o mișculație, e foarte copilăroasă.

— Cum să fie? întrebă el tare. Nu vorbi prostii. Nimeni dintre noi nu știa nimic atunci. Cadavrul nu fusese găsit când...

— Da, am aprobat eu, și de asta dacă iese la iveală că a fost un truc or să dea vina pe Gabrielle.

— Nu te înțeleg, spuse el nemulțumit. O dată vorbești despre cineva care o persecută pe fată, iar altă dată vorbești ca și când ea ar fi criminalul. Ce crezi de fapt?

— Amândouă variantele pot fi adevărate, am răspuns eu la fel de nemulțumit. Ce contează ce cred? O să decidă juriul când or s-o găsească. Întrebarea care se pune acum este: ce o să faci în legătură cu recompensa de 10 000 de dolari cerută în mesaj?

— O să măresc în primul rând recompensa pentru găsirea ei și o să ofer un spor pentru prinderea răpitorului.

— E o mișcare greșită, am spus eu. Au fost oferiți deja destui bani. Singurul mod de a înfrunta o răpire e să-i ieși înainte. Nici mie nu-mi place treaba asta, dar e singurul mod. Incertitudinea, nervozitatea, frica și deznădejdea pot transforma un răpitor obișnuit într-un maniac. Cumpăr-o

pe față și ne luptăm pe urmă. Plătește cât cere și când cere.

El își răsuci mustața și rămase cu ochii îngrijorați.

— Să fiu al naibii dacă cedez, zise el.

— Treaba ta.

M-am ridicat și mi-am luat pălăria.

— Treaba mea e să-l caut pe ucigașul lui Collinsson, iar dacă ea moare mi-e mai degrabă de ajutor.

Nu spuse nimic.

Am luat-o spre biroul lui Hubert Collinsson. Nu l-am găsit și i-am spus lui Laurence Collinsson noutățile încheind:

— Poți să-l convingi pe tatăl tău să pregătească banii? Și să-i aibă gata imediat ce vor veni alte instrucțiuni de la răpitor?

— Nu e nevoie să-l conving, spuse el imediat. O să plătim tot ce ne cere ca s-o protejăm.

16

Am luat trenul de 5.25 spre sud, și am ajuns la Poston, un oraș prăfuit, de două ori mai mare decât Quesada, la 7.30. Am ajuns la destinație o jumătate de oră mai târziu, călătorind singur într-o rablă de autobuz. Când traversam strada spre hotel începuse să plouă. Jack Santos, un reporter din San Francisco, ieși din oficiul telegrafic și mă întâmpină:

— Salut. Ceva noutăți?

— Poate, dar am să-i spun mai întâi lui Vernon.

— E în camera lui de hotel, sau era acum zece minute. Te referi la scrisoarea de recompensă pe care a primit-o cineva?

— Da. V-a spus deja tot?

— Cotton începuse, dar Vernon l-a întrerupt și ne-a spus s-o lăsăm baltă.

— De ce?

— Fără niciun motiv. Doar așa, ca să nu-l lase pe Cotton să ne povestească.

Santos își lăsă în jos colțurile buzelor sale subțiri.

— Totul a devenit o competiție între Vernon, Feeney și Cotton - care-și vede numele tipărit de mai multe ori.

— Au făcut și altceva în afară de asta?

— Cum ar putea? replică el dezgustat. Își petrec zece ore pe zi încercând să ajungă pe prima pagină a ziarelor sau încercând să-i împiedice pe ceilalți să ajungă, și mai trebuie să și doarmă.

Intrând în hotel le-am spus „Nimic nou” altor câțiva reporteri, m-am înregistrat un nou la recepție, mi-am lăsat geanta de voiaj în cameră și am luat-o pe hol spre camera

204. Am bătut și Vernon mi-a deschis ușa. Era singur și aparent citea ziarele care zăceau într-un maldăr roz, verde și alb pe pat. Camera era gri-albăstruie de la fumul de trabuc. Procurorul avea treizeci de ani, ochii negri, își ținea bărbia mai proeminentă decât i-o făcuse natura, își dezgolea toți dinții când vorbea și era foarte conștient de succesul lui. Îmi strânse mâna scurt și zise:

— Mă bucur că te-ai întors. Intră și ia loc.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Cotton ți-a spus ce i-am transmis?

— Da, i-am răspuns lui Vernon, care poza în fața mea cu mâinile în buzunare și picioarele îndepărtate. Ce crezi despre chestia asta?

— L-am sfătuit pe Andrews să pregătească banii. Nu o va face, însă cei doi Collinsson o vor face.

— O vor face, spuse el ca și cum ar fi confirmat o bănuială de-a mea. Și?

— Uite scrisoarea, am spus eu dându-i-o. Fitzstephan o să ajungă aici mâine dimineață.

El aprobă cu emfază, apropie scrisoarea de lumină și o examină minuțios. După ce termină, o aruncă cu dispreț pe masă și zise:

— Este evident o fraudă. Care e povestea acestui Fitzstephan sau cum îl cheamă?

I-am relatat cuvânt cu cuvânt și după ce am terminat el clănțăni din dinți, se întoarse, luă telefonul și spuse cuiva să-i zică lui Feeney că el - domnul Vernon, procurorul districtului - vrea să-i vorbească. Peste zece minute șeriful intră, ștergându-și apa de ploaie de pe mustața lui mare. Vernon arătă cu degetul spre mine și ordonă:

— Spune-i!

I-am repetat ce-mi spusese Fitzstephan. Șeriful mă ascultă atent în timp ce fața se congestiona și palpita. În clipa când am terminat procurorul pocni din degete și spuse:

— Foarte bine. Pretinde că avea invitați acasă când a

primit telefonul. Să-ți notezi numele. Pe urmă zice că a fost cu Ralph Coleman în week-end. Foarte bine. Șerifule, verifică tot. O să aflăm dacă e adevărat sau nu.

I-am dat șerifului numele și adresele invitaților lui Fitzstephan. Acesta le scrise pe dosul listei de la spălătorie și ieși să pună în mișcare mașinăria criminalistică a ținutului. Vernon nu avea nimic să-mi spună, așa că l-am lăsat cu ziarele lui și am coborât. Portarul de noapte efeminat mă întâmpină la recepție și-mi spuse:

— Domnul Santos m-a rugat să vă spun că ostilitățile au loc în camera lui la noapte.

I-am mulțumit și am luat-o spre camera lui Santos. Împreună cu el mai erau alți trei ziariști și un fotograf. Jocul era îndârjit și la 12.30, când eram în avantaj cu 16 dolari, am fost chemat la telefon ca să aud vocea agresivă a procurorului spunându-mi:

— Vrei să vii până la mine imediat?

— Da.

Mi-am luat haina și pălăria și i-am spus lui Santos:

— Dați-mi banii, am primit un telefon important. Întotdeauna se întâmplă așa când câștig.

— Era Vernon? întrebă el în timp ce-mi număra fisele.

— Da.

— Nu e așa important, altfel l-ar fi chemat și pe Red, continuă el arătând spre fotograf, în așa fel ca mâine cititorii să-l poată vedea cu prada în mâini.

Cotton, Feeney și Rolly erau și ei în camera procurorului. Cotton, un tip de înălțime medie cu fața posacă și gropițe în barbă, purta cizme de cauciuc negre, iar impermeabilul și pălăria erau ude și pătate de noroi. Stătea în mijlocul camerei cu ochii rotunzi și mândri. Feeney, sprijinit de un scaun, se juca răsucindu-și mustața, iar fața lui rumenă era abătută. Rolly care stătea lângă el rulându-și o țigară părea la fel de relaxat ca întotdeauna. Vernon închise ușa în urma mea și spuse iritat:

— Cotton crede că a descoperit ceva. Crede că…

Cotton făcu un pas în față cu pieptul înainte și îl întrerupse:

— Nu cred nimic! Știu al naibii de bine că…

Vernon pocni din degete și spuse la fel de răstit:

— Nu contează. O să mergem să vedem.

Am trecut să-mi iau din cameră impermeabilul, pistolul și lanterna și ajungând jos ne-am urcat cu toții într-o mașină murdară de noroi. Cotton conducea, iar Vernon stătea lângă el. Restul erau în spate. Ploaia bătea în acoperiș și se prelingea înăuntru pe la îmbinări.

— Ce noapte nenorocită ca să alergi după potcoave de cai morți, mormăi șeriful încercând să-și găsească o poziție mai bună.

— Dick ar face mai bine să-și vadă de treabă, spuse Rolly. Ce legătură are el cu ce nu se întâmplă la Quesada?

— Dacă și-ar vedea de treaba lui de-aici, nu l-ar interesa ce se întâmplă pe faleză, zise Feeney, iar el și ajutorul de șerif râseră disprețuitor.

Indiferent despre ce era vorba mă depășea.

— Ce a descoperit? am întrebat eu.

— Nimic, îmi zise șeriful. O să vezi că nu-i nimic și Doamne! cum o să-l mai iau la refec. Nu știu ce se întâmplă cu Vernon de îl bagă în seamă.

Tot nu înțelegeam. M-am uitat printre perdelele mașinii. Din cauza ploii și a întunericului nu se vedea nimic, dar se părea că ne îndreptăm undeva spre drumul de Est.

Cursa a fost îngrozitoare - umedă, zgomotoasă și cu hârtoape.

Ne-am oprit într-un loc la fel de infernal și întunecos. Cotton stinse farurile și coborî, iar noi ceilalți l-am urmat alunecând prin noroiul până la glezne.

— Asta e prea mult, se plânse șeriful.

Vernon începu să spună ceva, dar șeful poliției plecase deja în față pe stradă. Am luat-o după el ținându-ne laolaltă și orientându-ne mai degrabă după zgomotul picioarelor lui decât după văz.

Totul era negru. La un moment dat am lăsat strada și am trecut un gard înalt de sârmă ajungând pe o iarbă alunecoasă. Am urcat o colină. Vântul ne bătea în față, șeriful șchiopăta, iar eu transpiram. Am coborât de partea cealaltă a colinei, unde începea să se audă zgomotul valurilor. Pe măsură ce coboram, terenul devenea stâncos. La un moment dat, Cotton a alunecat în genunchi angrenându-l și pe Vernon, care se salvă ținându-se de mine. Am luat-o la stânga mergând în șir, am urcat din nou puțin și ne-am oprit sub un șopron. Acoperișul de lemn se sprijinea pe o duzină de stâlpi. În fața noastră o clădire mai mare neagră se contura pe cerul întunecat. Cotton spuse în șoaptă:

— Așteptați să văd dacă are mașina aici.

Apoi plecă. Șeriful suflă zgomotos pe nări și zise cu năduf:

— Asta zic și eu expediție!

Rolly oftă. Șeful poliției, se întoarse triumfător.

— Mașina nu-i aici, deci individul nu-i acasă. Haideți, oricum, n-are rost să stăm în ploaie.

I-am urmat pe poteca noroioasă printre tufe către verandă. Ajunși acolo, ne-am oprit, în timp ce el a deschis o fereastră, a intrat și pe urmă a descuiat ușa. Lanternele ne-au luminat o bucătărie mică și curată. Am intrat murdărind podeaua de noroi. Cotton era singurul dintre noi care părea entuziast. Fața lui părea cea unui șef de ceremonii înainte de a da în vileag surpriza. Vernon îl privea sceptic, Feeney dezgustat, Rolly indiferent, iar eu, care nu știam ce căutăm acolo, cu curiozitate.

Mi-am dat seama că intrasem ca să percheziționăm casa. Am făcut-o sau mai exact Cotton a făcut-o, în timp ce noi ceilalți ne făceam că îl ajutăm. Casa era mică. La parter mai era doar o cameră, în afară de bucătărie, iar la etaj era un singur dormitor neterminat. O chitanță de la măcelărie și o alta de plată a taxelor m-au lămurit cine era proprietarul: Harvey Whidden. Tipul osos care o văzuse pe

Gabrielle împreună cu un străin în Chrysler. La parter nu am găsit nimic, și am urcat. După alte zece minute de căutări am dat peste ceva: Rolly a scos un pachet ascuns între saltea și rama patului. Era un pachet mic și plat, înfășurat într-un prosop de in. Cotton a lăsat salteaua să cadă, după ce i-o ținuse ajutorului de șerif, și cu toții am făcut cerc în jurul lui Rolly. Vernon i-a luat prosopul și l-a desfăcut pe pat. Conținea o duzină de agrafe de păr, o batistă dantelată, o perie de păr de argint, un pieptene gravat cu inițialele *G.D.L.* și o pereche de mănuși negre de damă. Eram mult mai surprins decât ceilalți.

— G.D.L., am zis eu ca să spun ceva, poate să însemne Gabrielle nu știu cum Leggett - numele doamnei Collinsson înainte de a se mărita.

— Poți să fii al naibii de sigur, zise Cotton triumfător.

— Aveți un mandat de percheziție? zice o voce apăsată din prag. Ce dracu' faceți aici dacă nu aveți? Știți doar că e efracție.

Era vocea lui Harvey Whidden. Corpul lui mătăhălos îmbrăcat cu un impermeabil galben umplea tocul ușii. Fața lui greoaie și cu ten închis era furioasă.

— Whidden, eu… începu Vernon.

— El e, strigă Cotton și își scoase pistolul.

I-am împins mâna exact când trăgea, iar glonțul nimeri în zid. Fața lui Whidden devenise mai mult uimită decât furioasă. Sări din dreptul ușii și coborî scările.

Cotton, nemulțumit de gestul meu, se reculese, mă înjură și o luă la fugă după Whidden.

— Vă distrați bine, le-am spus lui Vernon, Feeney și Rolly, care rămăseseră blocați, dar pentru mine nu are sens. Despre ce e vorba?

Nimeni nu mi-a răspuns și am continuat:

— Pieptenul și peria erau pe masă în casa doamnei Collinsson când am fost acolo împreună cu Rolly!

Ajutorul de șerif aprobă din cap nesigur, în timp ce continua să privească ușa. Nu se mai auzeau zgomote.

— Există vreun motiv pentru care Cotton ar vrea să-l inculpe pe Whidden? am întrebat eu.

— Nu sunt buni prieteni, zise șeriful (observasem deja). Tu ce crezi, Vern?

Procurorul își luă privirea de la ușă, împături din nou lucrurile în prosop și băgă pachetul în buzunar.

— Haideți, zise el și o luă în jos pe scări.

Ușa de la intrare era deschisă. Nu se vedea și nu se auzea nimic. Fordul lui Whidden stătea în ploaie în fața garajului. Ne-am urcat cu Vernon la volan și am luat-o spre casa de pe faleză. Am bătut la ușă până ce un bătrân în pijama cenușie ne deschise. Era un paznic pus de șerif.

Bătrânul ne spuse de Cotton că trecuse pe acolo la ora opt seara doar așa, ca să mai arunce o plivire. El fiind paznic nu s-a gândit să-l supravegheze pe șeful poliției așa că nu îl deranjase, îl lăsase să facă ce vroia și după părerea lui nu luase nimic din ce aparținea soților Collinsson, deși firește că ar fi putut să o facă.

Vernon și Feeney l-au mustruluit pe bătrân și am luat-o înapoi spre Quesada. Rolly era cu mine pe bancheta din spate.

— Cine e acest Whidden? l-am întrebat eu. De ce ar vrea Cotton să îl bage în rahat?

— Harve are o reputație destul de proastă, căci a fost implicat în traficul de alcool din zonă.

— Da? Și altceva?

Ajutorul de șerif se încruntă și ezită căutându-și cuvintele. Înainte să le găsească ne-am oprit în fața unei case mici acoperită cu iederă, dintr-un colț întunecat al unei străzi. Procurorul ne conduse spre ușa de la intrare și sună. După un timp, de deasupra se auzi o voce de femeie:

— Cine e?

A trebuit să ne retragem câțiva pași ca să o vedem. La fereastra de la etajul doi era doamna Cotton.

— S-a întors acasă Dick? a întrebat Vernon.

— Nu, domnule Vernon, nu s-a întors. Eram îngrijorată.

Așteptați o secundă până cobor.

— Nu vă deranjați, spuse el. Nu-l așteptăm. O să-l vedem de dimineață.

— Nu. Stați, spuse ea grăbită și dispăru de fereastră.

După câteva momente deschidea ușa de la intrare, purtând un halat de baie roz. Ochii ei albaștri erau agitați.

— Nu trebuia să vă deranjați, spuse procurorul. Nu e nimic deosebit. Ne-am despărțit de el puțin în urmă și vroiam să vedem dacă a ajuns acasă. Totul e în regulă.

— Era?…

Se opri ca să-și aranjeze halatul în dreptul sânilor firavi.

— Era cumva pe urmele lui Harvey? Harvey Whidden?

Vernon nu o privi când răspunse: „Da” și nici nu își arătă dinții. Feeney și cu Rolly păreau la fel de stânjeniți ca și Vernon.

Fața doamnei Cotton se îmbujoră și buza de jos îi tremura stâlcind cuvintele.

— Să nu îl credeți, domnule Vernon. Să nu credeți nimic din ce vă spune. Harve nu a avut nimic de-a face cu soții Collinsson și să nu îl credeți pe Dick dacă afirmă altceva.

Vernon privi în jos și nu zise nimic. Rolly și Feeney priveau undeva în interiorul casei prin ușa deschisă. Eram cu toții în prag, ploua și nimeni nu părea că are intenția să zică ceva.

— Nu? am întrebat eu accentuând îndoiala din voce mai mult decât era cazul de fapt.

— Nu, nu a avut nicio legătură, zise ea tare întorcându-se spre mine.

Îmbujorarea îi dispăruse, lăsându-i fața albă și disperată.

— El… el a fost aici în noaptea aia… toată noaptea… dinainte de ora șapte și până la răsărit.

— Soțul dumneavoastră unde era?

— În oraș, la maică-sa.

— Care e adresa ei?

Ea îmi dădu un număr de pe strada Noe.

— A fost cineva…

— Haide, lasă, protestă șeriful continuând să privească ploaia… nu ajunge?

Doamna Cotton se întoarse din nou către procuror și îl prinse de braț.

— Nu mă dați de gol, vă rog, domnule Vernon, imploră ea. Nu știu ce aș face dacă s-ar afla. Trebuia însă să vă spun. Nu puteam să-l las să-l învinovățească pe Harve. Vă rog, să nu spuneți nimănui.

Procurorul jură că în nicio circumstanță nici el și nici noi nu vom spune nimic altcuiva, iar șeriful și ajutorul său aprobară viguros, cu fețele îmbujorate.

Odată urcați însă în Ford, au lăsat la o parte stânjeneala și au devenit din nou vânători de oameni. În mai puțin de zece minute, au stabilit că Cotton, în loc să se fi dus vineri noaptea la San Francisco la maică-sa, rămăsese la Quesada, îl omorâse pe Collinsson, pe urmă îi telefonase lui Fitzstephan și îi trimisese scrisoarea, iar în final se întorsese și o răpise pe doamna Collinsson. Plănuise totodată să dea vina pe Whidden, cu care era demult dușman, căci suspecta ceea ce toți ceilalți știau: și anume că e amantul doamnei Cotton. Șeriful, al cărui cavalerism mă împiedicase cu câteva minute în urmă să interoghez femeia, acum își umfla burta de râs.

— Asta e tare, grohăi el. A încercat să-l învinuiască pe Harve care are un alibi în pat cu nevastă-sa. Dick o să rămână afiș când o să-i spunem. Hai să-l găsim în noaptea asta.

— E mai bine să așteptăm, i-am avertizat eu. Ar fi mai bine să verificăm dacă a fost la San Francisco înainte de a-l învinui. Tot ce avem împotriva lui până acum e că a încercat să arunce vina pe Whidden. Dacă el e criminalul și răpitorul, se pare că a făcut o sumedenie de prostii inutile.

Feeney se strâmbă la mine și își apără teoria.

— Poate că îl interesa mai mult să-l inculpe pe Harve decât orice altceva.

— Poate, am spus eu, dar nu strică să îi dăm puțin timp

să vedem ce face.

Feeney se împotrivea. Îl vroia pe șeful poliției imediat, însă Vernon nu era foarte convins. L-am lăsat pe Rolly acasă și ne-am întors la hotel. Ajuns în camera mea. Am telefonat la agenție la San Francisco. În timp ce așteptam să primesc legătura, cineva bătu cu degetul în ușă. Am deschis și Jack Santos intră în pijama, halat și papuci.

— V-ați distrat? întrebă el căscând.

— Nemaipomenit.

— A ieșit ceva?

— Nu de publicat, dar, strict confidențial, îți pot spune că noul punct de vedere e că șeful poliției încearcă să dea vina pe amantul neveste-si folosind dovezi false. Ceilalți oficiali cred totodată că Cotton că ar fi responsabil pentru tot ce s-a întâmplat.

— Asta ar trebui să-i aducă pe toți pe prima pagină.

Santos se așază pe capul patului și își aprinse o țigară.

— Ai auzit vreodată că Feeney și Cotton au fost rivali în cucerirea telegrafistei, care actualmente este doamna Cotton și care l-a ales pe șeful poliției? Triumful gropițelor din barbă împotriva mustăților?

— Nu, am admis eu. Și ce-i cu asta?

— Cum am aflat? Din întâmplare, mi-a zis un tip la garaj.

— Când asta?

— Când au fost rivali? Acum câțiva ani.

Mi-au dat legătura cu San Francisco și i-am spus lui Field (omul de serviciu de la agenție) să pună pe cineva să-i verifice alibiul lui Cotton în strada Noe. Santos căscă și ieși în timp ce vorbeam iar eu, când am terminat, m-am culcat.

17

Soneria telefonului mă trezi cu puțin înainte de 10 a doua zi de dimineață. Mickey Linehan, vorbindu-mi de la San Francisco, îmi spuse de Cotton că ajunsese la maică-sa între orele 7 și 7.30 sâmbătă dimineața. Odată ajuns s-a culcat cinci-șase ore, spunându-i maică-si că urmărise toată noaptea un hoț și a plecat la șase seara.

Cotton tocmai intra în hol când am ajuns la recepție. Avea ochii injectați și neliniștiți, dar încă dădea impresia unui om hotărât.

— L-ai prins pe Whidden? l-am întrebat eu.

— Nu, lua-l-ar naiba, dar o să-l prind. Auzi, îmi pare bine că mi-ai dat peste mână, chiar dacă a scăpat. Eu… vezi, uneori entuziasmul mă împiedică să fiu lucid.

— Da. La întoarcere am trecut pe la tine pe acasă să vedem ce ai făcut.

— N-am ajuns acasă. Am alergat toată noaptea căutându-l pe nenorocitul ăla. Unde sunt Vernon și Feeney?

— Au vată în urechi. Mai bine culcă-te și tu, i-am sugerat eu. Te trezesc eu dacă se întâmplă ceva.

O luă spre casă iar eu am intrat într-o cafenea să-mi iau micul dejun. Eram pe terminate când apăru Vernon. Primise telegrama de la departamentul de poliție din San Francisco, care-i confirma alibiurile lui Fitzstephan.

— Am și eu informații despre Cotton, am spus eu. A ajuns la maică-sa sâmbătă dimineața după ora 7 și a stat până seara la 6.

— După ora 7?

Treaba nu-i plăcea lui Vernon. Dacă șeful poliției fusese

acolo, desigur nu putuse să răpească fata.

— Ești sigur?

— Nu, dar asta e tot ce am putut face până acum. Uite-l pe Fitzstephan.

Privind prin ușa cafenelei îl văzusem pe romancier la recepția hotelului.

— Iartă-mă o clipă.

M-am dus, l-am adus pe Fitzstephan la masă și i l-am prezentat lui Vernon. Procurorul se ridică și îi strânse mâna, dar era încă prea ocupat cu gândul la Cotton pentru altceva.

Fitzstephan zise că luase micul dejun înainte de plecare așa că nu comandă decât o cafea. În momentul acela am fost chemat la telefon. Era vocea lui Cotton, extrem de agitată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-l pe Vernon și pe Feeney și veniți aici.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Grăbiți-vă, s-a întâmplat ceva îngrozitor, zise el și închise.

M-am întors înapoi la masă și i-am spus lui Vernon, care sări în picioare vărsându-i cafeaua lui Fitzstephan. Scriitorul se ridică și el încet, privindu-mă.

— Haide, i-am spus eu. S-ar putea să fie una din chestiile care-ți plac.

Mașina lui Fitzstephan era în fața hotelului. Casa șefului poliției era doar la șapte cvartale distanță.

Ușa de la intrare era deschisă. Vernon ciocăni în toc în timp ce intra, dar nu am așteptat un răspuns. Cotton ne întâmpină în hol. Avea ochii rotunzi injectați, iar fața îi era albă ca marmura. Încercă să spună ceva dar nu putu, scoate cuvintele printre dinți: gesticulă spre ușa din spate cu mâna încleștată pe o hârtie maro. Prin ușă am văzut-o pe doamna Cotton. Zăcea pe un covor albastru, îmbrăcată într-o rochie bleu. Avea gâtul plin de vânătăi întunecate. Buzele și limba ieșite din gură erau mai închise la culoare

decât vânătăile. Ținea ochii căscați, ficși și era moartă. Când i-am atins mâna încă era caldă. Cotton veni după noi arătându-ne hârtia maro pe care o ținea în mână. Era o hârtie de ambalaj scrisă pe ambele părți inegal și în grabă cu creionul.

Mina creionului era mai moale decât cea cu care fusese scris mesajul către Fitzstephan, iar hârtia era de un maro mai închis la culoare. Eram cel mai aproape de Cotton. I-am luat hârtia și am început să citesc cu voce tare sărind pasajele inutile:

— „Whidden a venit noaptea trecută… zicea ca soțul meu îl urmărește… inculpe pentru treaba cu Collinsson… l-am ascuns în pod… mi-a zis că unicul mod de a fi salvat era să zic că a fost aici vineri noaptea… dacă nu, zicea că urmau să-l spânzure… Când domnul Vernon a venit, Harve a zis că mă omoară dacă nu… așa că am spus-o… dar nu fusese aici în noaptea aia… nu știam că e vinovat atunci… a încercat să o răpească joi noaptea… soțul meu aproape că îl prinsese… a venit la mine la birou după Collinsson și a văzut telegrama… l-a urmărit și l-a ucis… a plecat la San Francisco să bea whisky… s-a hotărât să meargă până la capăt cu răpirea fetei… i-a telefonat tipului care o cunoștea ca să afle de la cine să ceară recompensa… prea beat ca să vorbească bine… a scris mesajul și s-a întors a întâlnit-o pe drum… a dus-o în fosta ascunzătoare ă traficanților undeva dincolo de Dull Point… cu barca… mi-e frică să nu mă omoare… încuiat. În pod… scriu în timp ce el mâncă… criminalul… Nu o să-l ajut… Daisy Cotton.”

Șeriful și cu Rolly sosiseră în timp ce citeam. Fața lui Feeney era la fel de albă și descompusă ca a lui Cotton. Vernon își dezgoli dinții către șeful poliției și se răsti la el:

— Tu ai scris-o!

Feeney mi-o smulse din mână, o privi, dădu din cap și zise răgușit:

— Nu, ăsta-i scrisul ei.

Cotton se bâlbâia:

— Nu, jur în fața lui Dumnezeu, n-am scris-o eu. Eu i-am strecurat dovezile, recunosc, dar asta a fost tot. M-am întors acasă și am găsit-o așa, jur pe Dumnezeu.

— Unde ai fost vineri noaptea? îl întrebă Vernon.

— Aici, am pândit casa. Credeam… credeam că el ar putea… Dar nu a venit în noaptea aia. Am stat la pândă până dimineața și pe urmă am plecat la oraș. N-am…

— Dincolo de Dull Point, ce mai așteptăm, zbieră șeriful acoperind ultimele cuvinte ale lui Cotton.

Ieși în viteză din casă iar noi pornirăm în urma lui. Cotton și cu Rolly au luat mașina ajutorului de șerif. Vernon, șeriful și cu mine am plecat cu Fitzstephan la volan. Deplasarea a fost scurtă; Cotton plângea și lacrimile îi curgeau pe pistolul pe care îl ținea în poală.

Ajunși pe mal am trecut din mașini într-o ambarcațiune albă cu motor condusă de un tânăr pe nume Tim, care spuse că nu știa că ar fi existat o fostă ascunzătoare a traficanților dincolo de Dull Point, dar dacă era cineva acolo, el îl va găsi. În mâinile lui, ambarcațiunea mergea destul de repede, dar nu îndeajuns pentru Feeney și Cotton. Stăteau împreună la pupa, cu pistoalele în mâini, și-și omorau timpul privind în față și întorcându-se din când în când ca să ceară mărirea vitezei. La o jumătate de oră de la plecarea de pe chei, am ajuns la o peninsulă pe care ceilalți o numeau Dull Point, iar Tim micșoră viteza când am intrat printre stâncile ascuțite ce ieșeau din apa de la țărm.

Toți erau numai ochi, ochi ce curând începură să doară din cauza soarelui amiezii, însă continuau să privească atent. De două ori am văzut grote săpate în stânca de pe mal, dar care nu duceau nicăieri, spre nicio ascunzătoare. A treia grotă arăta și mai descurajant dar cum Dull Point rămăsese mult în urmă nu puteam trece cu vederea nimic. Ne-am strecurat în grotă, am văzut că nu se continua în spate și i-am spus lui Tim să meargă mai departe. În timpul manevrei de întoarcere ne-am mai apropiat câțiva pași, iar

Cotton, care stătea aplecat de mijloc, țipă:

— Aici e!

Arătă cu pistolul către unul din pereții grotei, iar Tim lăsă ambarcațiunea să mai avanseze puțin.

Ne-am lungit gâturile și am văzut că ceea ce ni se păruse a fi linia țărmului era de fapt marginea neregulată a unei stânci separată de faleză de un interval de vreo șase metri de apă.

— Trage-o într-acolo, ordonă Feeney.

Tim se încruntă privind apa, ezită și spuse:

— Nu se poate.

Barca îi confirmă spusele clătinându-se brusc sub picioarele noastre cu un huruit neplăcut.

— Fir-ar al dracu'! înjură șeriful. Trage-o într-acolo.

Tim privi fața aprigă a șerifului și se supuse. Barca hurui din nou mai violent, de parcă cineva o tăia cu ferăstrăul, dar am trecut prin deschizătură și am ajuns lângă stânca pe care o văzusem. Era ca un buzunar în formă în formă de V, larg de vreo șase metri, lung de vreo douăzeci și cinci de metri. Pereții înalți erau inaccesibili dinspre țărm, și doar pe calea apei se putea ajunge acolo. Apa care ne adusese până în acel punct, și care venea acum cu rapiditate gata-gata să ne scufunde, ocupa cam o treime din lungimea intrândului. Celelalte două treimi erau acoperite de nisip alb. O mică ambarcațiune stătea proptită cu botul la marginea nisipului. Era goală, iar în jur nu se vedea nimeni. Nu părea să existe niciun loc unde s-ar fi putut ascunde cineva. Pe nisip erau urme de picioare mari și mici, conserve goale și rămășițele unui foc.

— E a lui Harve, zise Rolly dând din cap spre ambarcațiunea lângă care ajunsesem.

Cotton o luă înainte și am sărit prin apă pe mal. Ca și cum ar fi căzut din cer, Harvey Whidden apăru în colțul V-ului, în nisip cu o pușcă în mâini. Furia și uimirea se amestecau pe fața lui greoaie.

— Fir-ai al dracului de trădător nenorocit!… urlă el, iar

zgomotul împușcăturii îi acoperi celelalte cuvinte.

Cotton se aruncase lateral.

Glonțul îl ratã cu puțin și șuieră printre mine și Fitzstephan, ștergându-i pălăria și lovindu-se de pietre în spate. Cele patru pistoale ale noastre traseră toate odată, câteva de mai multe ori. Whidden se dezechilibră spre spate și căzu cu picioarele în sus. Era deja mort când am ajuns lângă el: avea trei gloanțe în piept și unul în cap.

Am găsit-o pe Gabrielle Collinsson ghemuită într-o scobitură a peretelui de stâncă care ne fusese ascunsă vederii din cauza unghiului în care era săpată. Câteva pături erau întinse peste un morman de alge uscate, iar în jur mai erau câteva conserve, o lanternă și o altă pușcă. Fața mică a fetei era roșie și febrilă, iar vocea era răgușită din cauza răcelii la plămâni. La început era prea speriată ca să poată spune ceva coerent și, aparent, nu m-a recunoscut nici pe mine, nici pe Fitzstephan.

Ambarcațiunea cu care venisem era scoasă din uz iar a lui Whidden nu ni se părea că e sigură pentru mai mult de trei persoane. Tim și Rolly s-au urcat în ea și au luat-o spre Quesada ca să aducă ajutoare.

Traseul dura o oră și jumătate dus-întors. În timpul ăsta am încercat s-o mai calmăm pe fată, s-o asigurăm că-i suntem prieteni și nu are de să se teamă. Treptat, ochii ei se relaxară, respirația i se ușură, iar unghiile pe care și le înfigea în palmă se decontractară. După o oră ne răspundea la întrebări.

A spus că nu știe nimic de tentativa lui Whidden de a o răpi joi noaptea, nici de telegrama lui Eric către mine. Așteptase toată noaptea de vineri ca el să se întoarcă de la plimbare, iar în zori, disperată, a ieșit să îl caute. L-a găsit așa cum l-am găsit și eu. Atunci s-a întors la vilă și a încercat să se sinucidă ca să pună capăt blestemului.

— Am încercat de două ori, spuse ea, dar nu am fost în stare, eram prea lașă. Nu puteam să țin pistolul spre mine când trăgeam. Mai întâi am încercat să-mi trag în tâmplă,

iar pe urmă în piept, dar nu am avut curaj. De fiecare dată am îndepărtat mâna când am tras. Pe urmă nici nu am mai avut curajul să încerc.

Ulterior își schimbase hainele pline de noroi și rupte și a plecat cu mașina. Nu a spus unde vroia să meargă. Nu părea că știe. Probabil nu avea nicio destinație, doar fugea de locul unde blestemul îi lovise soțul. Nu după mult timp, a văzut un vehicul venind spre ea, condus de bărbatul care o adusese aici. Acesta și-a întors mașina pe stradă în fața ei, blocând drumul. Încercând să-l evite, a intrat într-un pom și nu-și mai aducea aminte nimic până ce se trezise aici în peșteră, unde a rămas tot timpul ăsta. Bărbatul o lăsase singură cea mai mare parte din timp. Nu avea nici putere, nici curaj să încerce să scape înot și nu exista altă ieșire. Bărbatul nu-i spusese nimic și nici nu o întrebase nimic în afară de lucruri de genul: „Uite ceva de mâncare” sau „Până îți aduc apă, trebuie să te descurci cu conservele de roșii dacă ți-e sete”. Nu-și amintea să-l fi văzut înainte. Nu știa cum îl cheamă. Era singurul om pe care îl văzuse de la moartea soțului ei.

— El cum îți zicea? am întrebat eu. Doamna Carter sau doamna Collinsson?

Se încruntă îngândurată și scutură din cap spunând:

— Nu cred că mi-a zis pe nume vreodată. Nu vorbea decât dacă era strict necesar și majoritatea timpului era plecat.

— De data asta de cât timp venise?

— Înainte de răsărit. Zgomotul motorului m-a trezit.

— Precis? Asta e important. Ești sigură că a venit în zori?

— Da.

Stătea în fața ei. Cotton era în stânga mea alături de șerif. L-am privit pe șeful poliției și am spus:

— Atunci, tu ești vinovat, Cotton. Soția ta încă era caldă când am văzut-o… după ora 11.

S-a holbat la mine, bâlbâindu-se:

— C-ce… ce zici?

În dreapta mea l-am auzit de Vernon scrâșnind din dinți.

— Nevastă-ta era speriată că Whidden o s-o omoare și a scris declarația aia. Dar nu el a ucis-o, căci era aici din zori. Tu ai găsit declarația și ai aflat din ea că fuseseră prea intimi. Ei bine, ce-ai făcut pe urmă?

— Asta e o minciună, urlă el. Nu-i nimic adevărat în tot ce ai zis. Era moartă când am găsit-o. Eu niciodată…

— Tu ai omorât-o, lătră Vernon din spatele meu. Te-ai bazat pe declarație ca să arunci vina pe Whidden.

— E o minciună, urlă din nou șeful poliției și făcu greșeala de a încerca să-și scoată pistolul.

Feeney îl lovi și îl puse la pământ. Înainte de a apuca să se ridice, avea deja cătușe la mâini.

18

— N-are sens, am spus eu descumpănit. Când găsim vinovatul, e deja mort, înainte să apucăm să-l spânzurăm.

— Asta, zise Owen Fitzstephan, e caracteristic pentru tine, ești perplex, uluit și consternat. Trebuie să admiți că ți-ai găsit nașul, un criminal mai isteț decât tine. În același timp este un idiot sau un nebun. Oricum, are însă o doză neașteptată de modestie.

— Ba eu cred că trebuie să fie scrântit, am insistat eu. Fii atent, Mayenne se însoară…

— Ai de gând să repeți tot dosarul din nou? întrebă el scârbit.

— Ai o minte răzleață care nu folosește la nimic în situația asta. Nu prinzi criminalii distrându-te cu reflecții interesante. Trebuie să te apleci asupra faptelor și să le răsucești pe toate părțile până cedează.

— Dacă asta e tehnica ta, n-ai decât să te descurci singur, zise el. Să fiu al naibii dacă văd de ce aș suferi și eu. Noaptea trecută ai repetat povestea cu Mayenne-Leggett-Collison pas cu pas de cel puțin șase ori. Nu faci nimic altceva, de la micul dejun încoace. Mie îmi e de ajuns. Niciun mister nu e atât de obositor cum l-ai făcut pe ăsta să devină.

— La dracu', am spus eu. Cealaltă jumătate a nopții, după ce ai plecat, am stat treaz și mi l-am repetat mie însumi. Trebuie să le sucești întruna, băiete, până cedează.

— Îmi place mai mult școala lui Nick Carter. Nu te simți măcar amenințat de vreuna din concluziile la care te-ar putea duce acest proces de sucire pe toate părțile?

— Ba da, de una da. Și anume că Vernon și cu Feeney

greșesc în ceea ce privește complicitatea dintre Cotton și Whidden la răpire, urmată de trădarea lui Cotton. După părerea lor Cotton a pus la cale planul și l-a pus pe Whidden să joace partea cea mai grea, în timp ce el se folosea de poziția lui oficială ca să-l acopere. Collinsson și-a dat seama de plan și a fost ucis. Pe urmă Cotton a pus-o pe nevastă-sa să scrie declarația (care pare într-adevăr falsă, căci i-a fost dictată) a omorât-o și ne-a dus la Whidden. Cotton era primul pe țărm când am ajuns la ascunzătoare, ca să fie sigur că Whidden o să moară opunându-se arestării, înainte să apuce să vorbească.

Fitzstephan își trecu degetele prin părul arici și întrebă:

— Nu crezi că gelozia l-ar fi motivat pe Cotton suficient?

— Ba da, dar care e motivul lui Whidden să se pună la mâna lui Cotton? În afară de asta, care e legătura cu cele întâmplate la Templu?

— Ești sigur că ai dreptate atunci când presupui că ar exista o legătură?

— Da. Tatăl Gabriellei, mama ei vitregă, doctorul și soțul ei au fost omorâți într-un interval de câteva săptămâni, toți fiind persoane foarte apropiate ei. Pentru mine asta e suficient ca să însemne o legătură. Dacă vrei mai multe conexiuni, pot să ți le subliniez. Upton și cu Ruppert au fost, după toate aparențele, instigatorii primului incident și au murit amândoi. Haldorn, protagonistul actului al doilea, a murit și el, urmat de Whidden, care a generat actul al treilea. Doamna Leggett și-a omorât soțul. Cotton și-a omorât nevasta, iar Haldorn și-ar fi omorât-o pe a lui dacă nu l-aș fi oprit eu. Gabrielle în copilărie și-a omorât mama, iar camerista ei a fost pusă să-l omoare pe Riese și pe mine. Leggett a lăsat în urmă o declarație care explică (nu în întregime satisfăcător) totul și a fost omorât. La fel, doamna Cotton. Chiar dacă multe dintre aceste fapte pot fi considerate simple coincidențe, tot mai rămân destule indicii care să trimită la o persoană care se folosește cu consecvență de un sistem anume.

Fitzstephan mă privi îngândurat și aprobă:

— S-ar putea să ai dreptate. Așa cum prezinți tu lucrurile, pare a fi opera unui singur creier.

— A unui creier bolnav.

— Ai și tu obsesiile tale, zise el. Dar chiar și nebunul ăsta al tău trebuie să aibă un motiv.

— De ce?

— La naiba, zise el cu o nerăbdare bine-dispusă. Dacă nu are niciun motiv legat de Gabrielle, de ce ar fi crimele legate de ea?

— Nu știm dacă toate sunt, am subliniat eu. Nu le știm decât pe cele care sunt legate.

El rânji și continuă:

— Nu te dai în lături de la nimic ca să te contrazici, nu-i așa?

— Atunci, din nou, poate crimele scrântitului sunt legate de Gabrielle, pentru că și el este.

Ochii lui Fitzstephan deveniră somnoroși și priviră către ușa închisă ce despărțea camera mea de cea a Gabriellei.

— Bine, zise el privindu-mă din nou. Cine e maniacul ăsta apropiat de Gabrielle?

— Cea mai scrântită și cea mai apropiată persoană de Gabrielle e Gabrielle însăși.

Fitzstephan se ridică și traversă camera de hotel (eu stăteam pe marginea patului) ca să-mi strângă mâna cu un entuziasm solemn.

— Ești fantastic, zise el. Mă uimești. Transpiri noaptea? Scoate limba și zi „Aa”.

— Presupune am întrerupt eu, dar am fost întrerupt de bătăi ușoare în ușa care dădea pe coridor. M-am ridicat și am deschis.

Un om slab, de vârsta și înălțimea mea, în costum negru șifonat stătea pe coridor. Gâfâia prin nasul injectat de vene roșii și ochii lui mici castanii erau timizi.

— Mă cunoașteți, spuse el scuzându-se.

— Da, intră.

I l-am prezentat lui Fitzstephan.

— El e Tom Fink, unul din ajutoarele lui Haldorn la Templul Sfântului Graal.

Fink mă privi cu reproș, își scoase pălăria și traversă încăperea ca să-i strângă mâna lui Fitzstephan. Pe urmă se întoarse spre mine și-mi spuse aproape în șoaptă:

— Am venit până aici să-ți spun ceva.

— A, da?

El își frământă pălăria în mâini. I-am făcut semn cu ochiul lui Fitzstephan și am ieșit afară împreună cu Fink. Pe coridor, după ce am închis ușa, m-am oprit și am zis:

— Hai să auzim.

Fink își frecă buzele cu limba și pe urmă cu dosul mâinii.

— Am venit să-ți spun ceva ce cred că ar trebuie să știi, zise tot în șoaptă.

— Serios?

— E vorba de individul ăla, Whidden, care a fost ucis.

— Da?

— Era…

Ușa de la camera mea se deschisese fulgerător. Podeaua, zidurile și tavanul tremurau împrejurul nostru. Era prea zgomotos ca să auzi ceva care ar putea fi uman. Tom Fink a fost târât de lângă mine în spate. Eram destul de lucid să mă arunc la podea când am fost împins în direcția opusă și nu m-am ales decât cu o contuzie la umăr când m-am lovit de zid. Fink se lovi cu capul de rama unei uși în care fusese proiectat și căzu cu fața în jos pe podea, nemișcat. M-am ridicat și am intrat în cameră. Din Fitzstephan nu mai rămăsese decât o grămadă informă de haine și carne trântită în mijlocul încăperii. Patul meu ardea, iar fereastra se spărsese. Am văzut toate astea în mod mecanic în timp ce mă împleticeam spre camera Gabriellei. Ușa de legătură era deschisă. Ea stătea în patru labe în pat, ținându-se de ramă și cu picioarele pe perne. Avea cămașa de noapte sfâșiată la umăr. Ochii îi străluceau sub buclele castanii care căzuseră acoperindu-i

fruntea și părea un animal prins în cursă. Saliva îi curgea pe bărbia ascuțită. Nu mai era nimeni altcineva în cameră.

— Unde-i infirmiera? răsună vocea mea.

Fata nu spuse nimic. Ochii ei terorizați continuau să mă fixeze.

— Bagă-te sub așternuturi! i-am ordonat eu. Vrei să faci pneumonie?

Ea se mișcă. Am mers spre marginea patului, am apucat așternuturile de un colț și încercând să o ajut, am spus:

— Haide, intră dedesubt.

Ea făcu un zgomot ciudat din piept, aplecă capul și își înfipse dinții ascuțiți în dosul mâinii mele. M-a durut. Am băgat-o totuși sub așternuturi, m-am întors în camera mea și, în timp ce încercam să arunc salteaua arzând pe geam, au sosit curioșii.

— Chemați un doctor, le-am spus eu, și nu vă apropiați.

Tocmai scăpasem de saltea când Mickey Linehan reuși să se strecoare prin mulțimea care acum umplea coridorul. Mickey clipi de câteva ori spre ceea ce rămăsese din Fitzstephan și mă întrebă:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

Gura lui mare se întinse la capete și părea un rânjet răsturnat. Mi-am lins degetele arse și l-am întrebat nemulțumit:

— Ce mama naibii ți se pare că s-a-ntâmplat?

— Mai multe necazuri, precis.

Rânjetul se întoarse într-o poziție normală pe fața lui îmbujorată.

— Bineînțeles, din moment ce ești aici…

Ben Rolly intră.

— Ț-ț-ț, făcu el privind înjur. Ce crezi că a fost?

— O grenadă, am răspuns eu.

— Ț-ț-ț.

Doctorul George intră și se aplecă peste epava lui Fitzstephan. George o îngrijise pe Gabrielle de când aceasta fusese adusă din peșteră cu o zi în urmă. Era un

tip mic și masiv de vârstă mijlocie, cu o claie de păr negru care-i acoperea complet. Mâinile lui păroase îl inspectară pe Fitzstephan.

— Ce făcea Fink? l-am întrebat eu pe Mickey.

— Mai nimic. L-am urmărit de când i-au dat drumul ieri la prânz. De la arest s-a dus direct pe strada Kearny, unde și-a luat o cameră la hotel. Mai toată după-amiaza a stat la biblioteca publică unde a citit articolele din ziare cu privire la necazurile fetei de la început și până acum. Pe urmă a mâncat și s-a întors la hotel. Ar fi putut să iasă pe ușa din dos. Dacă n-a făcut-o, a rămas în cameră toată noaptea. Eu am plecat la miezul nopții și m-am întors la 6 dimineața. Pe la 7 și ceva a ieșit să ia micul dejun, după care și-a luat bilet de tren și a venit aici să te caute la hotel. Asta-i tot.

— Să fiu al naibii! exclamă doctorul. N-a murit.

Nu l-am crezut. Brațul drept al lui Fitzstephan dispăruse și la fel cea mai mare parte din piciorul drept. Corpul lui era prea răsucit ca să-ți dai seama de ceva, iar din fața lui nu mai rămăsese decât o parte.

— Mai e unul pe hol, lovit la cap, am spus eu.

— O, ăla e în regulă, zise doctorul fără să ne privească. Dar ăsta… să fiu al naibii!

Sări în picioare și începu să dea ordine în stânga și-n dreapta. Era foarte agitat. Câteva persoane au intrat de pe coridor. Infirmiera Gabriellei Collinsson - o anume doamnă Flerman - apăru împreună cu un tip care avea o pătură și îl luară pe Fitzstephan.

— Tipul de pe hol e Fink? întrebă Rolly.

— Da.

I-am spus ce-mi zisese Fink și am adăugat:

— Nu terminase când a avut loc explozia.

— Crezi că bomba a fost pusă pentru el ca să-l împiedice să vorbească?

— Nimeni nu l-a urmărit până aici în afară de mine, zise Mickey.

— Poate, am spus eu. Mai bine vezi ce fac cu el, Mick.

Mickey părăsi încăperea.

— Fereastra asta era închisă, i-am spus eu lui Rolly. Nu s-a auzit nimic care să pară ceva aruncat prin geam înainte de explozie, iar fereastra nu e spartă spre înăuntru. Putem deci spune că grenada nu a fost aruncată pe fereastră.

— Fink și cu mine stăteam de vorbă pe coridor, am continuat eu. După explozie am intrat imediat aici și pe urmă în camera ei, iar fereastra de dincolo e și ea în regulă.

Rolly aprobă din cap vag privind către ușa Gabriellei.

— Doamna Herman nu era aici cu ea? se interesă Rolly.

— Aici ar fi trebuit să fie, dar n-a fost. O să vedem de ce. N-are rost să ne gândim că doamna Collinsson ar fi aruncat bomba. A stat în pat de când a fost adusă aici de la Dull Point. N-ar fi putut aranja ca bomba să fie plantată în cameră, deoarece n-avea cum să știe dinainte unde va fi cazată. De atunci nu a intrat nimeni în afară de tine, Feeney, Vernon, doctorul, infirmiera și eu.

— N-aveam de gând să o acuzăm, bălmăji ajutorul de șerif. Ea ce zice?

— Deocamdată nimic. O să mai încercăm acum, deși mă îndoiesc c-o să aflăm ceva.

N-am aflat. Gabrielle zăcea în mijlocul patului cu păturile strânse la bărbie, ca și cum ar fi fost gata să se ascundă la cea mai mică alarmă, și dădea din cap că nu, indiferent ce spuneam, fie că se potrivea sau nu. Pe urmă a intrat infirmiera. Era o femeie cu sânii mari și părul roșcat, cam la patruzeci de ani, cu o față simplă care părea sinceră, cu pistrui și cu ochii albaștrii. A jurat pe biblie că ieșise din cameră pentru mai puțin de cinci minute să cumpere hârtie ca să-i scrie nepotul ei la Vallejo, în timp ce pacienta dormea. Era singura dată când ieșise în cursul zilei. Nu întâlnise pe nimeni pe coridor, ne-a asigurat ea.

— Ai lăsat ușa neîncuiată? am întrebat eu.

— Da, ca să nu o trezesc când urma să mă întorc.

— Unde e hârtia de scris pe care ai cumpărat-o?

— N-am apucat s-o cumpăr. Am auzit explozia și am dat fuga înapoi pe scări.

Teama îi apăru pe față și îi transformă pistruii în pete palide.

— Doar nu credeți că…

— Mai bine du-te și ai grijă de doamna Collinsson, am spus eu cu asprime.

19

Rolly și cu mine ne-am întors în camera mea închizând ușa dintre încăperi.

— Ț-ț-ț, făcu el. Aș fi zis de doamna Herman că e ultima persoană de pe lume care…

— E și normal, am zis eu. Tu ai recomandat-o. Ce știi despre ea?

— E nevasta lui Tod Herman, proprietarul garajului. Înainte să se mărite cu Tod lucrase ca infirmieră. Părea în regulă.

— Are un nepot la Vallejo?

— Îhm. E băiatul lui Schultz, care lucrează la Mare Island. Cum presupui că a ajuns să aibă de-a face cu…

— Poate că nu e implicată, altfel s-ar fi întors cu hârtia de scris după care plecase. Pune pe cineva să nu lase pe nimeni aici până nu vine de la San Francisco un expert în bombe.

Ajutorul de șerif chemă un om de pe coridor, iar noi am ieșit lăsându-l în urmă să se simtă important. Când am ajuns în hol, Mickey Linehan era acolo.

— Fink are capul spart. E în drum spre spital, cu epava ailaltă.

— Fitzstephan n-a murit încă? am întrebat eu.

— Nu, doctorul crede că dacă ajung la timp la aparatura necesară s-ar putea să-l mențină în viață. Dumnezeu știe la ce i-ar folosi… la starea în care se află! E genul de chestie care-i amuză pe doctori.

— Aaronia Haldorn a fost și ea eliberată o dată cu Fink? am întrebat eu.

— Da, Al Manson e pe urmele ei.

— Cheamă-l pe Bătrânul și vezi dacă l-au găsit pe Andrews.

— Andrews? întrebă Rolly după ce Mickey plecase la telefon. Ce-i cu el?

— Nimic, din câte știu eu; numai că n-am mai fost în stare să-l găsim ca să-i spunem că doamna Collinsson a fost salvată. La birou nu a fost văzut de ieri dimineață și nimeni nu știe unde e.

— Ț-ț-ț. E vreun motiv deosebit pentru care vrei să-l găsești?

— Nu vreau să rămân cu fata pe cap pentru tot restul vieții mele. El se ocupă de treburile ei și răspunde de ea, așa că vroiam să i-o transfer.

Rolly aprobă din cap încet. Am ieșit în stradă și i-am luat la întrebări pe toți cei întâlniți prin preajmă. Niciunul din răspunsuri n-a făcut altceva decât să ne mărească certitudinea că bomba nu fusese aruncată pe fereastră. Am găsit șase persoane care erau în apropierea hotelului imediat înainte de explozie și niciuna nu putea fi suspectată că aruncase bomba. Mickey se întoarse de la telefon cu vestea că Aaronia Haldorn, după ce fusese eliberată de la închisoare, se dusese la o familie numită Jeffries din San Mateo, unde rămăsese tot timpul ăsta, iar Dick Foley care-l căuta pe Andrews părea să aibă șanse de a-l găsi la Sausaulito.

Procurorul Vernon și șeriful Feeney, cu o hoardă de reporteri și fotografi în urma lor, sosiră de la departament. Făcură o mulțime de cercetări care nu duseră la nimic, însă au ajuns oricum pe prima pagină a tuturor ziarelor din Los Angeles și San Francisco, ceea ce și urmăreau. Am mutat-o pe Gabrielle Collinsson într-o altă cameră a hotelului și l-am postat pe Mickey Linehan în camera alăturată, lăsând ușa de legătură neîncuiată. Acum Gabrielle vorbea cu Vernon, Feeney, Rolly și cu mine. Ceea ce ne-a spus, nu a ajutat mult. Dormea zicea ea, când a fost trezită de un zgomot îngrozitor care i-a zdruncinat patul și

pe urmă am intrat eu. Asta era tot ce știa. Târziu, după-amiaza, sosi McCracken, un expert în bombe de la departamentul de poliție de la San Francisco. După ce a examinat fragmentele pe care le-a găsit prin cameră, verdictul preliminar a fost că bomba fusese mică, de aluminiu, încărcată cu nitroglicerină și că fusese detonată cu ajutorul unui mecanism rudimentar, pe bază de frecare.

— E mâna unui amator sau a unui profesionist? am întrebat eu.

McCracken scuipă firicele de tutun (căci era genul care-și mestecă țigara) și spuse:

— Aș zice că a fost făcută de un tip care se pricepea, dar nu avea prea multe materiale la dispoziție. O să vă pot spune mai mult după ce duc resturile la laborator.

— N-avea dispozitive de temporizare?

— Se pare că nu.

Doctorul George se întoarse de la spital cu vestea că ceea ce rămăsese din Fitzstephan respiră încă. Doctorul era extrem de încântat. A trebuit să țip la el ca să-mi audă întrebările despre Fink și Gabrielle. Pe urmă mi-a spus că viața lui Fink nu e în pericol, iar răceala fetei era pe trecute, așa că putea să se ridice din pat dacă vroia. L-am întrebat de starea ei psihică, dar era prea nerăbdător să se întoarcă la Fitzstephan ca să mai poată fi atent la altceva.

— Hm-m-m, da, desigur, bălmăji el și o luă spre mașină. Liniște și repaus, adăugă, după care plecă.

Am luat cina cu Vernon și Feeney în restaurantul hotelului. Nu credeau că le spusesem totul despre cele întâmplate și m-au interogat în timpul mesei, fără ca însă să mă acuze nejustificat de tăinuire. Pe urmă, am urcat în noua mea cameră. Mickey era tolănit în pat și citea ziarul.

— Du-te și hrănește-te, i-am spus eu. Cum îi merge iubitei noastre?

— S-a trezit. Ce părere ai… Nu crezi că ne trișează?

— De ce? am întrebat eu. Ce a făcut?

— Nimic, mă gândeam așa.

— Asta e din cauză că ai stomacul gol. Du-te mai bine și mănâncă.

— ’Nțeles, șefule, făcu el și ieși.

Nu se auzea nimic din camera alăturată. Am ascultat la ușă și pe urmă am bătut.

— Intră, spuse vocea doamnei Herman.

Era lângă pat și broda fluturi stridenți pe o țesătură galbenă. Gabrielle Collinsson stătea într-un scaun balansoar în partea cealaltă a camerei și își privea încruntată mâinile în poală, ținându-le atât de crispate încât se albiseră la articulații. Era îmbrăcată cu hainele ecosez de lână pe care le purtase când fusese răpită. Erau încă mototolite, dar fuseseră periate de noroi.

Nu ridică privirea când am intrat, însă infirmiera o făcu, afișând un surâs stângaci.

— Bună seara, am spus eu încercând să par bine dispus. Se pare că o să rămânem fără invalizi.

Fata nu răspunse, însă infirmiera se dezlănțui:

— Într-adevăr, exclamă doamna Herman cu entuziasm. Nu o putem numi pe doamna Collinsson un invalid… acum când s-a trezit și… și îmi pare rău că… pentru că nu am avut un pacient așa de drăguț din toate punctele de vedere; așa vorbeam și cu fetele de la spital: când ai un pacient de treabă, îl pierzi după scurtă vreme, în schimb, dacă ai unul dezagreabil îți rămâne pe viață… vreau să spun că timpul îți trece foarte greu. Îmi aduc aminte odată când…

M-am încruntat la ea și i-am arătat ușa cu capul, iar ea își înghiți restul cuvintelor. Fața ei mai întâi se înroși, pe urmă se albi. Își lăsă broderiile și ieși spunând:

— Da, da, așa e întotdeauna. Ies să văd de… știți dumneavoastră… Cum se zice? Scuzați-mă câteva minute, vă rog.

Ieși în viteză ca și cum i-ar fi fost frică să nu-i trag un șut. După ce ușa se închise, Gabrielle își ridică privirea și spuse:

— Owen e mort.

Nu accentuase ca să pară o întrebare, dar trebuia luată ca atare.

— Nu. M-am așezat pe scaunul infirmierei și mi-am scos o țigară. Trăiește.

— O să supraviețuiască?

Vocea ei era încă răgușită de la răceală.

— Doctorii zic că da, am exagerat eu.

— Dacă o să trăiască, o să…

— O să rămână schilodit rău de tot.

— Asta ar fi și mai satisfăcător, spuse ea mai mult pentru sine.

Eu am rânjit și dacă eram la fel de bun actor pe cât mă credeam, rânjetul nu arătă altceva decât bună dispoziție.

— Râzi, spuse ea grav. Aș vrea să poți alunga totul râzând. Dar nu poți, amintirea rămâne pentru totdeauna…

Își privi din nou mâinile și șopti:

— Blestemată.

Spus pe un alt ton, ultimul cuvânt ar fi fost melodramatică, ca la teatru. Dar o spusese mecanic, fără sentimente, ca și cum ar fi devenit o obișnuință. O vedeam stând în pat pe întuneric, repetându-și mereu același lucru, oră de oră, sau în timp ce se îmbrăca ori se privea în oglindă zi de zi. M-am foit în scaun și i-am spus:

— Ajunge. Doar pentru că o femeie răutăcioasă, mânată de o ură bolnavă, a ținut un discurs despre…

— Nu, nu, mama mea vitregă a pus în cuvinte ceea ce am știut dintotdeauna. Nu știam că e în sângele Dainilor, dar știam că e în al meu. Cum aș fi putut să nu-mi dau seama? Doar am semnalmentele fizice ale degenerării.

Traversă camera și se așeză în fața mea întorcându-și capul și ridicându-și buclele la spate.

— Uită-te la urechile mele, nu au lobi și sunt ascuțite în sus. Oamenii nu le au așa, animalele însă da.

Se întoarse cu fața spre mine ținându-și încă părul strâns.

— Uită-te la fruntea mea, e foarte îngustă, ca unui animal. Dinții mei - îi dezgoli și erau albi, mici și ascuțiți - forma feței.

Mâinile ei dădură drumul părului și coborâră pe obraji și pe bărbia ei ciudat de mică și ascuțită.

— Asta-i tot? am întrebat eu. Gheare n-ai? Bine, să zicem că toate astea sunt atât de ciudate precum crezi. Și ce dacă? Mama ta vitregă era din familia Dain și era o scorpie, dar nu avea semne fizice de degenerescență. Nu crezi că părea la fel de normală precum orice altă gospodină?

— Ăsta nu e un răspuns, zise ea și își scutură capul nerăbdătoare.

— …

— Poate că nu avea semne fizice, însă eu le am și, în plus, le am și pe cele mentale…

Se așeză pe pat alături de mine cu coatele pe genunchi și cu fața albă și schimonosită în mâini.

— Nu am fost niciodată capabilă să gândesc clar precum ceilalți oameni, nici măcar când era vorba de lucrurile cele mai simple. Totul este mereu confuz în mintea mea. Indiferent la ce încerc să mă gândesc, între mine și gânduri se așează o ceață și mă pierd. Poți să-ți dai seama cât e de îngrozitor? Să treci prin viață așa… an după an… știind că vei fi întotdeauna la fel… Sau mai rău?

— Nu pot, am răspuns eu. Mie mi se pare al naibii de normal. Nimeni nu gândește clar, indiferent ce pretinde. Să te gândești, e o treabă complicată și înseamnă să alergi prin ceață după imagini și să le pui cap la cap. De-aia oamenii țin așa de mult la părerile și convingerile lor. Pentru că dacă le compari cu modul aleatoriu în care și le-au format, chiar și părerea cea mai nebuloasă pare clară, sănătoasă și evidentă. Iar dacă o lași să îți scape trebuie să te întorci în ceață și să pescuiești o alta în locul ei.

Ea își ridică fața din mâini și-mi surâse timid, spunând:

— E ciudat că nu mi-ai plăcut până acum, zise ea și fața

îi deveni din nou serioasă. Dar...

— Dar, nimic, am spus eu. Ești destul de mare ca să știi că toți oamenii, în afară de cei nebuni sau foarte proști, se bănuiesc din când în când - sau ori de câte ori au prilejul - că nu sunt tocmai sănătoși. Dovezile confuziei sunt ușor de găsit. Cu cât sapi mai mult, cu atât lucrurile se complică. Nimeni nu ar putea reziste la genul de analiză pe care ți-l aplici. Te învârtești în cerc încercând dovedești că ești nebună. E de mirare că nu ai luat-o razna complet.

— Poate că am luat-o.

— Nu, crede-mă pe cuvânt. Ești sănătoasă. Sau nu mă crede, dar fii atentă. Ai avut un început îngrozitor în viață. Ai nimerit pe mâini rele de la început. Mama ta vitregă era otravă curată și a făcut tot ce a putut ca să te distrugă, iar la sfârșit a reușit să te convingă că ești mânjită de un blestem de familie deosebit. În ultimele câteva luni (de când te cunosc) ți s-au întâmplat toate nenorocirile posibile și credința ta în blestem te-a făcut să te simți responsabilă. Bine. Cum te-a afectat asta? O parte din timp ai fost amețită de droguri, o alta isterică, iar când a murit soțul tău ai încercat să te sinucizi, dar nu erai suficient de dezechilibrată ca să suporți șocul glonțului care ți-ar fi trecut prin carne. Ei bine, Doamne Dumnezeule, nu sunt decât un tip angajat să am grijă de tine, iar câteva din necazurile tale m-au dat gata. N-am încercat eu să mușc o stafie la Templu? Și se presupune că sunt destul de bătrân și de versat. Azi de dimineață - după toate prin câte ai trecut - cineva aruncă un pachet cu nitroglicerină aproape lângă patul tău. Și iată-te acum, în seara asta, discutând cu mine despre sănătatea ta mintală. Dacă nu ești normală, e din cauză că ești mai sănătoasă și mai calmă decât orice om normal. Nu te mai gândi la ereditatea Dain, gândește-te la sângele lui Mayenne pe care îl ai în tine. De unde crezi că ți se trage rezistența dacă nu de la el. E aceeași rezistență care l-a ajutat să scape din Insula Diavolului, din America Centrală și din Mexic și care l-a caracterizat până

la sfârșit. Semeni mai mult cu el decât cu singura persoană din familia Dain pe care am văzut-o. Din punct de vedere fizic, ți-ai moștenit tatăl, iar dacă ai semne de degenerescență, de la el le ai.

Spusele mele părură să-i facă plăcere. Ochii ei deveniseră aproape fericiți. În timp ce vorbeam, mi-am luat o clipă privirea de la ea ca să-mi scot o țigară, iar pe urmă am observat că sclipirea îi pierise din ochii.

— Sunt bucuroasă… îți sunt recunoscătoare pentru ce ai spus, dacă chiar crezi asta.

Vocea ei era din nou deznădăjduită și își ținea capul între mâini.

— Însă orice aș fi, ea a avut dreptate. N-o poți contrazice. Nu poți nega că viața mea a fost blestemată, precum și a celor care mi-au fost apropiați.

— Cu excepția mea. În ultima vreme ți-am fost destul de apropiat, m-am ocupat de tot ce s-a întâmplat și n-am pățit nimic, ceea ce e un semn bun.

— Dar într-un mod diferit, protestă ea rar încrețindu-și fruntea. Nu există o relație personală între noi doi. Pentru tine e vorba de meserie și asta e diferit.

— Nu e adevărat, am zis eu râzând. Cum rămâne atunci cu Fitzstephan? Îți cunoștea familia, bineînțeles, însă venise aici chemat de mine, așa îți era mai puțin apropiat decât îți sunt eu. De ce nu am murit mai întâi eu? Poate că bomba era pentru mine? Oricum asta ne face să credem că totul are în spate un creier uman - un creier care plănuiește și poate dă greș -, nu infailibilul tău blestem.

— Greșești, spuse ea privindu-și genunchii. Owen mă iubea.

M-am străduit să nu par surprins și am întrebat:

— Ați…?

— Nu, te rog nu mă întreba nimic. Nu acum… după cele întâmplate de dimineață.

Își îndreptă umerii și continuă crispată.

— Ai zis ceva de un blestem infailibil. Nu știu dacă m-ai

înțeles sau nu, ori pretinzi doar ca să mă faci să par proastă. Nu cred într-un blestem infailibil care să provină de la Dumnezeu sau de la diavol, precum blestemul lui Iov, să zicem.

Ea era serioasă acum și nu vorbea doar ca să întrețină conversația.

— Dar n-ar putea oare exista… nu există cumva oameni atât de răi și de veninoși încât să distrugă tot ce ating? Și asta nu poate să…

— Ba da, am aprobat-o eu, există astfel de oameni, dar trebuie să și vrea.

— Nu, nu. Indiferent dacă vor sau nu. Chiar și atunci când își impun să nu vrea, cu disperăre. Așa e. Îl iubeam pe Eric pentru că era pur și simpatic. Știi că era așa. Îl cunoșteai destul de bine și ai destulă experiență să-ți dai seama că așa era. Îl iubeam și îl doream, iar după ce ne-am căsătorit…

Ea dădu din umeri și îmi dădu mâinile. Palmele erau uscate și fierbinți, iar vârfurile degetelor erau reci. A trebuit să o țin strâns ca să nu-mi bage unghiile în carne.

— Erai virgină când te-ai măritat cu el? am întrebat-o.

— Da, eram. Sunt. Eu…

— Nu e nimic deosebit în asta. Am spus eu. Sunt doar idei prostești. Iei și droguri, nu-i așa?

Ea aprobă din cap și am continuat:

— Asta îți scade apetitul sexual sub limitele normale, așa încât un interes absolut normal față de cineva ajunge să pară anormal. Eric era prea tânăr, lipsit de experiență și prea îndrăgostit ca să știe cum să se poarte. Nu e nimic îngrozitor în asta.

— Dar nu e vorba numai de Eric, explică ea. Toții bărbații pe care i-am cunoscut. Nu-mi fac iluzii, știu că nu sunt frumoasă, dar nicio zgripțuroaică nu vreau să fiu. De ce toți bărbații pe care i-am…

— Vorbești de mine? am întrebat eu.

— Nu… Știi bine că nu. Nu-ți bate joc, te rog.

— Atunci, există excepții? Oricine altcineva? Madison Andrews, spre exemplu?

— Dacă l-ai cunoaște cât de cât, sau ai fi auzit vorbindu-se despre el nu ai vorbi așa.

— Nu, am aprobat-o eu. În legătură cu el însă nu poți să dai vina pe blestem - e obișnuința. Era însă chiar așa de rău?

— Era distractiv, spuse ea amar.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat?

— O, probabil acum un an sau un an și jumătate. Nu i-am spus nimic tatălui meu sau mamei mele vitrege. Mi-era… Mi-era rușine că bărbații erau așa cu mine și că…

— Cum poți să știi, am intervenit eu, că cea mai mare parte a bărbaților nu se poartă așa cu majoritatea femeilor? De ce crezi că ești atât de unică? Dacă ai avea urechi suficient de agere, ai putea auzi o mie de femei din San Francisco plângându-se de același lucru și Dumnezeu știe, poate jumătate din ele se cred chiar sincere.

Ea își retrase mâinile și se ridică în picioare în pat. Fața i se îmbujoră.

— Acum chiar m-ai făcut să mă simt stupidă.

— Nu mai stupid ca mine. Se presupune că sunt detectiv. De când a început treaba asta, am intrat în horă și am evitat blestemul ăsta al tău, gândindu-mă ce aș face dacă ar trebui să îl înfrunt. Acum însă am hotărât. Mai reziști o săptămână sau două?

— Vrei să zici că…

— O să-ți arăt că blestemul ăsta este o prostie, dar s-ar putea să-mi ia câteva zile sau chiar câteva săptămâni.

Ochii i se măriseră și tremura încercând să mă creadă, dar îi era teamă totodată.

— Asta e, i-am spus eu. Trebuie să decizi.

— A… nu știu. Ai vorbit serios? Chiar crezi că totul poate lua sfârșit? Că nu o să mai am… Și că tu poți…

— Da. Ai putea să te întorci la casa din golf pentru o vreme? O să folosească, sper, și tu vei fi în siguranță acolo.

Putem să o luăm pe doamna Herman cu noi și încă pe altcineva, dacă vrei.

— Bine, merg, spuse ea.

Mi-am privit ceasul și m-am ridicat spunând:

— Acum mai bine culcă-te. Ne mutăm mâine. Noapte bună.

Își mușcă buza de jos, nehotărâtă dacă să vorbească sau nu, și în cele din urmă zise:

— Dacă mergem acolo, o să-mi trebuiască niște morfină.

— Sigur. Care-i doza ta zilnică?

— Cinci… zece unități.

— Nu e mult, am spus eu degajat. Îți place?

— Mi-e teamă că e prea târziu ca să mai conteze dacă îmi place sau nu.

— Ai citit articolele lui Hearst. Dacă vrei să te dezveți, oricum vom avea timp la dispoziție. Nu e așa de greu.

Ea râse strident în timp ce un rictus îi contorsiona gura.

— Pleacă, țipă ea. Nu mă mai consola și nu-mi mai face promisiuni, te rog. Mi-ajung pentru noaptea asta. O să încerc să le asimilez, dar acum, te rog, pleacă.

— Bine. Noapte bună.

— Noapte bună… și mulțumesc.

Am intrat în camera mea și am închis ușa. Mickey desfăcea dopul unei sticle de băutură. Avea genunchii plini de praf. Își întoarse capul spre mine și zise rânjind prostește:

— Ce tip de treabă ești. Ce încerci să faci? Îți cauți un cămin?

— Gura! Ai noutăți?

— Geniile s-au întors în capitala districtului. Infirmiera roșcată trăgea cu ochiul prin gaura cheii când m-am întors de la masă. Am alungat-o.

— Și i-ai luat locul? l-am întrebat eu făcând semn din cap către genunchii lui prăfuiți.

Mickey însă nu putea fi intimidat și răspunse:

— Pe dracu’, nu! Ea era la cealaltă ușă de pe hol.

20

Târziu în dimineața următoare le-am luat pe Gabrielle și pe doamna Herman, ne-am urcat în mașina lui Fitzstephan care era la garaj și am luat-o spre casa din golf. Fata era prost dispusă, încerca cu greu să surâdă când vorbeam, dar nu avea nimic de zis. M-am gândit că ar putea fi deprimată de ideea că se întorcea în casa unde stătuse Collinsson, dar când am ajuns, intră degajată și nu părea mai prost dispusă decât înainte. După prânz - doamna Herman se dovedi a fi o bună bucătăreasă - Gabrielle se hotărî să iasă afară, așa că am însoțit-o și ne-am îndreptat pe jos spre barăcile mexicane unde locuia Mary Nunez.

Am găsit-o și ne-a promis că vine la muncă a doua zi. Părea că o îndrăgește pe Gabrielle, dar nu și pe mine. Ne-am întors spre casă luând-o pe potecă pe țărm printre roci. Mergeam încet. Fata avea fruntea încruntată. Niciunul din noi nu spuse nimic până ce am ajuns la un sfert de milă de locuință. Atunci Gabrielle se așează pe un bolovan rotund încălzit de soare.

— Îți amintești ce mi-ai spus noaptea trecută? întrebă ea amestecând cuvintele în graba ei de a le rosti.

Părea speriată.

— Da.

— Spune-mi din nou, mă rugă ea făcându-mi loc pe bolovan. Așează-te și spune-mi din nou… tot.

Așa am făcut. După părerea mea era o prostie la fel de mare să intuiești caracterul cuiva din forma urechilor ca și din poziția stelelor, a frunzelor de ceai sau a pietrelor de nisip. Oricine ar fi căutat să-și dovedească că e nebun, ar fi găsit destule argumente, căci doar redușii mintali vedeau

lucrurile simplu. Ea, după părerea mea semăna prea tare cu tatăl ei ca să poată avea mult sânge al Dainilor în vene sau ca să se lase slăbită de o asemenea idee.

Nimic nu dovedea că influența ei asupra oamenilor era mai rea decât a oricui altcuiva, fiind îndoielnic că majoritatea oamenilor ar avea o influență benefică asupra persoanelor de sex opus, iar ea era oricum prea tânără, lipsită de experiență și egocentrică ca să poată fi categorisită într-un fel sau altul. Urma să-i arăt în următoarele zile că problemele ei aveau o explicație mult mai tangibilă, mai concretă, și mai demnă de băgat la închisoare, decât un blestem. Și că nu ar fi greu să se debaraseze de morfină pentru că lua doze mici, iar temperamentul ei era favorabil curei. A durat trei sferturi de oră ca să-mi expun ideile astea, dar a mers destul de bine.

Frica îi dispăru din ochi în timp ce vorbeam, iar în final începuse să zâmbească. Când am terminat, sări în picioare râzând și împreunându-și degetele spuse:

— Mulțumesc, mulțumesc. Te rog să nu mă lași niciodată să nu te cred. Chiar dacă… Nu. *Este* adevărat. Haide, haide să ne plimbăm.

Fugi aproape tot restul drumului spre casă pălăvrăgind neîntrerupt. Mickey Linehan era pe verandă și m-am oprit lângă el în timp ce fata a intrat.

— Ț-ț-ț, cum ar zice domnul Rolly, zise el dând din cap către mine rânjind. Ar trebui să-i spun ce i s-a întâmplat sărmanei ăleia de fată de la Poison Ville, care a ajuns să creadă că poate să aibă încredere în tine.

— Ai adus vești de la oraș? am întrebat eu.

— Andrews a reapărut. A fost la familia Jeffries la San Mateo, unde stă și Aaronia Haldorn, care rămas acolo. Andrews a stat de marți după-amiaza până noaptea trecută. Al supraveghea casa și l-a văzut intrând, dar nu l-a abordat până n-a ieșit din nou. Familia Jeffries a plecat la San Diego. Acum pe Andrews îl urmărește Dick. Al zice că

madam Haldorn a stat și ea acolo tot timpul, iar Rolly susține că Fink s-ar fi trezit, dar nu știe nimic despre bombă. Fitzstephan se agață încă de viață.

— Cred că o să mă duc să vorbesc cu Fink după amiază, am spus eu. Rămâi prin preajmă. Și… Ah, da, trebuie să te porți respectuos cu mine când doamna Collinsson e prin preajmă. E important să creadă că sunt un mare barosan.

— Adu niște băutură când te întorci, spuse Mickey. Treaz nu sunt în stare să o fac.

Fink era în pat când am ajuns și privea printre bandaje. Insistă că nu știa nimic de bombă și că tot ce vroia să-mi spună era că Harvey Whidden era fiul lui vitreg, copilul dispărut al matahalei de nevastă-sa, dintr-o căsătorie anterioară.

— Și ce dacă? am întrebat eu.

— Nu știu, numai că așa stau lucrurile și vroiam să-ți spun.

— La ce-ar folosi?

— Ziarele susțin că ai spus că ar fi o legătură între ce s-a întâmplat și templu, iar detectivul ăla solid zice că ai spus că știu mai multe decât vreau să zic. Nu mai vreau alte necazuri, așa că am hotărât să-ți vorbesc, ca să nu zici că ascund ceva.

— Zău? Spune-mi ce știi de Madison Andrews.

— Nu știu nimic despre el. Nici nu-l cunosc. E tutorele fetei, sau cam așa ceva. Am citit de el în ziare, dar nu-l cunosc.

— Aaronia Haldorn în schimb îl știe.

— Poate că da, eu însă nu. La familia Haldorn veneam doar să muncesc. Pentru mine era o slujbă și atâta tot.

— Nevasta-ta cum vedea lucrurile?

— La fel, o slujbă ca oricare alta.

— Unde e acum?

— Nu știu.

— De ce a fugit de la Templu?

— Ți-am spus, nu știu. Nu vroia să aibă probleme. Eu…

Cine n-ar fi fugit dacă ar fi avut ocazia?

Infirmiera care mă ruga să-l las în pace devenise deja agasantă, așa că am plecat de la spital către biroul procurorului districtual. Vernon împinse la o parte un vraf de dosare cu un gest de genul lumea-poate-să-aștepte și spuse:

— Sunt bucuros să te văd; ia loc.

Și aprobă din cap dezgolindu-și toții dinții.

— Am vorbit cu Fink, am zis eu luând loc. N-am aflat nimic, dar e implicat. Bomba nu putea să ajungă acolo decât adusă de el.

Vernon se încruntă pentru moment după care clătină din cap și spuse:

— Ce motiv ar fi avut? Iar tu erai acolo. Ai zis că nu l-ai scăpat din ochi cât a fost în cameră. Ai susținut că n-ai văzut nimic.

— Și ce dacă? am întrebat eu. Putea să mă păcălească. A fost mecanic al mai multor magicieni. Ar fi putut să facă o bombă și s-o lase jos fără să-l văd. Ăsta-i jocul lui. Nu știm ce a văzut Fitzstephan, care se pare că mai rezistă încă. Hai să ne agățăm de Fink în timpul ăsta.

Vernon clănțăni din dinți și spuse:

— Bine, o să-l reținem.

Am ieșit și am luat-o pe coridor către biroul șerifului. Feeney nu era acolo, dar un alt ajutor care se numea Sweet a zis că șeful i-a spus să mă ajute dacă apar.

— Bine, am spus. Acum mă interesează să fac rost de niște sticle de… gin, Scotch, sau ce o fi mai bun prin părțile astea.

Sweet își scărpină mărul lui Adam și spuse:

— N-aș ști să zic. Poate liftierul știe mai bine. Cred că ginul lui e cel mai sigur. Ascultă, Dick Cotton se dă de ceasul morții zicând că vrea să-ți vorbească. Vrei să-l vezi?

— Da, deși nu știu de ce.

— Atunci revino peste câteva minute.

Am ieșit și am chemat liftul. Liftierul era singur

înăuntru.

— Sweet mi-a spus că poate ai idee unde găsesc un galon de albitură, i-am spus eu.

— E nebun, bălmăji băiatul, și pe urmă văzând că nu zic nimic: Ieși pe aici?

— Da, nu peste multă vreme.

El închise ușa și m-am întors la Sweet, împreună cu care am luat-o prin curtea interioară spre închisoarea din spate. Am fost lăsat singur cu Cotton într-o celulă supraîncălzită. Două zile la închisoare nu-l ajutaseră în niciun fel pe șeful poliției de la Quesada. Avea fața tristă și gropița din bărbie se mișca atunci când vorbea. Nu avea nimic altceva să-mi spună în afară de faptul că era nevinovat. Tot ce am găsit să-i răspund a fost:

— Poate, dar ți-ai făcut-o cu mâna ta. Dovezile sunt împotriva ta. Nu știu dacă e de ajuns să te condamne sau nu. Depinde de avocat.

— Ce vroia? m-a întrebat Sweet când am ieșit.

— Să-mi spună că e nevinovat.

Ajutorul de șerif își scărpină din nou mărul lui Adam și zise:

— Și era important pentru tine?

— Da, n-am dormit din cauza asta toată noaptea. Pe curând.

Am luat-o spre ascensor iar liftierul îmi dădu galonul comandat înfășurat în hârtie de ziar și spuse:

— Zece parai.

I-am plătit, m-am urcat în mașina lui Fitzstephan și am mers la telefoane ca să sun la magazinul Vic Dallas din San Francisco. I-am comandat lui Vic 50 de unități de morfină și 8 fiole de calomel-ipecacatropină-stricnină-cascara.

— O să trimit pe cineva de la agenție, i-am spus, să le ia diseară sau mâine dimineață. E în regulă?

— Dacă zici tu. Dacă însă omori pe cineva cu ele, să nu spui de unde ai luat marfa.

— Bine, am zis eu. O să moară doar așa, pentru că nu am

diplomă de spițer.

Am mai dat un telefon la San Francisco, de data asta la agenție, și am vorbit cu Bătrânul.

— Poți să-mi mai dai un om? am întrebat eu.

— MacMan e disponibil, Drake la fel. Pe care îl preferi?

— MacMan este în regulă. Roagă-l să treacă pe la magazinul Dallas să ia un pachet înainte să vină. Știe unde e.

Bătrânul adăugă că nu are alte vești despre Aaronia Haldorn sau Andrews. Am condus înapoi spre casa din golf. Aveam musafiri. Trei mașini stăteau goale în parcare iar pe verandă Mickey era înconjurat de o bandă de reporteri, care imediat ce m-au văzut m-au luat la întrebări.

— Doamna Collinsson e aici ca să se odihnească, am spus eu. Nu dă interviuri și nici nu face poze. Lăsați-o în pace. Dacă se întâmplă ceva, o să vă spun, acelora dintre voi care o lasă în pace. Tot ce pot să vă zic acum e că Fink a fost reținut pentru treaba cu bomba.

— De ce a venit Andrews? întrebă Jack Santos.

Nu era o surpriză pentru mine. Mă așteptam să apară acum după ce se întorsese la San Francisco.

— Întrebați-l pe el, am sugerat eu. Răspunde de bunurile doamnei Collinsson. Nu e niciun mister că vrea să o vadă.

— E adevărat că nu se înțeleg bine?

— Nu.

— Atunci de ce nu a venit până acum? Ieri de exemplu, sau alaltăieri.

— Întrebați-l pe el.

— E adevărat că e îndatorat până peste cap, sau cel puțin era înainte de a fi numit administratorul averii familiei Leggett?

— Întrebați-l pe el.

Santos surâse subțiindu-și buzele și zise:

— Nu e nevoie; i-am întrebat pe câțiva din creditorii lui. E adevărat că doamna Collinsson s-a certat cu soțul ei pentru că era prea prietenoasă cu Whidden, cu două zile

înainte de moartea soțului ei?

— Orice în afară de adevăr, am spus eu. E tare. Poți să faci o grămadă de chestii cu un subiect ca ăsta.

— Poate că da, spuse Santos. E adevărat că s-a pus rău cu familia soțului ei și că bătrânul Hubert ar fi zis că e dispus să dea oricât ca s-o facă să plătească pentru cea mai mică vină pe care ar fi avut-o în legătură cu moartea fiului său?

Habar nu aveam, așa că i-am răspuns:

— Nu fi fraier. Acum lucrăm pentru Hubert ca să o protejăm.

— E adevărat că doamna Haldorn și Tom Fink au fost eliberați pentru că au amenințat că în caz de proces mărturisesc tot?

— Acum tu faci mișto de mine, Jack, am spus eu. Andrews mai e aici?

— Da.

Am intrat în casă și l-am chemat pe Mickey întrebându-l:

— L-ai văzut pe Dick?

— A trecut cu mașina la câteva minute după sosirea lui Andrews.

— Du-te după el și avertizează-l să nu se deconspire reporterilor, chiar dacă asta înseamnă să-l piardă pe Andrews un timp. O să iasă scandal în ziare dacă află că îl urmărim, și nu vreau asta.

Doamna Herman cobora scările și am întrebat-o unde e Andrews.

— Sus în camera din față.

Am urcat acolo. Gabrielle, îmbrăcată într-o rochie de mătase lungă și închisă la culoare stătea țeapănă pe marginea fotoliului din piele. Fața ei era albă și obosită. Își privea batista din mâini, dar când am intrat ridică ochii și păru mulțumită că venisem. Andrews stătea cu spatele la șemineu. Părul lui alb, sprâncenele și mustața erau foarte evidente pe fața lui osoasă și rozalie. Își mută privirea de la fată către mine și nu păru încântat să mă vadă.

— Salut, am spus eu sprijinindu-mă de colțul unei mese.

— Am venit să o iau pe doamna Collinsson înapoi la San Francisco, zise el.

Fata nu reacționă, așa că am spus:

— Nu la San Mateo?

— Ce vrei să spui cu asta?

Sprâncenele lui albe stufoase se încruntară ascunzându-i ochii aproape complet.

— Dumnezeu știe. Poate că aiurez din cauza ziariștilor care mi-au pus o mulțime de întrebări.

El se încordă ușor și spuse rar și deliberat:

— Doamna Haldorn m-a chemat pentru probleme profesionale. Am fost să o văd ca să-i explic cât de imposibil mi-ar fi, date fiind circumstanțele, să o reprezint sau să o sfătuiesc.

— E în regulă, în ceea ce mă privește, am spus eu. Și dacă ți-a luat treizeci de ore ca să-i explici, nu e treaba nimănui.

— Exact.

— Însă… eu aș fi atent cum aș spune reporterilor de jos treaba asta. Știi cât de suspicioși sunt… fără niciun motiv.

Se întoarse din nou spre Gabrielle și vorbi încet, dar cu o oarecare nerăbdare:

— Ei bine, Gabrielle, vii cu mine?

— Să mă duc? mă întrebă ea pe mine.

— Nu, decât dacă ții în mod deosebit.

— Eu… eu nu vreau.

— Atunci e în regulă, am spus eu.

Andrews se apropie de ea, o luă de mână și spuse:

— Îmi pare rău, dragă, dar trebuie să mă întorc în oraș acum. Ar trebui să-ți pui un telefon în caz că vrei să mă contactezi.

Refuză invitația ei de a rămâne la cină și-mi adresă un „Noapte bună” lipsit de ranchiună, după care ieși.

De la fereastră îl puteam vedea urcându-se în mașină și dând cât mai puțină importanță ziariștilor care se

strânseseră în jurul lui.

Când m-am întors de la fereastră, Gabrielle mă privea încruntată.

— Ce vroiai să spui despre San Mateo? întrebă ea.

— Cât de buni prieteni sunt el și cu Aaronia Haldorn? am întrebat-o eu în loc de răspuns.

— N-am idee. De ce? De ce i-ai vorbit în felul ăla?

— Treabă de detectiv. Într-o anumită privință se zvonește că, de când îți gestionează afacerile, a reușit să scape de faliment. Poate nu are nicio importanță, dar nu strică să se sperie puțin și să pună lucrurile la punct. N-are niciun rost să pierzi și bani după toate celelalte probleme.

— Atunci el…? începu ea.

— Are la dispoziție o săptămână sau oricum câteva zile ca să iasă din încurcătură. Ar trebui să-i ajungă.

— Dar…

Doamna Herman ne chemă la cină și astfel conversația se întrerupse. Gabrielle mâncă foarte puțin. Mickey s-a apucat să povestească despre un caz pe care îl avusese la Eureka, unde trebuia să se dea drept un străin care nu vorbea de loc engleza. Din moment însă ce engleza era singura limbă pe care o vorbea, iar în Eureka se găsea cel puțin un specimen din toate naționalitățile, îi fusese al naibii de greu să nu-i lase pe cei cu care vorbea să afle cine era el de fapt. Povestea e lungă, comică și poate parțial adevărată. După ce am terminat de mâncat am ieșit împreună cu el afară, unde noaptea primăvăratică se lăsase de-a binelea.

— MacMan o să vină mâine dimineață, i-am spus eu. Împreună cu el o să trebuiască să supravegheați casa. Puteți să vă împărțiți timpul cum vreți, dar cineva trebuie să fie permanent de veghe.

— Nu-ți alege ce e mai greu de făcut, se plânse el. Ce e de fapt locul ăsta… o cursă?

— Poate.

— Îhî, poate. Nici măcar nu știi ce dracu’ faci. Te învârți

în jur și aștepți să-ți pice para mălăiață.

— Planurile încununate de succes par întotdeauna norocoase novicilor. Dick a aflat ceva nou?

— Nu, l-a urmărit pe Andrews de acasă, direct aici.

Ușa de la intrare se deschisese și lumina galbenă dinăuntru căzu pe verandă. Gabrielle, cu o manta închisă la culoare pe umeri, ieși în lumina galbenă, închise ușa și o luă pe aleea de pietriș.

— Du-te și culcă-te acum, Mickey, dacă vrei. Te trezesc când mă întorc. O să trebuiască să faci de gardă până dimineața.

— Mare crai mai ești, spuse el râzând în întuneric. Dumnezeule mare, ce crai ești!

— În mașină e un galon de gin.

— Ce? De ce nu mi-ai spus și m-ai făcut să pierd timpul vorbind?

Iarba peluzei foșnea în contact cu pantofii lui în timp ce se îndepărta. M-am îndreptat spre aleea de pietriș și i-am ieșit înainte fetei.

— Nu e o noapte minunată? întrebă ea.

— Ba da, dar nu trebuie să ieși singură pe întuneric chiar dacă, practic, necazurile tale au luat sfârșit.

— N-am vrut, spuse ea luându-mă de braț. Și ce înseamnă că „practic, au luat sfârșit”?

— Că mai sunt câteva detalii de care trebuie să ne ocupăm… Morfina spre exemplu.

— Mai am doar cât să-mi ajungă pentru la noapte, spuse ea cu un frison. Mi-ai promis că…

— Mâine dimineață sosesc cincizeci de unități.

Ea rămase tăcută ca și cum aștepta să mai spun ceva, dar nu am zis nimic. Degetele ei mi se încleștară pe mânecă.

— Ai spus că nu ar fi greu să mă dezvăț, mă întrebă ea cu jumătate de glas ca și cum ar fi așteptat să neg că aș fi spus așa ceva.

— Păi, n-ar fi.

— Ai spus că poate… lăsându-și cuvintele să se piardă.

— Că o să încercăm în timpul ședерii aici?

— Da.

— Chiar vrei? am întrebat eu. Nu se poate face nimic dacă nu vrei cu adevărat.

— Dacă vreau? Se opri pe drum cu fața spre mine. Aș da…

Un suspin îi întrerupse propoziția. Vocea ei continuă subțire:

— Ești sincer cu mine? Tot ce mi-ai spus… ce mi-ai spus noaptea trecută și azi după-amiază… e la fel de adevărat pe cât ai făcut să pară? Cred în tine pentru că ești sincer? Sau pentru că meseria te-a învățat cum să-i faci pe oameni să te creadă?

Poate că era nebună, dar nu era deloc proastă. I-am dat răspunsul care mi s-a părut cel mai potrivit.

— Încrederea ta în mine e bazată pe încrederea mea în tine. Dacă a mea nu este justificată, la fel e și a ta. Așa că, dă-mi voie să te întreb mai întâi ceva: ai mințit când ai spus că nu vrei să fii o zgripțuroaică?

— A, nu, nu vreau.

— Ei, păi atunci e bine, am spus eu cu un aer de finalitate. Dacă vrei să scapi de droguri, o să reușim.

— Cât… cât timp o să dureze?

— Să spunem o săptămână, pentru ca totul să meargă bine. Poate mai puțin.

— Vorbești serios? Doar atât?

— Atât durează tratamentul. Pe urmă o să trebuiască să ai grijă de tine o vreme, până te refaci, dar vei fi terminat deja cu drogurile.

— O să sufăr mult?

— Câteva zile, dar nu o să fie așa de rău cum îți imaginezi, iar rezistența pe care ai moștenit-o de la tatăl tău te va ajuta să treci cu bine prin perioada asta.

— Dacă, începu ea rar, îmi dau seama la mijlocul tratamentului că nu sunt în stare, pot…

— Nu mai poți face nimic, i-am zis eu cu entuziasm. O să rezişti până la capăt.

Ea tremură din nou și întrebă:

— Când putem începe?

— Poimâine. Mâine ia-ți doza normală și nu încerca să-ți faci rezerve. Nu-ți face probleme. Va fi mai greu pentru mine decât pentru tine.

— Și o să fii înțelegător, chiar dacă o să devin răutăcioasă?

— Nu știu.

Nu vroiam să-i dau mână liberă.

— Nu cred că cineva așa drăguț poate să devină răutăcios din cauza unei scurte suferințe.

— O, dar… se opri, își încreți fruntea și continuă: Nu am putea să ne dispensăm de doamna Herman? N-aș vrea… n-aș vrea să mă vadă.

— O s-o trimit acasă mâine dimineață.

— Și dacă voi fi… nu o să lași pe nimeni altcineva să mă vadă… dacă o să fiu… dacă o să fiu prea îngrozitoare?

— Nu, am promis eu. Dar fii atentă: te pregătești să dai o probă pentru mine. Nu te mai gândi la aspectele astea sumbre, o să te porți frumos. Nu vreau să te maimuțărești prea tare.

Ea râse brusc și întrebă.

— O să mă bați dacă nu sunt cuminte?

I-am răspuns că încă e destul de tânără ca să-i priască o bătăiță la funduleț.

21

Mary Nunez sosi la șapte și jumătate a doua zi de dimineață. Mickey Linehan o duse cu mașina pe doamna Herman la Quesada unde o lăsă și se întoarse cu MacMan, care aduse pachetul de la magazin. MacMac era un fost soldat cu umeri lați. Zece ani petrecuți în insule își puseseră amprenta pe fața lui cu gura strânsă și maxilare solide. Era soldatul perfect. Se ducea unde îl trimiteai, stătea unde-l puneai și nu avea inițiative care să-l împiedice să facă ce-i spuneai.

Mi-a dat pachetul cu medicamente și i-am dus morfina Gabriellei, care lua micul dejun în pat. Ochii ei erau umezi și avea fața palidă și trasă. Când a văzut dozele pe care le țineam în mână îndepărtă tava și întinse nerăbdătoare mâinile.

— Te întorci peste cinci minute? întrebă ea.

— Poți s-o faci de față cu mine. N-o să roșesc.

— Eu însă da, spuse ea rușinându-se.

Am ieșit închizând ușa de care m-am sprijinit și am auzit foșnetul hârtiei și clinchetul linguriței în pahar. Pe urmă ea strigă:

— Sunt gata.

Am intrat din nou. O hârtie mototolită pe tavă era tot ce rămăsese din prima doză.

Ea stătea sprijinită de perne cu ochii pe jumătate închiși, la fel de confortabil ca o mâță care tocmai mâncase peștișorul din borcan. Îmi zâmbi leneș și spuse:

— Ești o dulceață. Știi ce aș vrea să fac azi? Să ies în larg după prânz și să petrec restul zilei plutind la soare.

— Asta o să-ți facă bine. Ia-l pe Linehan sau pe MacMan

cu tine. Să nu te duci singură.

— Tu ce ai de gând să faci?

— Mă duc la Quesada, la tribunal, și poate ajung și la oraș.

— Nu vrei să vin cu tine?

Am dat din cap și am spus:

— Am treabă, iar tu trebuie să te odihnești.

— Aha, spuse ea și întinse mâna să ia cafeaua, în vreme ce eu mă pregăteam să plec. Restul morfinei, adăugă ea în timp ce sorbea din ceașcă, ai pus-o într-un loc singur, unde nu poate nimeni să o găsească?

— Da, i-am spus eu rânjind și bătându-mă pe buzunar.

Ajuns la Quesada mi-am petrecut o jumătate de oră vorbind cu Rolly și citind ziarele din San Francisco care începuseră să-i dea atenție lui Andrews cu aluzii și întrebări la limita calomniei. Măcar atât. Ajutorul de șerif nu avea nimic să-mi spună. M-am dus pe urmă la tribunal. Vernon era într-un proces. Douăzeci de minute de conversație cu șeriful nu mi-au îmbunătățit cu nimic educația. Am sunat la agenție și am vorbit cu Bătrânul. Îmi spuse că Hubert Collinsson, clientul nostru, și-a exprimat mirarea când a aflat de continuarea operațiunilor, căci presupunea că moartea lui Whidden clarificase misterul morții fiului său.

— Spune-i că n-a clarificat nimic, i-am zis eu. Cel care l-a omorât pe Eric e legat de problemele Gabriellei și nu-l putem descoperi dacă nu mergem până la capăt. Probabil o să mai dureze o săptămână. Collinsson e în regulă, l-am asigurat eu pe Bătrân. O să înțeleagă atunci când o să-i explici.

— Sper din toată inima, zise Bătrânul rece și fără entuziasm, căci avea cinci oameni care lucrau la operațiunea asta și presupusul client nu garanta plata.

Am luat-o cu mașina spre San Francisco, unde după ce am mâncat la St. Germain, am trecut pe acasă ca să-mi iau un alt costum și niște cămăși, iar puțin după miezul nopții

am ajuns din nou la casa din golf.

MacMan apăru din întuneric în timp ce adăposteam mașina sub șopron. Mă înștiință că nu se întâmplase nimic în absența mea, și am intrat împreună în casă. Mickey era în bucătărie unde își prepara o băutură, pregătindu-se să-i dea liber lui MacMan.

— Doamna Collinsson s-a culcat? am întrebat eu.

— Lumina e încă aprinsă. A stat în cameră toată ziua.

Am băut un pahar cu Mickey după care am urcat scările și am bătut la ușa fetei.

— Cine e? a întrebat ea.

I-am răspuns și ea a zis:

— Da?

— Nu iei micul dejun mâine dimineață.

— Chiar așa?

Și pe urmă continuă ca și cum aproape uitase:

— A, m-am decis să te scutesc de încercarea de a mă vindeca.

Deschise ușa și rămase în prag, surâzându-mi încântător, în timp ce ținea semn cu un deget la o carte.

— Cum ai călătorit?

— Fără probleme, am spus eu scoțând restul morfinei din buzunar și întinzându-i-o. N-are rost atunci să mai umblu cu asta la mine.

Nu o luă. Îmi râse în față și spuse:

— Ești o brută, nu-i așa?

— Este vorba de tratamentul tău, nu de al meu.

Am băgat morfina la loc în buzunar.

— Dacă… m-am întrerupt ca să ascult.

O scândură scârțâise jos în hol și se auzea un lipăit ca de picioare goale.

— E Mary, care are grijă de mine, șopti Gabrielle veselă. Și-a aranjat un pat în pod și nu se mai duce acasă. Nu crede că sunt în siguranță cu tine și cu prietenii tăi. M-a avertizat că sunteți… cum a zis?… A, da… lupi. Așa e?

— Exact. Nu uita… Să nu iei micul dejun mâine

dimineață.

În după-amiaza următoare i-am dat prima doză din preparatul lui Vic Dallas și alte trei la intervale de două ore.

Ziua și-a petrecut-o în cameră. Era sâmbătă. Duminică a luat din nou morfină și era în mare formă considerându-se deja vindecată. Luni i-am dat ce mai rămăsese din invenția lui Vic și totul a fost cam ca și sâmbătă. Mickey Linehan s-a întors din oraș cu vestea că Fitzstephan era conștient, dar prea slăbit și bandajat pentru ca doctorii să te lase să-i vorbești. De asemenea aflase că Andrews se întâlnise din nou cu Aaronia Haldorn la San Mateo, și că aceasta a vrut să-l vadă pe Fink la spital, dar nu primise aprobarea șerifului.

Marți a fost o zi mai interesantă. Când i-am adus sucul de portocale la micul dejun, Gabrielle era deja trează și îmbrăcată. Avea ochii luminoși, era agitată, veselă și vorbăreață, până i-am spus că nu-i mai dau morfină.

— Vrei să spui că niciodată? întrebă ea cuprinsă de panică. Nu, nu vorbești serios.

— Ba da.

— Dar o să mor.

Ochii i se umplură de lacrimi care i se scurseră pe fața albă și dădu disperată din mâini. Era copilăros de patetică. Mi-am amintit că lacrimile făceau parte din simptomele abstinenței de la morfină.

— Știi că nu se face așa. Nu vreau la fel de multă ca de obicei. Știu că o să primesc din ce în ce mai puțină. Dar nu o poți întrerupe așa brusc. Glumești. O să mor.

Mai plânsese puțin la gândul că o să moară. Am râs ușor, înțelegător dar amuzat:

— Prostii, i-am spus eu bine dispus. Problema de bază e că o să fii prea vioaie. Câteva zile așa și totul se aranjează.

Își mușcă buzele după care reuși să surâdă întinzând mâinile după mine.

— O să te cred, spuse ea. Te cred. O să te cred indiferent

ce spui.

Am strâns-o de mâini și i-am spus:

— Asta e minunat. Acum mergi la loc în pat. O să trec din când în când să te văd, și dacă vrei ceva, strigă-mă.

— Nu pleci nicăieri azi?

— Nu, am promis eu.

Ea a suportat destul de bine situația toată după-amiaza. Desigur nu râdea din toată inima în momentele dintre crize, când o apucau lăcrimatul și căscatul, dar oricum important era că încerca să râdă.

Madison Andrews veni între cinci și cinci și jumătate. Văzându-l sosind cu mașina, l-am întâmpinat pe verandă. Fața i se decongestionase puțin și era portocalie.

— Bună seara, spuse el politicos. Aș vrea să o văd pe doamna Collinsson.

— O să-i transmit eu mesajul, m-am oferit eu.

Își încruntă sprâncenele albe și fața i se congestionă la loc.

— Vreau să o văd.

Suna ca un ordin.

— Ea nu vrea să te vadă. Ai ceva să-i transmiți?

Ochii îi erau aprinși iar eu eram între el și ușă. Nu putea intra dacă nu mă dădeam la o parte. Pentru o clipă păru că are intenția să mă împingă. Nu m-am îngrijorat. Avea un handicap de vreo zece kilograme și douăzeci de ani. Își lăsă bărbia în gât și vorbi cu o voce autoritară:

— Doamna Collinsson trebuie să se întoarcă la San Francisco cu mine. Nu poate rămâne aici. Situația asta e absurdă.

— Nu o să vină la San Francisco, am spus eu. Dacă e nevoie, procurorul districtual o s-o rețină aici ca martor important. Dacă încerci să ne deranjezi, o să-ți creăm alte probleme mai mari. Asta ca să știi cum stau lucrurile. O să dovedim că ea ar putea fi în pericol cu tine. De unde știm noi dacă nu cumva i-ai jucat la zaruri moștenirea? De unde să știm că nu vrei să profiți de ea, fiind în starea în care se

află, și să ascunzi astfel ce ai făcut cu banii? Nu cumva te-ai gândit să o trimiți la un azil ca să ai astfel control total asupra averii?

Furia i se putea citi în ochi, dar altfel suporta destul de bine mustruluiala. După ce își regăsi sufletul și înghiți în sec, întrebă:

— Gabrielle crede asta?

Fața lui devenise stacojie.

— Cine a spus că ar crede cineva? (Încercam să fiu împăciuitor.) Ți-am spus doar de ce o să te acuzăm. Ești avocat. Știi că nu e obligatoriu să existe o legătură între realitate și acuzații ca să fii judecat.

Durerea i se răspândea în spatele ochilor acționând asupra culorii feței și a încordării din corp, însă se ținu bine și găsi un ton normal:

— Spune-i doamnei Collinsson că o să înapoiez tribunalului scrisorile mele de acreditare săptămâna asta, împreună cu un bilanț contabil al averii, și o să cer să fiu scutit de această însărcinare.

— Ar fi minunat, am spus eu, dar îmi părea rău de el în timp ce-l priveam întorcându-se la mașină și urcându-se încet. Nu i-am spus Gabriellei nimic.

Acum ea gemea printre strănuturi și ochii îi erau tot timpul plini de lacrimi. Fața, corpul și mâinile erau ude de transpirație. Nu putea să mănânce și o țineam cu suc de portocale.

Zgomotele și mirosurile, indiferent de cât de slabe sau plăcute, deveneau dureroase pentru ea și se zvârcolea tot timpul în pat.

— O să fie și mai rău de atât? întrebă ea.

— Nu cu mult. Nimic din ce n-ai putea suporta.

Mickey Linehan mă aștepta când am ajuns jos.

— Mexicanca și-a tras un șuriu, spuse el bine dispus.

— Serios?

— Mdea. Era ăla cu care tăiam lămâile ca să alung putoarea ginului de contrabandă pe care l-ai adus - sau

poate l-ai împrumutat doar, pentru că proprietarul știa bine-nțeles că nimeni nu-l poate bea. E un cuțit cu lamă inoxidabilă de vreo zece-doisprezece centimetri, așa că n-o să-ți murdărească maioul de rugină când o să ți-l înfigă în spate. Nu-l mai găseam și am întrebat-o pe ea. Nu s-a mai uitat la mine ca la un bandit și mi-a spus că nu știe nimic, însă e pentru prima oară când se uită așa la mine și sunt convins că ea l-a luat.

— Deștept băiat, i-am spus eu. Să nu o scapi din ochi. Nu se prea dă în vânt după noi.

— Eu să fac asta? rânji Mickey. Mă gândeam că fiecare ar trebui să-și păzească pielea, mai ales că pe tine te simpatizează cel mai tare și sigur o să-ți dea prioritate la înjunghiere. Ce naiba i-ai făcut? Sper că n-ai făcut prostia să te joci cu sentimentele unei mexicance?

Nu-l găseam amuzant, deși ar fi putut să fie.

Aaronia Haldorn sosi puțin înainte de căderea nopții într-o limuzină Lincoln condusă de un șofer negru, care opri sirena când intră în parcare.

Eram în camera Gabriellei, care auzind zgomotul sări din pat complet terorizată de ceea ce trebuia să fi însemnat acesta pentru auzul ei sensibilizat.

— Ce-a fost asta? Ce-a fost asta? continua ea să țipe în timp ce dinții îi clănțăneau iar corpul îi tremura zdruncinând patul.

— Șș-șș, am liniștit-o eu. (Deprinsesem între timp talente de infirmieră.) Nu e decât claxonul unei mașini. Avem musafiri. O să cobor și o să-i trimit la plimbare.

— Să nu lași pe nimeni să urce să mă vadă, mă rugă ea.

— Nu. Fii cuminte până mă întorc.

Când am ieșit, Aaronia Haldorn stătea lângă limuzină și vorbea cu MacMan. În lumina firavă fața ei părea o mască ovală între pălăria neagră și haina de blană, dar ochii erau destul de reali.

— Ce mai faceți, spuse ea întinzându-mi mâna.

Vocea ei îți dădea fiori calzi de spate.

— Îmi pare bine pentru doamna Collinsson că sunteți aici. Ea și cu mine am avut întreaga dovadă a capacității dumneavoastră proiective și vă datorăm viața.

Asta era în regulă, dar fusese spus mai demult. Am făcut un gest care să denote stânjeneala provocată de subiect și am scutit-o de alte introduceri spunând:

— Îmi pare rău că nu poate să vă vadă. Nu se simte bine.

— O, dar mi-ar plăcea atât de mult să o văd, chiar și doar pentru o clipă. Nu credeți că s-ar putea să-i facă bine?

I-am spus că îmi pare rău. Păru să accepte situația însă adăugă:

— Am venit tot drumul de la oraș ca să o văd.

— Nu v-a spus domnul Andrews... am aruncat eu o aluzie.

Nu răspunse. Se întoarse și începu să meargă încet prin iarbă. Nu-mi rămânea nimic de făcut decât să o urmez.

Întunericul complet avea să se lase peste doar câteva minute. După zece-doisprezece metri am auzit-o zicând:

— Domnul Andrews crede că îl suspectați.

— Așa este.

— De ce anume îl suspectați?

— Delapidare din avere. Oricum nu sunt sigur, doar îl suspectez.

— Chiar așa?

— Chiar așa, am spus eu. Și nimic altceva.

— O... Presupun că asta e deja suficient.

— E suficient pentru mine. N-am crezut că e suficient pentru dumneata.

— Cum ai spus?

Nu-mi plăcea jocul în care intram cu femeia asta. Mi-era frică de ea. Am adunat faptele pe care le știam, am mai adăugat niște presupuneri și m-am aruncat în abis:

— Când ai ieșit din închisoare l-ai chemat pe Andrews ca să afli ce face și când ai aflat că-și face de cap cu banii fetei ai găsit ocazia să arunci bănuiala asupra lui. Bătrânul fante e mort după femei, iar pentru dumneata ar fi o pradă

extrem de ușoară. Nu știu ce planuri ai cu el, dar ai început bine și ai pus ziariștii pe urmele lui. Bănuiesc că dumneata i-ai informat despre manevrele lui financiare. Nu e bine, doamnă Haldorn. Las-o baltă. N-o să meargă. Ai putea, desigur, să-l ațâți și să-l determini să comită o fărădelege, ca să-l bagi în rahat până la gât. E destul de disperat acum când se simte suspectat. Dar orice ar face acum, nu ar ascunde faptele altcuiva din trecut. A promis că renunță la tutela averii. Lasă-l în pace. N-o să meargă.

Ea nu a spus nimic în timp ce am mai făcut câțiva pași. O potecă apăru în față.

— Asta e poteca care duce la faleza de unde a fost împins Eric Collinsson, am spus eu. Îl cunoșteai?

Își trase răsuflarea întretăiată aproape cu un sughiț, dar vocea ei rămase calmă, liniștită și muzicală atunci când replică:

— Știi bine că da. De ce întrebi?

— Detectivilor le plac întrebările la care deja știu răspunsurile. De ce ai venit aici, doamnă Haldorn?

— E o altă întrebare la care știi răspunsul?

— Știu unul sau două motive pentru care ai venit.

— Da?

— Mai întâi, ai vrut să vezi cât de aproape suntem de dezlegarea enigmei. Nu-i așa?

— Am și eu partea mea de curiozitate feminină, mărturisi ea.

— Atunci o să-ți dau satisfacție. Știu răspunsul.

Se opri pe potecă cu fața spre mine și ochii ei erau fosforescenți în lumina crepusculară. Îmi puse o mână pe umăr. Era mai înaltă decât mine. Cealaltă mână era în buzunarul hainei. Își apropie fața de a mea și vorbi rar, ca și cum se străduia să se facă înțeleasă:

— Spune-mi sincer. Nu juca teatru. Nu vreau să fac o greșeală inutilă. Stai, nu te grăbi, gândește-te bine înainte de a vorbi și crede-mă că nu e momentul pentru minciuni sau blufuri. Spune-mi care-i adevărul: cunoști răspunsul?

— Da.

Ea zâmbi slab, îmi luă mâna de pe umăr și spuse:

— Atunci nu are rost să ne ascundem.

Am sărit la ea. Dacă ar fi tras prin buzunar m-ar fi găurit, însă a încercat să scoată pistolul. În momentul ăla o țineam deja de încheietura mâinii. Glonțul nimeri în pământ între picioarele noastre. Unghiile mâinii ei libere îmi făcură trei dungi roșii pe față. Mi-am băgat capul sub bărbia ei și mi-am întors șoldul spre ea înainte să ridice genunchiul, am tras-o spre mine și i-am întors mâna cu pistolul la spate. I-a dat drumul când am căzut. Eram deasupra ei, și am rămas așa până am găsit pistolul. Tocmai mă ridicam când a sosit MacMan.

— Totul e-n regulă, i-am spus eu stăpânindu-mi cu greu vocea.

— Să-i trag câteva? întrebă el privind la femeia care zăcea încă pe jos.

— Nu, e în regulă. Ai grijă ca șoferul să nu facă vreo prostie.

MacMan plecă. Femeia se ridică frecându-și încheietura mâinii.

— Asta e al doilea motiv pentru care ai venit, deși am crezut că pe doamna Collinsson ai vizat-o, am spus eu.

Ea se ridică fără să spună nimic. Nu am ajutat-o ca să nu vadă cât de tare tremur.

— Dacă am ajuns până aici, n-ar fi rău să clarificăm puțin lucrurile, am adăugat eu.

— Nu cred că mai folosește la nimic acum, spuse ea aranjându-și pălăria. Ai spus că știi adevărul, deci minciunile sunt inutile, și numai ele ar ajuta. Dădu din umeri. Și acum ce urmează?

— Deocamdată nimic, dacă promiți să-ți amintești că disperarea nu mai are rost. Genul ăsta de situație se desface în trei părți - a fi prins, a fi condamnat și a fi pedepsit. Cum prima parte e deja rezolvată și e prea târziu să se mai poată face ceva, în privința tribunalelor și a

închisorilor din California… cred că știi cum sunt.

Mă privi curioasă și întrebă:

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că nu mi se pare o chestie așa de gravă faptul că s-a tras în mine și pentru că, dacă încep ceva, îmi place să clarific lucrurile până la capăt. Nu sunt interesat să te condamn pentru rolul în escrocheria cu templul și mă deranjează că te amesteci în treburile mele și agiți spiritele. Du-te acasă și poartă-te cum trebuie.

Niciunul din noi nu a mai spus nimic în timp ce ne întorceam spre limuzină. Ajunși la destinație, ea îmi întinse mâna și spuse:

— Cred… nu știu încă… se pare că-ți datorez acum mai mult decât înainte.

N-am spus nimic și nu i-am strâns mâna. Poate că din cauză că rămăsese cu brațul întins întrebă:

— Poți să-mi dai pistolul acum?

— Nu.

— O să-i transmiți urările mele de bine doamnei Collinsson și o să-i spui cât de rău mi-a părut că nu am văzut-o?

— Da.

— La revedere, spuse ea și se urcă în mașină.

Mi-am scos pălăria, iar ea a plecat.

22

Mickey Linehan îmi deschise ușa de ia intrare. Îmi privi fața zgâriată și spuse râzând:

— Văd că femeile astea au ajuns să-ți facă viața grea, nenică. De ce nu le rogi frumos în loc să te arunci ca disperatu' pe ele? În felul ăsta, poate că ai rămâne cu mai multă piele pe față.

Pe urmă arătă cu degetul spre tavan și adăugă:

— Mai bine urcă și negociază cu aia de sus. A făcut un tămbălău îngrozitor.

Am urcat în camera Gabriellei... Stătea în mijlocul patului și se trăgea cu mâinile de păr, iar fața ei transpirată părea îmbătrânită.

— E nasol, așa-i? am spus eu din prag.

— Nu-i așa că n-o să mor? întrebă ea luându-și mâinile din cap.

Întrebarea ieși ca un scâncet printre dinții ei încleștați.

— N-ai nicio șansă.

Ea sughiță și se întinse, iar eu am tras cuverturile peste ea. Se plânse că nu putea să înghită și că o dureau maxilarele și genunchii.

— Sunt simptome normale, am asigurat-o eu. Nu o să dureze mult și n-o să mai ai crampe.

Cineva scrijeli cu unghiile la ușă și Gabrielle tresări din nou strigând:

— Să nu pleci iar!

— Nu mai departe de ușă, i-am promis eu mergând să deschid.

Era MacMan.

— Mary, mexicanca, spuse el în șoaptă, era ascunsă în

tufișuri și v-a urmărit pe tine și pe femeia aia. Am văzut-o când a ieșit și a traversat în jos strada. A oprit limuzina și a vorbit cu femeia preț de vreo cinci sau zece minute. N-am putut să mă apropii suficient ca să aud ce spuneau.

— Acum unde e?

— S-a întors și e în bucătărie. Cealaltă a plecat cu mașina. Mickey spune că mexicanca a luat un cuțit și o să ne facă probleme. Așa să fie?

— În general are dreptate, am spus eu. Ea e puternic atașată de doamna Collinsson și nu crede că noi îi vrem binele. De ce dracu' nu și-o fi văzând de-ale ei? Se vede treaba că a tras cu ochiul și a văzut că doamna Haldorn nu e de partea noastră și s-a gândit că e de partea doamnei Collinsson, așa că s-a agățat de ea. Oricum nu ne rămâne altceva de făcut decât să o supraveghem. N-o putem da afară fiindcă avem nevoie de bucătăreasă.

După ce MacMan a plecat, Gabrielle își aminti că avusesem musafiri și mă întrebă de ei, de împușcătura pe care o auzise și de fața mea zgâriată.

— Era Aaronia Haldorn, i-am răspuns eu. Și-a pierdut cumpătul, dar nu s-a întâmplat nimic. Acum a plecat.

— A venit aici ca să mă omoare, spuse fata ca și cum ar fi fost sigură de asta.

— Poate. Oricum, nu ar recunoaște nimic. De ce să vrea să te omoare?

Nu am primit niciun răspuns. Noaptea a fost lungă și grea. Cea mai mare parte a ei mi-am petrecut-o în camera fetei stând în fotoliul de piele pe care îl adusesem în încăperea din față. Ea a dormit probabil cam o oră și jumătate în trei etape. Coșmarurile au trezit-o urlând de fiecare dată. Ea ațipea când putea. Toată noaptea am auzit pași fofilându-se pe hol; presupun că era Mary Nunez care își ocrotea stăpâna.

Miercuri a fost o zi mai proastă și mai lungă. Crizele fetei ajunseseră la punctul culminant. Lumina, zgomotele și mirosurile îi provocau dureri în ochi, urechi și nas, iar

cămașa de noapte și așternuturile îi torturau pielea. Toți nervii și toți mușchii erau încordați la maximum. Promisiunile că nu o să moară nu mai foloseau, viața nu merita să fie trăită.

— Nu te mai împotrivi, dacă nu vrei, am spus eu. Lasă lucrurile în voia soartei. O să am eu grijă de tine.

M-a crezut pe cuvânt și uite-așa m-am pomenit cu un maniac pe cap. La un moment dat, urlete ei au adus-o la ușă pe Mary Nunez, care m-a înjurat în spaniola ei mexicană. O țineam pe Gabrielle de umeri culcată și transpiram la fel de tare ca și ea.

— Ieși afară, m-am răstit eu la mexicancă.

Își băgă o mână în fustă și avansă un pas în cameră. Mickey Linehan veni din spate, o trase înapoi pe hol și închise ușa. Între crize, Gabrielle stătea pe spate palpitând și privind tavanul cu ochii deznădăjduiți și suferinzi. Uneori ochii i se închideau, însă nu scăpa de frisoane.

Rolly veni de la Quesada în după-amiaza aceea cu vestea că Fitzstephan se înzdrăvenise suficient ca să poată fi interogat de Vernon. I-a spus procurorului că nu văzuse bomba și nici nu putea spune cum a ajuns în cameră. Își amintea însă vag un clinchet ca de geam spart și un zgomot surd lângă el, imediat ce Fink și cu mine ieșisem din cameră.

I-am spus lui Rolly să-i zică lui Vernon că voi încerca și eu să vin să-l văd și în același timp să-l rețină în continuare pe Fink. Ajutorul de șerif promise că va transmite mesajul și plecă. Mickey și cu mine stăteam pe verandă. Nu aveam nimic să ne spunem, nu avusesem toată ziua. Îmi aprindeam o țigară când vocea fetei se auzi din înăuntru. Mickey se întoarse pomenind ceva de Dumnezeu. M-am răstit la el furios și i-am zis:

— Ei bine, am avut dreptate sau nu?

El mă privi furios și spuse:

— Să fiu al naibii, aș fi preferat să greșești.

După care plecă. L-am înjurat și am intrat. Mary Nunez,

care vroia să o ia pe scări în sus, se retrase către bucătărie când mă văzu, urmărindu-mă cu o privire sălbatică. Am înjurat-o și pe ea și am urcat la etaj, unde îl lăsasem pe MacMan la ușa fetei. A refuzat să se uite la mine așa că l-am inclus și pe el în mulțimea celor înjurați.

Gabrielle se lamenta și plângea după morfină. În seara aceea a făcut o mărturisire completă.

— Ți-am spus că nu vreau să fiu diabolică, spuse ea agățându-se de cearceafuri cu mâinile febrile. Am mințit. Întotdeauna am fost și am vrut să fiu diabolică, spuse ea. Am vrut să-ți fac ce le-am făcut celorlalți, dar acum nu te mai vreau, vreau doar morfină. Știu că n-or să mă spânzure. Și indiferent ce altceva mi-ar face, nu-mi pasă, atâta timp cât primesc morfină.

Râse cu răutate și continuă:

— Aveai dreptate când ai spus că am scos tot ce era mai rău din bărbații pe care i-am cunoscut pentru că așa am vrut. Într-adevăr, am vrut și așa am făcut - atât doar că am dat greș cu doctorul Riese și cu Eric. Nu știu ce era cu ei. Dar nu am reușit cu niciunul și prin asta i-am lăsat să afle prea multe despre mine. De asta au fost omorâți. Joseph l-a drogat pe doctorul Riese și l-am omorât cu mâinile mele, după care am făcut-o pe Minnie să creadă că ea e de vină. L-am convins pe Joseph să o omoare pe Aaronia și ar fi făcut-o - căci ar fi făcut orice i-aș fi cerut - dacă nu interveneai. L-am pus pe Harvey să-l omoare pe Eric pentru mine. Eram legată de Eric - cu acte - un om bun care vroia să facă din mine o femeie bună.

Ea râse din nou lingându-și buzele.

— Harvey și cu mine trebuia să facem rost de bani, dar eu nu puteam - mi-era prea frică să nu fiu bănuită - să-i cer destui lui Andrews. Așa se face că am înscenat răpirea ca să cerem recompensa. Păcat că l-ai omorât pe Harvey. Era un animal fantastic. Eu am avut bomba aia, o aveam de luni de zile. Am luat-o din laboratorul tatei, de pe vremea când făcea experiențe pentru cinematografie. Nu era mare

și o țineam întotdeauna la mine... pentru orice eventualitate. Pe tine am vrut să te omor în camera de hotel. Nu era nimic între Owen și mine - și asta a fost o minciună - nu mă iubea. Pe tine te vizam, căci mi-era frică să nu descoperi adevărul. Aveam febră și, când am auzit două persoane ieșind, am fost sigură că tu rămăseseși în cameră. Nu mi-am dat seama că e Owen decât prea târziu, când aruncasem deja bomba pe ușă. Acum știi tot. Dă-mi morfina. N-are rost să te mai joci cu mine. Ai învins. Poți să pui pe hârtie tot ce am spus și semnez. Dă-mi morfina.

Era rândul meu să râd și să întreb:

— După câte văd, ești hotărâtă să mărturisești că ai comis toate fărădelegile din lume.

Criza a apucat-o din nou pentru încă o oră, după care era extenuată. Noaptea a trecut cu greu, iar ea a reușit să doarmă două ore. Eu ațineam pe scaun când puteam. Înainte de răsărit m-am trezit simțind o mână pe haină. Fără să-mi modific respirația am deschis ochii atât cât puteam vedea printre gene. Lumina era foarte slabă și am crezut că Gabrielle e în pat, fără să pot spune dacă dormea sau nu. Capul meu era căzut pe speteaza scaunului. Nu puteam vedea mâna care îmi explora buzunarul interior al hainei, dar mirosea a bucătărie, așa că știam a cui e. Mexicanca stătea în spatele meu. Mickey îmi spusese că are un cuțit, iar imaginația mi-a spus că-l are în cealaltă mână. Un raționament înțelept mi-a spus s-o las în pace.

Așa am făcut și am închis din nou ochii. Când mâna ei îmi ieși din buzunar se auzi un foșnet de hârtie. Atunci mi-am mișcat capul, somnoros, și am schimbat poziția unui picior. Când am auzit ușa închizându-se m-am ridicat și am privit înjur. Gabrielle dormea. Mi-am numărat dozele din buzunar și am constatat că dispăruseră opt. În clipa aia, Gabrielle deschise ochii. Era pentru prima dată de când începuse cura de dezintoxicare, când se trezea liniștită. Era trasă la față, dar avea o privire calmă în ochi. Privind pe fereastră, întrebă:

— Nu se face ziuă?

— Peste puțin.

I-am dat să bea sucul de portocale.

— Astăzi o să mănânci niște hrană solidă.

— Nu vreau mâncare, vreau morfină.

— Nu fi fraieră. O să mănânci și nu o să iei morfină. Azi n-o să mai fie ca ieri. Ai trecut ce-a fost mai greu, chiar dacă o să mai fie câteva momente dificile. N-are sens să mai ceri morfină acum. Ce vrei să faci? Să nu te alegi cu nimic după toate prin care ai trecut? Ai scăpat de ce-a fost mai greu. Rămâi așa.

— Chiar… chiar am scăpat?

— Da. Tot ce trebuie să înfrângi acum este nervozitatea și amintirea senzațiilor plăcute pe care ți le ofereau drogurile.

— Sunt în stare, spuse ea. Pot pentru că îmi zici tu.

S-a descurcat bine până spre prânz când a mai avut câteva crize. N-au fost așa de rele și ne-am descurcat. Când Mary i-a adus prânzul, le-am lăsat împreună și am coborât să mănânc. MacMan și Mickey erau deja la masă. Cât am mâncat, niciunul din ei nu a scos un cuvânt - către celălalt sau către mine - așa că am tăcut și eu. Când m-am întors sus, Gabrielle, îmbrăcată cu un halat verde, stătea în fotoliul din piele în care dormisem două nopți.

Își periase părul și își pudrase fața. Ochii ei erau mai degrabă verzi și păreau că ascund o glumă.

— Așează-te, spuse ea cu o solemnitate prefăcută. Vreau avem o discuție serioasă.

M-am așezat.

— De ce ai trecut prin toate astea cu… pentru mine?

Devenise serioasă cu adevărat.

— Nu ți-a cerut nimeni și cred că n-a fost deloc plăcut. Am fost… nu-mi amintesc cât de rău a fost.

Se înroși de la frunte până la piept.

— Știu că a fost revoltător și dezgustător. Îmi dau seama ce crezi despre mine acum. De ce, de ce ai făcut-o?

— Am de două ori vârsta ta, surioară, i-am spus eu. Sunt bătrân. Să fiu al naibii dacă am să-ți pot spune de ce am făcut-o. Nu a fost nici revoltător și nici dezgustător, și dacă ar fi cazul aș face-o din nou.

Ea sări din scaun cu ochii scânteietori și gura tremurândă.

— Vrei să spui că…?

— Nu vreau să spun nimic ce nu aș recunoaște, am spus eu. Și dacă te plimbi așa cu halatul deschis o să faci bronșită. Foștii narcomani trebuie să se ferească de răceală.

Se așeză din nou, acoperindu-și fața cu mâinile, și începu să plângă. La un moment dat se opri și chicoti printre degete și întrebând:

— O să pleci și o să mă lași singură toată după-amiaza?

— Da, dacă te îmbraci gros.

Am plecat cu mașina spre spitalul regional unde odată ajuns a trebuit să mă folosesc puțin de puterea mea de convingere până să intru în camera lui Fitzstephan. Era 90 la sută bandajat și i se vedeau doar un ochi, o ureche și o parte a gurii. Ochiul și jumătatea de gură îmi zâmbiră și printre bandaje se auzi o voce:

— Am terminat cu camerele tale de hotel.

Vocea nu era clară căci vorbea din colțul gurii și nu putea să-și miște maxilarul, însă era foarte vioi. Era vocea cuiva care avea de gând să trăiască.

— Să lăsăm camerele de hotel, doar dacă nu trăiești cu impresia că San Quentin ar fi un hotel. Ești destul de în formă ca să suporți interogatoriul sau să mai așteptăm o zi sau două?

— Cred că acum este momentul cel mai potrivit. Expresia feței n-o să mă trădeze.

— Bine, deci, în primul rând: Fink ți-a dat bomba când v-ați strâns mâinile. Ăsta e singurul mod în care putea să ajungă acolo fără să o văd. El era cu spatele la mine în momentul ăla. Nu știai ce-ți dă, dar trebuia să iei pachetul,

tot așa cum acum va trebui să negi acest lucru, altfel n-ai altă soluție decât să ne mărturisești că erai în legătură cu banda de la templu și că Fink avea motive să te ucidă.

— Spui lucruri extraordinare, zise Fitzstephan. Oricum, sunt mulțumit că avea motive.

— Tu ai plănuit uciderea lui Riese. Ceilalți îți erau complici. Când Joseph a murit, toată vina a căzut asupra lui, cel presupus a fi înnebunit. Era suficient ca ceilalți să nu fie suspectați. Dar iată-te omorându-l pe Collinsson și Dumnezeu știe ce mai aveai de gând să faci. Lui Fink i-a fost frică să nu te dai de gol cu crima de la Templu, a intrat în panică și a vrut să te oprească.

— Din ce în ce mai bine, zise Fitzstephan. Deci eu l-am omorât pe Collinsson?

— Tu ai pus să fie omorât. L-ai angajat pe Whidden și pe urmă nu l-ai mai plătit. Atunci el a răpit fata și a cerut recompensa, știind că pe ea o vroiai. De tine a trecut cel mai aproape glonțul pe care l-a tras atunci când l-am prins.

— Încep să-mi epuizez frazele exclamative, spuse Fitzstephan. Deci zici că o vroiam pe ea? Mă întreb pentru ce motiv.

— Trebuie să fi fost destul de pervers față de ea. A avut zile grele cu Andrews, chiar și cu Eric, dar n-a avut dificultăți să vorbească despre ei. Când am încercat însă să aflu detalii despre relația cu tine, s-a cufundat într-o tăcere absolută. Cred că la un moment dat te-a refuzat, dar tu ai insistat și ești genul de egoist care se dă în vânt după chestii de-astea.

— Presupun că da, spuse Fitzstephan. Știi, mă bătea de o vreme gândul că ai să coci o teorie deosebit de idioată.

— Ei bine, de ce n-aș face-o? Stăteai lângă doamna Leggett când aceasta, brusc, a scos un pistol. De unde îl putea avea? Să o urmărești afară din laborator pe scări nu era genul tău. Erai cu mâna pe pistolul cu pricina când a glonțul i-a intrat în gât. Credeai că sunt surd, mut sau orb? Există, așa cum spuneai, un creier în spatele problemelor

lui Gabrielle. Tu ești persoana care are un creier de acest gen și ești legat de toate episoadele petrecute până acum. Motivul a fost mai greu de înțeles. Nu puteam fi siguri până când am avut prima șansă să scot ceva de la Gabrielle, după explozie. Un alt lucru care m-a făcut să bat pasul pe loc era că nu vedeam care e legătura ta cu templul, până când Fink și Aaronia Haldorn m-au ajutat.

— Aha, făcu Fitzstephan, deci Aaronia te-a ajutat să faci legătura? Ce-o mai fi pus la cale?

A spus asta absent, iar singurul lui ochi vizibil se micșorase, semn că Fitzstephan se gândea la altceva.

— A făcut tot ce a putut ca să te acopere: a șters urmele, a creat confuzie, a aruncat bănuiala pe Andrews și chiar a încercat să mă împuște. Am pomenit de Collinsson imediat după ce ea aflase că pista falsă cu Andrews nu folosea la nimic. A jucat bine teatru, doar-doar m-o induce în eroare. Îmi place, e foarte abilă.

— E tare încăpățânată, zise Fitzstephan, fără să fi auzit jumătate din ce am spus, fiind ocupat cu propriile-i gânduri.

Își întoarse capul pe pernă și privi cu ochiul la tavan, cugetând.

— Așa se termină Marele Blestem al Familiei Dain, am spus eu.

Atunci el râse, așa cum putea, cu un singur ochi și doar o parte din gură, și spuse:

— Și dacă ți-aș spune, dragul meu, că și eu fac parte din familia Dain?

— Ce?

— Mama mea și bunicul dinspre mamă al Gabriellei erau frați.

— Să fiu al naibii! am spus eu.

— Trebuie să pleci și să mă lași să mă gândesc, spuse el. Nu știu încă ce să fac. Deocamdată nu recunosc nimic. Se prea poate să fac apel la blestem ca să-mi salvez pielea. În cazul ăsta, băiete, vei vedea o apărare remarcabilă, un circ

care va pune pe jăratic toate ziarele din țară. O să mă port ca un adevărat Dain, cu sânge blestemat în vene, iar crimele verișoarei Alice, ale verișoarei Lily, ale verișoarei de-a doua Gabrielle și Dumnezeu știe de câte alte crime ale altor membri ai familiei vor fi dovezi întru apărarea mea. În avantajul meu o să fie numărul crimelor pe care le-am comis, pornind de la teoria potrivit căreia numai un nebun ar putea omorî atâția oameni. Te asigur că sunt destule. O să povestesc crimele pe care le-am comis încă din fragedă pruncie, ba chiar din leagăn. Până și literatura o să mă ajute. Toți criticii au fost de acord că „Egipteanul Palid" este opera unui individ afectat de sindromul Dawn, iar când a apărut „Optsprezece inci" consensul asupra degenerescenței autorului a fost deplin. Astea sunt, fiule, dovezi care o să-mi salveze epiderma. Și o să-mi arăt corpul mutilat, fără un braț și un picior, fără o parte din față și din torace, ca să se vadă că bunul Dumnezeu m-a pedepsit destul. Poate că bomba m-a trezit la realitate din nou și am scăpat de nebunia criminală. Poate o să devin chiar religios. O să fie un circ superb. Mă tentează, dar trebuie să mă gândesc înainte de a mă preda.

Respira cu greutate prin jumătatea nebandajată a gurii obosite de atâta vorbit și mă privea triumfător cu ochiul lui cenușiu.

— Poate că ai s-o scoți la capăt, am spus eu pregătindu-mă să plec. Și sunt mulțumit dacă-ai să reușești. Ai încasat-o suficient. Din punct de vedere legal, ai dreptul la circumstanțe atenuante mai mult ca oricine altcineva.

— Zici că am dreptul din punct de vedere legal? repetă el în timp ce veselia i se risipea din ochi. Privi într-o parte, după care se uită la mine din nou. Spune-mi adevărul, chiar am?

Am dat din cap că da.

— La naiba, asta strică tot, se plânse el încercând să-și ascundă nemulțumirea și să afișeze aceeași atitudine leneș amuzată ca întotdeauna. Așa nu e deloc distractiv.

Când m-am întors la casa din golf, Mickey și MacMan stăteau pe treptele de la intrare.

— Salut, zise MacMan iar Mickey mă interpelă:

— Te-a mai zgâriat vreo femeie cât ai fost plecat? Micuța ta prietenă a întrebat de tine.

Dat fiind că fusesem admis din nou în rândurile oamenilor, am presupus că Gabrielle avusese o după-amiază bună.

Ea stătea în pat sprijinită de perne cu fața încă - sau din nou - pudrată și cu ochii sclipind fericiți.

— N-am vrut să spun că vreau să pleci pentru totdeauna, zise ea cu regret. Am fost răutăcioasă. Am o surpriză pentru tine și de-abia așteptam să te întorci.

— Ei bine, iată-mă. Ce e?

— Închide ochii.

I-am închis.

— Deschide-i.

I-am deschis și am văzut-o ținând în mână cele opt doze pe care Mary Nunez mi le furase din buzunar.

— Le am de la prânz, spuse ea mândră. Sunt pătate de lacrimi și zgâriate de unghii, dar nu le-am deschis. Cinstit vorbind… nu a fost așa greu.

— Știam că n-o să-ți fie greu, am spus eu. De asta nu i le-am luat lui Mary.

— Știai? Ai avut atâta încredere în mine?… să pleci și să mi le lași?

Doar un idiot ar fi mărturisit că de două zile în hârtii era ambalat zahăr pudră în loc de morfină.

— Ești cel mai drăguț om din lume.

Mă prinse de o mână și-și frecă obrazul de ea după care brusc îi dădu drumul și spuse încruntându-se:

— Doar dacă n-ai plecat ca să mă faci să cred că mă iubești.

— Ei bine? am întrebat eu încercând să-mi controlez expresia.

— Ipocritule, înșeli fetele tinere. Te-ai învăța minte dacă

te-aș face să mă iei de nevastă. Sau să te dau în judecată pentru că nu ți-ai ținut promisiunea. Chiar te-am crezut toată după-amiaza… și într-adevăr, mi-a fost de folos. Te-am crezut până acum când ai intrat și pe urmă am văzut…

— Ce ai văzut?

— Un monstru. Un monstru drăguț, ce-i drept, util mai ales când ai probleme, dar oricum un monstru, fără slăbiciuni umane cum ar fi dragostea… Ce s-a întâmplat? Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu cred că ar fi trebuit, am spus eu. Nu sunt sigur că n-aș schimba locul cu Fitzstephan acum… dacă femeia cu ochii mari ar face parte din târg.

— O, Dumnezeule, spuse ea.

23

N-am mai apucat să vorbesc cu Owen Fitzstephan. A refuzat să mă primească, iar pe urmă, când veneam să-l văd la închisoare, când nu mai putea să se mai eschiveze, nu scotea niciun cuvânt. Presupun că ura lui bruscă pentru mine - căci la asta ajunsese - fusese provocată de faptul că știa că eu îl cred nebun. Ar fi vrut ca restul lumii sau măcar cei doisprezece oameni care reprezentau lumea în completul său de judecată, să îl creadă nebun, dar nu și eu. Ca individ sănătos la minte, care, simulând nebunia, făcuse tot ceea ce-i trecuse prin cap și scăpase de pedeapsă, el jucase o farsă lumii. Dar dacă el era un nebun care, ignorându-și nebunia, credea că simula nebunia, atunci farsa - dacă putea fi numită astfel - se întorcea împotriva lui. Iar faptul că eu eram cel care îi jucasem o astfel de farsă, era mai mult decât egocentrismul lui putea să digere, deși este improbabil că el a recunoscut vreo clipă față de el însuși că era, sau ar putea să fie, nebun.

Oricum, nu mi-a mai vorbit după întrevederea de la spital când îi spusesem că, legalmente, este îndreptățit să scape de spânzurătoare.

Procesul, care a avut loc câteva luni mai târziu, când starea lui fizică a permis acest lucru, a fost exact circul promis, iar ziarele au avut parte de un spectacol pe cinste. A fost judecat la tribunalul regional pentru uciderea doamnei Cotton. Apăruseră doi martori noi, care îl văzuse plecând din spatele casei Cotton în dimineața respectivă și un al treilea care îi identificase mașina ce stătuse parcată toată noaptea precedentă - sau măcar ultima parte a acelei nopți - la câteva străzi distanță.

Procurorii au fost de acord că asta era cea mai puternică dovadă împotriva lui în cazul Cotton. Fitzstephan a pledat ca „nevinovat din motive de sănătate mintală” sau ceva asemănător. Din moment ce uciderea doamnei Cotton fusese ultimul lui delict, avocații au adus ca dovadă a nebuniei sale tot ceea ce făcuse în trecut. Treaba a funcționat extraordinar, pornindu-se de la ideea lui inițială conform căreia cea mai bună metodă de a dovedi că era nebun era să se arate că comisese mai multe crime decât ar fi putut comite un om sănătos la minte. Într-adevăr, a fost limpede pentru toată lumea că așa se întâmplase.

O cunoscuse pe Alice Dain, verișoara lui, la New York când aceasta locuia acolo împreună cu Gabrielle, care era pe atunci doar un copil. Gabrielle nu a putut confirma această aserțiune, așa că rămânea doar cuvântul lui Fitzstephan, dar probabil așa fusese.

Relația lor rămăsese secretă căci nu vroiau ca tatăl Gabriellei (pe care Alice îl căuta) să afle că aceasta aducea cu ea legături periculoase cu trecutul. Fitzstephan a declarat că Alice fusese amanta lui la New York. Ar fi putut fi adevărat, dar nu conta. După ce Gabrielle și Alice au plecat de la New York la San Francisco, Fitzstephan a menținut legătura cu femeia prin corespondență, dar fără un scop precis. Pe urmă, el i-a cunoscut pe soții Haldorn. Secta fusese ideea lui; el a organizat-o, a finanțat-o și a adus-o la San Francisco, cu toate că păstra secretă legătura cu secta, întrucât cei care îl cunoșteau îi știau scepticismul, iar interesul lui față de aceasta i-ar fi demascat impostura. Pentru el, secta era o combinație între o jucărie și un bon la cantină. Îi plăcea să influențeze oamenii, mai ales pe căi obscure, iar acestora nu părea să le placă să-i cumpere cărțile. Aaronia Haldorn a fost amanta lui. Joseph a fost o marionetă, atât în familie, cât și în cadrul Templului.

La San Francisco, Fitzstephan aranjase cu Alice să fie prezentat soțului acesteia și Gabriellei prin intermediul

altor prieteni de familie. Gabrielle era acum deja o tânără femeie. Ciudățeniile ei fizice, pe care el le interpreta ca și ea, l-au fascinat și l-au determinat să-și încerce norocul cu ea. N-a reușit, și asta i-a sporit hotărârea de a o distruge. Așa era el făcut. Alice a fost aliata lui. Îl cunoștea și o ura pe față, așa că ar fi vrut ca el să o aibă. Alice îi spusese lui Fitzstephan povestea familiei.

Tatăl fetei nu știa în acel moment că aceasta fusese crescută cu convingerea că el îi omorâse mama. Știa că ea îl urăște, dar nu știa de ce. Credea că experiențele prin care trecuse în viață îl marcaseră cu o duritate care, în mod firesc, nu putea să creeze decât un sentiment de respingere la o tânără pe care, în pofida relației dintre ei, nu o cunoscuse decât de curând.

Aflase adevărul când, surprinzându-l pe Fitzstephan în cursul unor tentative de a o „aduce la realitate” pe Gabrielle, a provocat o discuție furtunoasă în familie. Leggett începea să înțeleagă acum cu ce fel de femeie se însurase. Fitzstephan nu a mai fost invitat în casa Leggett, dar rămăsese în contact cu Alice și aștepta momentul potrivit.

Acesta a sosit când Upton și-a făcut apariția cu intenția lui de șantaj. Alice i-a cerut sfatul lui Fitzstephan, iar el a îndrumat-o mișelește. A pus-o să trateze cu Upton direct și să-i ascundă soțului șantajul, ca și faptul că Upton cunoștea trecutul lui Leggett. I-a spus că înainte de toate trebuie să țină secret ce aflase despre povestea lui din Mexic și din America Centrală… era important să-l aibă la mână acum, când o ura pentru ceea ce îi băgase în cap fetei. Să îi dea diamantele lui Upton simulând o spargere fusese ideea lui Fitzstephan. Sărmana Alice nu însemna nimic pentru el. Nu îi păsa ce i se întâmplă, atât timp cât își atingea scopul de a-l ruina pe Leggett și de a pune mâna pe Gabrielle. Primul dintre scopuri i-a reușit: sfătuită de el, Alice distrusese complet familia, crezând, până în ultimul moment, când el o urmărise pe scări după ce-i

dăduse pistolul în laborator, că planul lui genial îi va salva pe amândoi. Soțul ei nu conta pentru ea mai mult decât conta ea pentru Fitzstephan. Fitzstephan fusese nevoit s-o omoare desigur ca să o împiedice să-l denunțe în momentul în care și-ar fi dat seama că planul lui era o capcană.

Fitzstephan a spus că el însuși îl omorâse pe Leggett. Când Gabrielle a plecat de acasă după ce văzuse cum fusese omorât Ruppert, lăsase un bilet în care spunea că pleacă definitiv. Asta strica planurile în privința lui Leggett, care i-a spus soției că s-a săturat și că va pleca lăsând o declarație în care își asuma răspunderea pentru faptele ei. Fitzstephan a încercat să o convingă pe Alice să îl omoare, dar ea n-a acceptat. Atunci a făcut-o el. O dorea pe Gabrielle și nu credea că Leggett, chiar și urmărit de justiție, l-ar fi lăsat să o aibă.

Scăpând de Leggett, ca și de pericolul de fi depistat, prin uciderea lui Alice, Fitzstephan s-a simțit încurajat, așa că și-a continuat neabătut planul de a pune mâna pe fată. Soții Haldorn fuseseră deja prezentați familiei Leggett cu câteva luni în urmă și o momiseră în bârlogul lor. Fata se dusese la ei când fugise de acasă, iar acum au convins-o să se întoarcă la Templu. Cei doi nu știau ce are de gând Fitzstephan și nici ce făcuse familiei Leggett. Credeau că fata e doar un alt client pe care el li-l furnizase. Doctorul Riese însă, spionându-l pe Joseph la Templu, în ziua în care am ajuns și eu acolo, deschisese ușa care ar fi trebuit să fie încuiată și l-a văzut pe Fitzstephan sfătuindu-se cu soții Haldorn. Asta era periculos. Riese nu putea fi făcut să tacă și dacă s-ar fi aflat legătura lui Fitzstephan cu Templul ar fi ieșit la suprafață și „contribuția” lui în afacerea Leggett.

Avea la dispoziție două unelte ușor de manevrat (Joseph și Minnie), așa că a aranjat ca Riese să fie omorât. Aaronia și-a dat seama însă în felul ăsta de adevăratul lui interes pentru Gabrielle, și, din gelozie, s-a hotărât să-l distrugă dacă nu renunță la fată.

El l-a convins pe Joseph că nu vor fi niciodată în siguranță dacă Aaronia trăiește. Când am salvat-o pe Aaronia, ucigându-i soțul, l-am salvat pentru moment și pe Fitzstephan. Aaronia și Fink trebuiau să-și țină gura în privința morții lui Riese, altfel ar fost acuzați de complicitate.

În momentul acesta, Fitzstephan ajunsese aproape de realizarea scopurilor sale. O privea pe Gabrielle ca pe o proprietate cumpărată cu crimele pe care le cauzase. Fiecare moarte îi mărise prețul și valoarea pentru el. Când Eric a luat-o și s-a însurat cu ea, Fitzstephan n-a stat pe gânduri: Eric trebuia omorât.

Cu un an în urmă căutase un loc liniștit ca să-și termine romanul. Doamna Fink îi recomandase Quesada. Ea se născuse acolo, iar Harvey Whidden, fiul ei dintr-o căsătorie anterioară, locuia în zonă.

Fitzstephan stătuse la Quesada câteva luni și se împrietenise destul de bine cu Whidden. Acum, când mai trebuia comisă o crimă, Fitzstephan și-a amintit de Whidden ca de unul care ar face-o pentru o anumită sumă de bani. El i-a sugerat Quesada lui Collinsson, care căuta un loc liniștit unde să-și ducă nevasta înainte de procesul Haldorn.

Ei bine, era un loc liniștit, probabil cel mai liniștit din California. Fitzstephan a mers la Whidden și i-a oferit o mie de dolari ca să-l omoare pe Eric. Whidden a refuzat la început, dar nefiind prea inteligent, în cele din urmă Fitzstephan a reușit să-l convingă și târgul a fost încheiat.

Whidden a încercat prima dată joi noaptea, speriindu-l pe Collinsson, care mi-a telegrafiat și atunci ucigașul și-a dat seama că trebuie să meargă până la capăt ca să nu fie dat de gol. Așa încât, cu curajul dat de whisky, l-a urmărit pe Collinsson vineri noaptea și l-a împins de pe faleză. Pe urmă a mai băut puțin whisky și a venit la San Francisco, considerându-se, la momentul respectiv, un tip al naibii de disperat. I-a telefonat patronului său și i-a spus: „E bine, l-

am omorât pe tip. Acum vreau banii!!”

Fitzstephan a primit telefonul prin centrală și nu știa cine ar fi putut asculta, așa că s-a hotărât să elimine orice risc. A pretins că nu știe cu cine vorbește și nici despre ce vorbește. Crezând că Fitzstephan îi trage clapa și știind ce dorește romancierul, Whidden s-a decis să o răpească pe fată și să ceară nu o mie de dolari, ca la început, ci zece mii de dolari. Beția l-a făcut destul de viclean ca să-și disimuleze scrisul când i-a scris o scrisoare lui Fitzstephan, să nu o semneze și să o formuleze în așa fel încât acesta nu putea spune poliției despre cine era vorba fără să se dea de gol.

Situația lui Fitzstephan devenise precară, și când a primit cererea lui Whidden s-a decis să apeleze din nou la noroc. Mi-a spus despre telefonul primit și mi-a dat scrisoarea. Asta îi permitea să vină la Quesada cu un motiv excelent. Venise cu o noapte înainte de a se întâlni cu mine și se dusese la doamna Cotton - de a cărei relație cu Whidden știa - ca s-o întrebe unde poate să-l găsească. Whidden era acolo, ascunzându-se de șeful poliției. Whidden nu era prea isteț iar Fitzstephan știa să fie foarte convingător când vroia, așa că i-a explicat acestuia că acționase pripit când îi dăduse acel telefon, obligându-l să se prefacă că nu înțelege despre ce e vorba. Fitzstephan l-a făcut pe Whidden să creadă că are un plan cu care se putea pune mâna pe cei zece mii de dolari.

În cele din urmă, Whidden s-a întors în ascunzătoare, iar romancierul a rămas cu doamna Cotton. Sărmana femeie știa prea multe acum și nu era mulțumită de ce știa. Asta i-a pecetluit soarta. Modalitatea cea mai sigură de a închide gura cuiva este să-i iei viața. Toate evenimentele din urmă o dovediseră. Experiența cu Leggett îl învățase că dacă ea lasă în urmă o mărturisire în care diferite elemente misterioase sunt explicate satisfăcător - și nu foarte adevărat - situația lui se va îmbunătăți. Ea îi bănuia intențiile și nu vroia să îl ajute să le ducă la îndeplinire.

Până la urmă a scris declarația pe care el i-a dictat-o, dar asta abia spre dimineață. Descrierea modului în care a convins-o n-a fost plăcută. Dar a obținut ce voia, după care a sugrumat-o, cu puțin înainte de întoarcerea soțului din urmărirea de peste noapte. Fitzstephan a scăpat pe ușa din spate - martorii care-l văzuseră plecând nu se prezentaseră până ce fotografia lui din ziare nu le reîmprospătase memoria - și a venit la hotel unde ne-a întâlnit pe mine și pe Vernon.

Pe urmă a venit cu noi la ascunzătoarea lui Whidden de dincolo de Dull Point. Îl cunoștea pe Whidden și știa cam ce reacție ar fi putut să aibă față de această a doua trădare. Știa că nici Cotton, nici Feeney n-or să se codească să-l împuște pe Whidden, așa că Fitzstephan s-a bazat din nou pe noroc și pe ceea ce jucătorii numesc „procentajul situației”. Dacă lucrurile nu ar fi decurs așa, l-ar fi împușcat el pe Whidden simulând un accident (își amintea cât de bine funcționase manevra cu doamna Leggett).

Într-o astfel de situație, ar fi fost bănuit sau suspectat, dar în niciun caz condamnat pentru așa ceva. Încă o dată însă norocul l-a ajutat și Whidden, văzându-l pe Fitzstephan cu noi, s-a înfuriat, a încercat să-l împuște și astfel și-a găsit moartea.

Asta era povestea cu care nebunul care se credea sănătos la minte a încercat să convingă juriul de nebunia lui și a reușit. Celelalte acuzații împotriva lui a fost abandonate, și a fost trimis la azilul de stat de la Napa. Un an mai târziu a fost eliberat.

Nu cred că oficialitățile de la spital îl credeau vindecat, dar au considerat probabil că infirmitatea lui e prea avansată ca să mai poată fi periculos. Am auzit că Aaronia Haldorn l-a dus pe o insulă în Puget Sound. Ea a depus mărturie la proces în calitate de martoră, dar nu a fost acuzată de nimic. Tentativa soțului și a lui Fitzstephan de a o ucide au scos-o, din rațiuni practice, din rândurile

vinovaților. Pe doamna Fink n-am găsit-o niciodată.

Tom Fink s-a ales cu o perioadă de detenție între cinci și zece ani la San Quentin pentru ceea ce îi făcuse lui Fitzstephan. Niciunul din ei nu părea acum să îl învinuiască pe celălalt, ba chiar încercau să se acopere reciproc. Motivul declarat de Fink pentru gestul cu bomba era răzbunarea fiului vitreg, dar nimeni nu a înghițit asta. Încercase să-i supravegheze activitățile lui Fitzstephan înainte ca acesta să-i informeze pe toți cu privire la intențiile sale. Eliberat din închisoare și văzându-se urmărit, Fink s-a simțit în același timp amenințat, dar și protejat. Ieșise pe ușa din spate a hotelului în noaptea aceea, păcălindu-l într-adevăr pe Mickey, și făcuse rost de materiale pentru a-și construi bomba, la care lucrase până dimineața.

Și-a justificat prezența lui la Quesada pretinzând că vrea să-mi spună ceva. Bomba nu era mare (carcasa era făcută dintr-o savonieră de aluminiu) așa că nici Fitzstephan nu a avut dificultăți să mi-o ascundă vederii când și-au strâns mâna. Fitzstephan a crezut că e ceva trimis de Aaronia, ceva destul de important ca să justifice riscul. Nu putea să refuze obiectul fără să-mi atragă atenția și fără să demaște legătura dintre el și Fink. A ascuns-o până am ieșit din cameră, când a deschis-o… ca să se trezească la spital.

Tom Fink se credea în siguranță din moment ce Mickey depunea mărturie că îl urmărise pas cu pas de la ieșirea din închisoare, iar eu relatam cum se comportase în timpul exploziei.

Fitzstephan a spus că nu considera adevărată relatarea lui Alice Leggett privind uciderea surorii sale Lily și că, după părerea lui, Alice însăși comisese crima și mințise ca să-i facă rău Gabriellei. Toată lumea - inclusiv Gabrielle - a luat de bună afirmația lui, deși n-avea nicio dovadă care să-i susțină această presupunere. Am fost tentat să-l rog pe corespondentul de la Paris al agenției să vadă ce poate afla despre această afacere veche, dar am renunțat. Nu

interesa pe nimeni chestia asta, în afară de Gabrielle, iar ea părea destul de mulțumită cu ceea ce se aflase deja. Acum se afla în mâinile celor doi Collinsson. Aceștia au venit la Quesada după ea, imediat ce în ziare au apărut primele știri care-l acuzau pe Fitzstephan de uciderea lui Eric. N-a fost nevoie ca ei să recunoască faptul că o bănuiseră de ceva. Când Andrews și-a predat scrisorile de acreditare și a fost numit un alt administrator al averii, ei au lăsat impresia că veniseră să o preia, în calitate de rude apropiate, de acolo de unde o abandonase Andrews.

Două luni petrecute la munte i-au definitivat tratamentul și a revenit în oraș, arătând mai bine ca niciodată. Schimbarea nu era doar fizică.

— Nu-mi vine să cred că toate acestea mi s-au întâmplat cu adevărat, mi-a spus ea într-o zi când luam prânzul în compania lui Laurence Collinsson, între două ședințe ale tribunalului. Ce crezi, oare din cauză că s-au întâmplat atâtea am devenit așa de dură?

— Nu. Amintește-ți că mai tot timpul umblai îndopată de droguri. Asta te-a salvat de lucrurile cele mai neplăcute, și ai avut noroc că s-a întâmplat așa. Acum nu trebuie decât să te ferești de morfină și totul o să ți se pară că a fost un fel de vis încețoșat. Ori de câte ori vrei să reînvii amintirile, ia o doză.

— Nu, n-am s-o mai fac niciodată, fie și numai pentru a nu-ți mai da satisfacția de a mă mai supune încă o dată acelui tratament îngrozitor. I-a făcut o deosebită plăcere, i-a spus ea lui Laurence Collinsson. M-a înjurat, m-a ridiculizat, m-a amenințat cu cele mai îngrozitoare lucruri și, în final, cred că a încercat să mă seducă. Și dacă uneori mă port mai grosolan, Laurence, el e de vină. M-am molipsit de la felul lui de a se purta.

Asta mi-a dovedit că își revenise.

Laurence a râs o dată cu noi, dar fără prea mult entuziasm. Bănuiesc că se gândea la faptul că, într-adevăr, influența mea nu fusese tocmai binefăcătoare.

CUPRINS

Partea I Familia Dain.....6

1.....7

2.....14

3.....21

4.....32

5.....37

6.....50

7.....56

8.....65

Partea a II-a Templul.....69

9.....70

10.....79

11.....90

12.....100

Partea a treia Quesada.....111

13.....112

14.....121

15.....130

16.....139

17.....150

18.....158
19.....166
20.....178
21.....191
22.....202
23.....214